

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Β! ΔΡΙΘ. 90

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΙΣ

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ ΜΠΕΝΙΖΕΛΟΥ 1 Β

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΞΕΝΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Καλλιτεχνικά δεμένοι οι τρεις τόμοι του «ΠΑΝΘΕΟΥ» (1-26, 27-52 και 53-78) τιμώνται έκαστος δρχ. 125. (Είς τὰς ἐπαρχίας ἐπιβαρύνονται μὲ δρχ. 25 λόγω ταχυδρομικῶν). Οἱ προσκομίζοντες εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τεύχη λαμβάνουν τὸν τόμον χρυσόδετον ἀντὶ δρχ. 30. Προηγούμενα φύλλα τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» πλοῦνται ἀντὶ δρχ. 4 εἰς τὰ γραφεῖα μας (Πολυκλείτου 18) καὶ εἰς τὸ περίπτερον τοῦ κ. Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΑΔΗ (ὁδὸς Πειραιῶς 2 Ὀμόνοια).

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέρους τοῦ σώματος χρησιμοποιήσ α τ ε τὸ παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον καλλυντικὸν ἀπο τριχωτικὸν RAPI- DENTH τὸ ὁποῖον ἐξαιλεῖ διὰ παντὸς μετὴν τῆς ρίζας τὸ περιττὸν τρίχωμα. Συγχρόνως δὲ λόγω τῶν ἐκλεκτῶν του καλλυντικῶν συστατικῶν προσδίδει εἰς τὸ δερμα τὴν ἀπαλότητα βελούδου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν Ἑλλάδα

ERMAN MARX

Στοὰ Φέξη 59 Ἀθῆναι (Πρῶτος ὁροφος)

ΠΑΝΑΓ. Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ 8Α

ΤΗΛΕΦ. 20-886

Παρέλαβε πλουσίαν συλλογὴν

Ἀγγλικῶν Κασμηρίων

Κατάστημα Καλτσῶν

Ν. Μ Π Ρ Α Χ Ο Υ

Ἡ πλουσιωτέρα συλλογὴ καλτσῶν, ποιότητες ἐξαιρετικά. Γυναικεῖαι, ἀνδρικά, παιδικά, κυλότες καὶ γάντια

Εὐαγγελιστρίας—Ἀθηναῖδος (γωνία)

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

τοῦ περιοδικοῦ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἰουλίου

Ἰσχύει γιὰ 2

ΔΕΛΤΙΟΝ

ἐντέρου διαγνώσματος τοῦ Περι-

οδικοῦ «ΠΑΝΘΕΟΝ»

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἰατρός

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25-532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκατοντον ἀσθενῆ

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Παθολόγος—Παιδίατρος

Ὁρφέως 57 — Τηλ. 26-569

ΘΗΝΑΙ

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τὸ κερδίζετε ἂν βόψητε μόνη Σας ἓνα περσινὸ Σας μὲ τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς **ARTI** αἱ ὁποῖαι καθε παλὴν φόρεμα τὸ μεταβάλλουν σὲ καινούργιο. **Δὲν εἶναι ρεκλάμα· εἶναι πραγματικότητα.** Δοκιμάσατε γιὰ νὰ πεισθῆτε. Αἱ Βαφαὶ **ARTI** πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία & Ἐμπορικά.

Μὴν ἀποφασίζετε νὰ φωτογραφισθῆτε πρὶν ἐπισκεφθῆτε τὸ ἀτελιὲ τοῦ μοναδικοῦ καλλιτέχνη φωτογράφου

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΙΤΛΙΓΓΕΡ

Κολοκοτρώνη 57, Ἀθῆναι

Εἰδικότης εἰς τὰς μεγεθύνσεις

Ἀπόδοσις φυσιογνωμίας τελεία

Κομμώσεις δωρεάν

**Ανδινή ωμορφιά
δὰ τῇ δερμα ὑγιείᾳ**

**ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ
ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΤΙ-
ΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΥΤΤΑΡΩΝ**

Δέρμα δροσερό, νεανικό,
γεμάτο ζωή καὶ υγεία ΔΕΝ
μπορεῖτε ν' ἀποκτήσετε, καὶ νὰ
τὸ διατηρήσετε μάλιστα ἐφ' ὅρου ζω-
ῆς, χωρὶς τὴν «HORMONES DE BEAUTÉ»
Σпециалитὲ μοναδικὸν στὴν Ἑλλάδα καὶ
τὸ ἀνώτερο ὅλου τοῦ κόσμου γιὰ τὴν
ἐμπεριέχει ἐκχυλίσματα ἀδένων καὶ
δερματός καὶ ἐπὶ πλέον φυτικές βιτα-
μίνες πού συμπληρώνουν τὴν ἐνέρ-
γεια τῶν ὁρμονῶν. Ἐπιδρὰ κατ'εὐθείαν
στὰ κύτταρα. Τὰ διεγείρει, τὰ τρέφει,
τὰ πολλαπλασιάζει καὶ ἐπιφέρει τὴν
πραγματικὴ ἀναγέννηση τοῦ δερματός.
Χρησιμοποιήσετε ἀμέσως τὴν «HOR-
MONES DE BEAUTÉ» ἀνεξαρτήτως ποι-
ότητος δερματός καὶ ΗΛΙΚΙΑΣ. Τὸ μα-
ραμένο πρόσωπο θὰ ἀναζωογονηθῇ.
Τὸ νεανικὸ δὰ διατηρηθῇ. ACADEMIE
DE BEAUTÉ MME KETTY EPMOY 35
ΤΗΛ. 22-039

Ἡ υγεία

Επιδερμὶς
Κύτταρα μετὰ
τὴν χορταίν τῶν
«HORMONES
DE BEAUTÉ»
Κύτταρα πρὶν
τὴν χορταίν τῶν
ὁρμονῶν
Μαρασμός
τοῦ δερματός

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ

Μὴ ἀγοράζετε ποτὲ καλλυντικὰ ἂν δὲν
εἴσθε βεβαίᾳ διὰ τὴν ποιότητά των.

Γιὰ νὰ οἰκονομήσετε 10 καὶ 20 Δραχ.
ἀγοράζοντας στὴν τύχη καλλυντικὰ κα-
ταστρέφετε τὸ δερμα σας καὶ θὰ χρειασ-
θῇτε χιλιάδες νὰ τὸ διορθώσετε.

Ἀνοικτοὶ πόροι, μπιμπι-
κια, μαύρα στίγματα, σπυ-
ριὰ κ.λ.π. προκαλοῦνται ἀπὸ κακὴς ποι-
ότητος καλλυντικὰ. ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ τὰ
φημισμένα καλλυντικὰ

VILLIAMS

Εἶναι ἀγνὰ καὶ ἐπιστημονικῶς παρα-
σκευασμένα περιέχουν ζωϊκὰ καὶ φυτικὰ
ἐκχυλίσματα πού τονώνουν σφίγ-
γουν, θεραπεύουν, φρεσκά-
ρουν τὴν ἐπιδερμίδα.

ΔΩΡΕΑΝ δοκιμὴ εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον
37 Πανεπιστημίου 37

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Μόλις τριάντα ἔτῶν ὁ Κουρίν, με ὤμους ἀθλητικούς,
πυλῶριους, δὲν φοβότανε τίποτε πάνω στὴ γῆ καὶ δὲν
τὸν ἐνδιέφερε τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ρωσ-
σικὴ ἐπανάσταση. Οἱ καλὲς τέχνες δὲν κατάρθωσαν ποτὲ
νὰ τὸν συγκινήσουν, οὔτε οἱ γυναῖκες νὰ τὸν γοητεύσουν.
Ὁ Κουρίν μόνο ἓνα πράγμα θυμότανε μὲ τρυφερὴ συγ-
κίνηση. Τὴν πρώτη του συνάντηση μὲ τὸν Νικολάι.

Πρωτοειδωθήκανε στὴ Μόσχα, πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια σ'
ἓνα ὑγρὸ ὑπόγειο, ὅπου μερικοὶ ἐπαναστάτες φοιτηταὶ εἶ-
χαν ἐγκαταστήσει ἓνα πρωτόγονο τυπογραφεῖο μέσα σ'
ἐκεῖνο τὸ κτίριο πού εἶχε καὶ τὸ τσαγκαράδικό του ὁ πατέ-
ρας τοῦ Κουρίν, καὶ τὸν εἶχαν μῆσει στὶς ἰδέες τους.

Μιά μέρα ἓνας φοιτητὴς τοῦ εἶπε:
— Ἀπόψε θὰ δῆς ἓνα παιδί τῆς ἀριστοκρατίας, γυῖο
στρατηγού, πού βρίσκεται στὸ πλευρὸ μας.

Τὶ θὰ ἐμοιαζέ ὁ Κουρίν μπροστὰ στὸ γυῖο ἐνὸς στρατη-
γού καὶ πῶς θὰ τολμοῦσε νὰ τὸν ἀποκαλέσῃ «σύντροφο»;
Αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔκανε μὲ ἀγωνία, ὅταν ἀκούστηκε κοντὰ
τοῦ μιά φωνὴ καθαρὴ καὶ ἁ-
παλὴ.

— Δὲν σὰς γνωρίζω ἀκόμη,
τοῦ ἔλεγε ὁ Νικολάι Γκλουκώφ, μὴ ἔχουν ὅμως μιλήσει
γιὰ τὸν ζῆλό σας. Ἐχάτε ψυ-
χὴ ἀληθινοῦ τρομοκράτη. Εἴ-
μαι βέβαιος πὼς θὰ συνεννοη-
θοῦμε ἐμεῖς οἱ δύο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κουρίν ἔ-
γινε κατακόκκινο καὶ δὲν ἔξε-
ρε τί ν' ἀποκριθῇ στὸν κομψὸ
καὶ καλοντυμένον ἐκεῖνο νέο,
πού τοῦ μιλοῦσε τόσο εὐγενικά.

Ὁ Νικολάι ἦτανε μετρίου
ἀναστήματος, εἶχε πρόσωπο
ὠχρό, χαρακτηριστικὰ λιγὰκι
κουρασμένα, πού τοῦ ἔδιναν
μιὰ ἐκφραση ἀδυναμίας, κι' αὐ-
τὸ συγκίνησε τὸν Κουρίν ἀκό-
μη περισσότερο.

— Θὰ τὸν προστατέψω! σκέ-
φτηκε τὴν ἴδια στιγμή ὁ γιγαν-
τώσιμος Κουρίν κι' ἀμέσως
κατάλαβε πὼς ἀγαποῦσε τὸν
Νικολάι Γκλουκώφ σὰν ἀδελφόν.

Ποτὲ ὁ Γκλουκώφ δὲν φάνη-
κε ἀνάξιος γιὰ τὴν στοργὴν πού
ἔδειχνε γι' αὐτὸν ὁ Κουρίν. Μὲ

πολλὴ λεπτότητα ἄρχισε νὰ φροντίζῃ γιὰ τὴ μόρφωσή
του καὶ μαζί μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ τακτικὴ τοῦ δίδασκε
καὶ τὴν τέχνη τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ Κουρίν τὸν ἀκούγε, θαυμάζοντας τὴν ζωρότητα τοῦ
ὠχροῦ φίλου του, τὸ θάρρος καὶ τὴν πίστη του στὸ δνεῖρο
τῆς ρωσικῆς ἐλευθερίας καὶ πρὸ πάντων τὸν πόθο του νὰ
λαβαίνει μέρος σὲ ὅλους τοὺς κινδύνους. Κανεὶς ὅμως ἀπὸ
τοὺς συντρόφους δὲν ἐννοοῖσε νὰ ἐκτεθῇ ὁ Νικολάι σὲ σο-
βαρὸ κίνδυνο, γιὰ τὸν ἦτανε πολὺτιμος σὲ ἄλλα ζητήμα-
τα κι' ἐκτὸς αὐτοῦ μπορούσε νὰ υπαινοβγαλῇ στὰ ἀριστο-
κρατικὰ σπῆτι τῆς Μόσχας, νὰ ξέρῃ τί γίνεται καὶ στὸ πα-
λάτι τοῦ τσάρου, κι' ὅλες αὐτὲς οἱ πληροφορίες ἦτανε τό-
σο σημαντικὲς πού θὰ ἦτανε τρέλλα νὰ ἐκθέσουν σὲ κίνδυ-
νο τὴ ζωὴ του. Ὁ πατέρας του, ἤξερε, βέβαια, πὼς «συμ-
παθοῦσε» τοὺς νεαροὺς ἀμυαλοὺς μὰ δὲν μπορούσε νὰ
φαντασθῇ πὼς ὁ γυῖός του ἦταν ὁ πιὸ λυσσαλέος προπα-
γανδιστής. Ἔτσι, πολλὰς φορές, δεχότανε νὰ ἐπέμβῃ ὅταν
τοῦ ζητοῦσε ὁ γυῖός του νὰ ἀπολύσουν ἀπὸ τὶς φυλακὲς με-
ρικοὺς ταραξίες ἢ νὰ συντομευθῇ ἡ ποινὴ κάποιου κατα-
δικου στὴ Σιβηρία. Κι' αὐτὸ τὸ ἔδειξε ὅταν ὁ Κουρίν συ-
νεληφθῇ καὶ καταδικάστηκε πέντε χρόνια ἐξορία στὴ Σιβη-
ρία, γιὰ μιὰ ἀπόπειρα κατὰ τοῦ Κυβερνήτου, πού ἀπέτυχε.

Πολύ ὠχρός, στὴ δίκη, ὁ Νικολάι κατάρθωσε νὰ τοῦ ψιθυ-
ρίσῃ. «Ἐδῶ εἶμαι», κι' ὁ Κουρίν χαμογέλασε γεμάτος ἐμ-
πιστοσύνη. Καὶ πράγματι ὁ Νικολάι πῆγε στὴ Σιβηρία, ἐ-
ξωδιασμένος μὲ χρήματα καὶ πλαστὰ διαβατήρια καὶ τὸν βο-
ήθησε νὰ δραπέτεύσῃ. Ὑστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες ξαναβρέ-
θηκαν σὲ μιὰ ταβέρνα τῆς Γενεύης. Καὶ μέσα στὴν ἀτμό-
σφαιρα ἐκείνῃ τῆς ἐλευθερίας ὁ ζῆλος τοῦ Κουρίν δὲν ἀ-
δυνάτησε οὔτε στιγμή. Ξανάρχισαν οἱ ἀγρόπνιες δίπλα

σκουριασμένη τοαγιέρα, οἱ συζητήσεις μὲ τοὺς συντρόφους
τῆς ἐξορίας, ἡ δύσκολη δουλειὰ τοῦ συντονισμοῦ ὅλων
τῶν θελήσεων καὶ ὅλων τῶν προσαποθεῖν τῶν ἐπαναστα-
τῶν. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Νικολάι μπορούσαν νὰ ἀλληλο-
γραφοῦν μὲ τοὺς φίλους πού ἔμεναν στὴ Ρωσία, κι' ὁ ἱ-
διος πάντα, ἀκούραστος ἂν καὶ τόσο ἀδύνατος, τοὺς ἔφερνε
εἰδήσεις καὶ λεπτομέρειες γιὰ τὸν ὑποχθόνιο ἀγῶνα τῶν
ἐναντίων τῆς τσαρικῆς τυραννίας. Ἀνεμὸς αἰσιοδοξίας ἔ-
φθανε τώρα ὡς τὶς ψυχὲς τῶν ἐξορίστων ἀρχηγῶν ἀπὸ τῆς
Μόσχας. Καὶ τέλος ἓνα ἀνοιξιάνικο πρωὶ μ' ἓνα ταχύτατο
τραῖνο γύρισαν στὴ Ρωσία γεμάτοι ἐνθουσιασμό. Κάτω
ἀπ' τὰ πόδια τους μούγκριζε ἡ Ἐπανάσταση. Ἡ γῆ δὲν
ἔτρεμε, κι' ὁ Κουρίν, ὁ χωρικός, ἔσκυψε νὰ φιλήσῃ τὸ χῶ-
μα τῆς πατρίδας του. Ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρες βρίσκόν-
τουσαν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ κινήματος. Ἐπιμόνος κι' ἀκούρα-
στος ὁ Κουρίν συγκέντρωνε ὅλες τὶς ἐνέργειες, ἐμψύχωνε
τὸν ἐνθουσιασμό, ὠργάνωνε τὴ νίκη. Ὁ Νικολάι τὸν βοή-
θοῦσε, πάντα στὸ πλευρὸ του ἡ ὕγεια του ὅμως τώρα εἶ-
χε χειροτερέψει πολὺ.

— Δὲν ἀξίζω πιά τίποτε, ἔ-
λεγε. Ἀλλὰ τὸ ἔργο μου τε-
λείωσε. Δὲν ἔχετε πιά τὴν ἀ-
νάγκη μου...

Ὁ Κουρίν γελοῦσε τότε, ἀλ-
λὰ τὸ γέλιο του ἔκρυβε δὴλ-
η τὴν πίκρα γιὰ τὴν ἀδυσώ-
πητη ἀρρώστεια τοῦ ἀγαπη-
μένου φίλου του. Ὑπέφερε βλέ-
ποντας τὸν Νικολάι νὰ μὴ
μπορῇ νὰ μοιρασθῇ μαζί του
τὴν ἐργασία τῆς δημοκρατίας,
τὸ ἐδγενέστερο ἔργο πού τοὺς
ἀπόμεινε νὰ ἐκπληρώσουν.

— Καλὰ, κάνε ὅπως θέλεις,
τὸν συμβούλεψε ἐπιτέλους. Πή-
γαινε στὴν Κριμαία, νὰ γίνῃς
καλὰ. Θὰ δουλέψῃς ἀργότερα.

Οἱ δύο φίλοι χωρίστηκαν μὲ
τὰ δάκρυα στὰ μάτια.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ κρῦο ἦ-
τανε δυνατό, ἀλλὰ ὁ Κουρίν
δὲν τὰ πρόσεχε αὐτά. Ἐπρεπε
νὰ ἐξετάσῃ τὰ ἀρχεῖα τῆς τσα-
ρικῆς ἀστυνομίας. Πῆγε στὸ ἀ-
νάκτορο τῆς τρομερῆς ὀργα-
νώσεως, μῆλκε μόνος, στὸ
γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ, κάθη-

σε ἀνοπαιτικά σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἄρχισε νὰ μελετᾷ
τοὺς φακέλλους, ἕναν-ἕναν. Οἱ φακέλλοι τῆς μυστικῆς ἀ-
στυνομίας τὸν ἐνδιέφεραν περισσότερο. Ἐξέτασε ἄρκε-
τούς. Καὶ ξαφνικά, ἀνατριχιάζοντας σύγκορμος, διάβασε:
«Νικολάι Γκλουκώφ, ὁ καλύτερος μυστικὸς μας ἀστυνό-
μος. Κατάρθωσε μὲ τὴν θαυμαστὴ ψυχραιμία του νὰ ἐξουδε-
τερώσῃ τὴν ἀπόπειρα Κουρίν ἐναντίον τοῦ κυβερνήτου. Ἐ-
χορήγησε στὴν ἀστυνομία ὁλόκληρο τὸν κινδύνου τῶν
συνωμοτῶν καὶ πλήρη ἐκθεση τῆς ὁργανώσεώς των...»

Ὁ Κουρίν σταμάτησε τὸ διάβασμα. Δὲν μπορούσε νὰ
καταλάβῃ. Σιγά-σιγά, μὲ τὰ χοντρά, χωριάτικα δάχτυλά
του, γύρισε τὴ σελίδα καὶ ξαναδιάβασε τρέμοντας: Νικολάι
Γκλουκώφ, ὁ καλύτερος μυστικὸς μας ἀστυνόμος, κατάρ-
θωσε... Ὁ Κουρίν ἀνασηκώθηκε μ' ἓνα ἀγριο πήδημα: εἶχε
καταλάβῃ. Ἐνας σκληρὸς τρομερὸς, πόνος, κυρίευσε ὁλό-
κληρὴ τὴν ὑπαρξὴ του στὸ γκρέμισμα τοῦ μοναδικοῦ του
ἱδανικοῦ, τῆς φιλίας του μὲ τὸν Νικολάι. Δάγκωσε τὰ χεῖ-
λη του γιὰ νὰ μὴν ξεφωνίσῃ κι' ἔπειτα ἐξακολούθησε νὰ
διαβάσῃ... Κατάρθωσε νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν ἐ-
παναστατικῶν ὁμάδων καὶ πρὸ πάντων τῆς ὁμάδος τοῦ τρι-
μεροῦ Κουρίν, τὸ πιὸ ἐπικινδύνου τρομοκράτου, καὶ πάν-
τοτε μᾶς ἔφερε ἀκριβεῖς πληροφορίες γιὰ τὰ σχέδιά τους...

Ὁ Κουρίν δὲν προχώρησε περισσότερο. Μπρὸς τὰ κα-
τάπληκτα μάτια του, τὸ πρόσωπο τοῦ βδελυροῦ κατασκό-
που, πρόβαλλε μὲ τοὺς φρικτότερους μορφασμοὺς σὰ νὰ τὸν
κορότευε. Ὁ Κουρίν ἔκλεισε τότε τὰ μάτια, ἔβγαλε τὸ πε-
ρίστροφό του, τὸ ἀκούμπησε στὸν δεξιὸ του κρόταφο, πίεσε
τὴ σκανδάλη καὶ κυλίστηκε νεκρός, πάντα στὴν ἐκθεση ἐκεῖ-
νῃ. Οἱ φρικτὲς σελίδες, ἔγιναν κόκκινες ἀπὸ τὸ αἷμα του.

ANNA-MARIA TAIPE

ΠΟΥ ΔΡΑΜΠΡΥΝΕΤ

ΤΑΙΝΙΤ

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ MAURICE LEBLANC

(Συνέχεια) ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΛΠΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ

Η ΜΑΙΤΡΕΣΣΑ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ

Στο στενό δρόμο Βωνζιράρ υπήρχε ένα μεγάλο και παλαιό σπίτι με μικρά διαμερίσματα. Στο τρίτο πάτωμα άριστερά, ο Βαρώνος έκου-
δούνισε. Μία νέα γυναίκα, άνοιξε γρήγορα, με
τεντωμένα τα χέρια, κι' άμέσως ο Βί-
κτωρ, βεβαιώθηκε ότι δεν ήταν εκείνη
που υποπτευότανε.

— 'Επί τέλους ήρθες; είπεν η
νέα. 'Αλλά δεν είσαι μόνος; 'Ενας
άπό τους φίλους σου;

— 'Οχι! είπεν ο Βαρώνος.
'Ο κύριος είναι αστυνομικός,
και ζητεί πληροφορίες για την
υπόθεση των όμολογιών της
'Εθνικής 'Αμόνης στην πόλη κα
τά τυχνηνίμαι άναμεμιγμένος.

Μόνον όταν τους ώδήγησε
στο μικρό δωμάτιο, ο Βί-
κτωρ κατώθωσε να την ιδή
καλά. Είχε λεπτή φυσιογνω-
μία κακής ύψους, μεγάλα γα-
λανά μάτια, μπούκλες μαύρες
σε άταξία, και μάγουλα βαμ-
μένα με το ίδιο λόχρουν κόκ-
κινο χρώμα που είχε παρατη-
ρήσει την προηγούμενη ήμέ-
ρα στον Βαρώνο. Φορούσε
μια ρόμπα κι' είχε στο λαιμό
άμελως δεμένο πλατύ φου-
λάρι χρώματος πορτοκαλλι
με ρίγες πράσινες.

— 'Ενας άπλός τύπος δε-
σποινίς, είπεν ο Βίκτωρ. Με-
ρικές έρωτήσεις.

Είδате τον κύριον Ντ'
'Ωτρέϊγ προχθές Πέμπτην;
— Προχθές; 'Ας δούμε,
θα σκεφθώ. 'Α! μάλιστα ήλ-
θε και έγευματίσαμε και έδει-
πνήσαμε και το βράδυ τον συ-
νώδευσα στον σιχμό.

— Και χθές Παρασκευή;
— Χθές ήλθε κατά τάς 7
ή ώρα το πρωί και δεν κινή-
θήκαμε από το δωμάτιο αυτό
πρίν από τις τέσσερες το άπόγευμα. Βγήκαμε μαζί, περι-
πατώντας όπως συνήθως.

Με τον τρόπον αυτόν που μιλούσε,
ο Βίκτωρ έκατάλαβε ότι όλες αυτές οι
άπαντήσεις είχαν σχεδιασθή έκ των
προτέρων. Σε μία ντουλάπα, άφου
παραμέρισε τις ρόμπες είδε ένα σάκ-
κο ταξιδίου και μία πάνινη βαλίτσα που
φαινόταν φουσκωμένη. Γύρισε ξαφνικά
κι' έπιασε ένα βλέμμα ποθύριχνε η νε-
ρή γυναίκα, στον έραστή της. Τότε άνοιξε
την βαλίτσα. Στο ένα χώροισμα υπήρχαν
έσώρρουχα γυναικεία, ένα ζευγάρι μπο-
τίνια και δυο ρόμπες. Στο άλλο ένα
σακκάκι και άνδρικά υποκάμισσα. Στο
σάκκο μία πιτζάμα, παντούφλες και τα
άναγκαία της τουαλέτας.

— Θέλατε λοιπόν να φύγετε; είπεν
ένω σηκωνότανε ο Βίκτωρ.

'Ο Βαρώνος που έν τώ μεταξύ είχε
προχωρήσει προς αυτόν και τον παρα-
τηρούσε με άδυσώπητα βλέμματα έπι-
θύρισε.

— Πέστε μου λοιπόν, ποιός σας έπέ-

ΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

ΑΡΧΕΝ ΤΟΥΤΕΝ

Ενώ ο άστυ-
νομικός Βίκτωρ ήταν εις το
θεωρείο του κινηματογράφου
Μπαλταζάρ είδε μία πολύ ω-
ραία κυρία και έτοιμαζότανε να την παρα-
κολούθηση, όταν κάτω στην πλατεία άκού-
σθηκαν οι φωνές κάποιου που έλεγε ότι τον έκλεψι
ή νέα που συνόδευε. Κατέβη κι' αυτός και παρακο-
λούθησε τον άγνωστο. 'Επειδή τον έθώωρσε υποπτο τον έπηρε
στο τμήμα όπου έπιστοποήθη ότι ήταν ο 'Ωντιγκραντ που είχε
κλέψει από την Τράπεζαν Στρασβούργου όμόλογα 900 χιλ. τον
ίδιο καιρό που είχε έμφανισθή εκεί ο 'Αρσέν Λουπέν! Τά είχε
βάλει σ' έναν κίτρινο φάκελλο κι' αυτόν του τον έκλεψε η δακτυ-
λογράφος του γραφείου χημείας 'Ερνεστίνη Πήγε και την άνέκρι-
νε, εκείνη έδήλωσε ότι βρήκε τον κίτρινο φάκελλο κι' ότι τον εί-
χε στη γραφομηχανή της. 'Όταν πήγαν να τον πάρουν ο φάκελλος
δεν ήταν εκεί και έκατάλαβαν ότι τον είχε πάρει μία άλλη υπάλ-
ληλος ή κ. Σιασέν που έμενε στο Σαιν Κλου. 'Ο Βίκτωρ έπηρε
στο τραίνο κι' όταν όλοι οι έπιβάται κατέβηκαν, έψαξε την κυρία
Σιασέν αλλά δεν της βρήκε τίποτα. Τις άλλες ήμέρες έξακρίβωσε
ότι η Σιασέν σχετιζότανε με κάποιον Λεσκότ που έμενε στο έρμη-
κό περίπτερό του, γύρω από το όποιο τις προηγούμενες δυο νύχτες
είδαν να περιτριγυρίζη κάποιος με γκρίζο κασκέτο. Με τον άρχι-
επίτη Χεδίν πήγαν να κατασκοπεύσουν το περίπτερο, όταν άκου-
σαν θόρυβο και πιστολιές. Μπήκαν μέσα. 'Ο Λεσκότ ήταν σκοτω-
μένος. 'Ο Βίκτωρ διέκρινε μία γυναίκα να περνά από το παράθυ-
ρο, την έφώτισε με το φανάρι του κι' είδε ότι ήταν η ωραία του
κινηματογράφου. Δεν έπρόλαβε να την κυνηγήσει. 'Ο Χεδίν έκτυ-
πή από κάποιον άλλον κι' έτρεξε στο διπλανό δωμάτιο να του
προσφέρει βοήθεια. 'Εγινε άνάκριση και ο Βίκτωρ έπηρεφορήθη
ότι το κασκέτο άνήκε στο βαρώνο 'Ωτρέϊγ. 'Η βαρώνη ώρκισθή
ότι ο άντρας της έκοιμήθη κοντά της, εκείνος όταν έμειναν μόνι
ανάκάλυψε ότι είχε έρωμένη, και ο Βίκτωρ τον έπηρε να πάνε
να την συναντήσουν.

η πρώτη φορά που την βλέπω να άνεργή. 'Αλλά κατά δια-
βόλου, εάν κάνη πάντοτε τέτοιες γκάφες. 'Ας δούμε, κύριε
έπιθεωρητά, αυτές οι βαλιτζες είναι έ-
τοιμες από βδομάδες. 'Η μικρή και έγω
όνειρευόμεθα ένα ταξίδι στην Μεση-
βρινή Γαλλία. Και έπειτα δεν μάς έρχό-
τανε βολικά.

'Η νεαρή γυναίκα άκουγε, με όρθά-
νοικτα τα μεγάλα γαλανά της μάτια
και έμουρμούριζε.
— Τόλμησε να σε κατηγορήσει; Σε
έναν δολοφόνο; !..

'Ο Βίκτωρ σκέφθηκε ότι έπρεπε πρό-
παντός άλλου να χωρίση τους έραστές.
Νά οδηγήση τον Βαρώνον στην Διεύθυν-
ση και να συνεννοηθή με τους προϊστα-
μένους του για μία γρήγορη έρευνα.

'Εάν τα 'Ομόλογα της 'Εθνικής 'Αμόνης
ήσαν εκεί δεν έπατρεύετο επ' ούδενι λό-
γω να τα αφήσουν να τους ξεφύγουν για
μια ακόμη φορά.

— Θα με περιμένετε έδω, είπεν στην
νεαρή γυναίκα! όσον άφορά σας κυ-
ριε....

'Εδειξε την άνοικτή πόρτα με τέτοιον

τρόπον να ψάξε-
τε κατ' αυτόν
τον τρόπον;
Γιατί αυτό είχε

μια πραγματική έρευνα! με ποιο δικαίωμα;
που είναι η διαταγή σας;
'Ο Βίκτωρ ένοιωσε τον κίνδυνο, έμπρός στον
άνθρωπο αυτόν του όποίου έμάντευε την έξα-
γρίωση και στα μάτια του όποιο έδιάβαζε την
άγρλαν έπιθυμια του να τον σκοτώσει. 'Επια-
σε το ρεβόλβερ του μέσα στην τσέπη του
και ήφου σηκώθηκε μπροστά στον αντί-
παλόν του του έπηρε.

— Σας είδαν χθές κοντά στο
σταθμό του Βορρά με τις δυο βαλι-
τζες σας. Σας είδαν με την έρω-
μένη σας.

— 'Αστέια!.. έφώναξεν ο
Βαρώνος. 'Αστέια, άφου δεν
έπηρε το τραίνο και εί-
μαι έδω. Τότε έπρεπε να
είσθε ελικοκρινής. Για ποιο
ζήτημα με κατηγορείτε;
'Οτι βούτηξα τον κίτρι-
νο φάκελλο; ή μήπως...
Πρόσφερε χαμηλότερα.

— 'Η μήπως ότι έσκότω-
σα τον γέρω Λεσκότ; Αυτό
λοιπόν είναι;
Μιά υπόκοψη φωνή άκού-
στηκε. 'Η 'Ελίζα Μανσόν πε-
λιδνή, έψιθύρισε.

— Τι λές; σε κατηγορεί
ότι έσκότωσες; ότι έσκότω-
σες αυτόν τον γέρω της Γκαρ-
σιέ;

'Εκείνος άρχισε να γελάει.
— Μα την πίστη μου θα
μπορούσε κανείς να το πι-
στέψει.

— 'Ας δούμε, κύριε έπιθεωρη-
τά δεν είναι σοβαρή αυτή η
ιστορία. Τι διάβολο άναστα-
τώσατε τη γυναίκα μου.

Συνήχματο, γινόντανε σιγα-
σιγα άπαθέστερος. 'Ο Βίκτωρ
άφησε το ρεβόλβερ του και
διευθύνθηκε προς το χώλλ.
ένω ο Ντ' 'Ωτρέϊγ έμουρμού-
ριζεν.

— 'Α! ή αστυνομία! Είναι
η πρώτη φορά που την βλέπω να άνεργή. 'Αλλά κατά δια-
βόλου, εάν κάνη πάντοτε τέτοιες γκάφες. 'Ας δούμε, κύριε
έπιθεωρητά, αυτές οι βαλιτζες είναι έ-
τοιμες από βδομάδες. 'Η μικρή και έγω
όνειρευόμεθα ένα ταξίδι στην Μεση-
βρινή Γαλλία. Και έπειτα δεν μάς έρχό-
τανε βολικά.

'Η νεαρή γυναίκα άκουγε, με όρθά-
νοικτα τα μεγάλα γαλανά της μάτια
και έμουρμούριζε.
— Τόλμησε να σε κατηγορήσει; Σε
έναν δολοφόνο; !..

'Ο Βίκτωρ σκέφθηκε ότι έπρεπε πρό-
παντός άλλου να χωρίση τους έραστές.
Νά οδηγήση τον Βαρώνον στην Διεύθυν-
ση και να συνεννοηθή με τους προϊστα-
μένους του για μία γρήγορη έρευνα.

'Εάν τα 'Ομόλογα της 'Εθνικής 'Αμόνης
ήσαν εκεί δεν έπατρεύετο επ' ούδενι λό-
γω να τα αφήσουν να τους ξεφύγουν για
μια ακόμη φορά.

— Θα με περιμένετε έδω, είπεν στην
νεαρή γυναίκα! όσον άφορά σας κυ-
ριε....

'Εδειξε την άνοικτή πόρτα με τέτοιον

τρόπον να ψάξε-
τε κατ' αυτόν
τον τρόπον;
Γιατί αυτό είχε

μια πραγματική έρευνα! με ποιο δικαίωμα;
που είναι η διαταγή σας;
'Ο Βίκτωρ ένοιωσε τον κίνδυνο, έμπρός στον
άνθρωπο αυτόν του όποίου έμάντευε την έξα-
γρίωση και στα μάτια του όποιο έδιάβαζε την
άγρλαν έπιθυμια του να τον σκοτώσει. 'Επια-
σε το ρεβόλβερ του μέσα στην τσέπη του
και ήφου σηκώθηκε μπροστά στον αντί-
παλόν του του έπηρε.

— Σας είδαν χθές κοντά στο
σταθμό του Βορρά με τις δυο βαλι-
τζες σας. Σας είδαν με την έρω-
μένη σας.

— 'Αστέια!.. έφώναξεν ο
Βαρώνος. 'Αστέια, άφου δεν
έπηρε το τραίνο και εί-
μαι έδω. Τότε έπρεπε να
είσθε ελικοκρινής. Για ποιο
ζήτημα με κατηγορείτε;
'Οτι βούτηξα τον κίτρι-
νο φάκελλο; ή μήπως...
Πρόσφερε χαμηλότερα.

— 'Η μήπως ότι έσκότω-
σα τον γέρω Λεσκότ; Αυτό
λοιπόν είναι;
Μιά υπόκοψη φωνή άκού-
στηκε. 'Η 'Ελίζα Μανσόν πε-
λιδνή, έψιθύρισε.

— Τι λές; σε κατηγορεί
ότι έσκότωσες; ότι έσκότω-
σες αυτόν τον γέρω της Γκαρ-
σιέ;

'Εκείνος άρχισε να γελάει.
— Μα την πίστη μου θα
μπορούσε κανείς να το πι-
στέψει.

— 'Ας δούμε, κύριε έπιθεωρη-
τά δεν είναι σοβαρή αυτή η
ιστορία. Τι διάβολο άναστα-
τώσατε τη γυναίκα μου.

Συνήχματο, γινόντανε σιγα-
σιγα άπαθέστερος. 'Ο Βίκτωρ
άφησε το ρεβόλβερ του και
διευθύνθηκε προς το χώλλ.
ένω ο Ντ' 'Ωτρέϊγ έμουρμού-
ριζεν.

— 'Α! ή αστυνομία! Είναι
η πρώτη φορά που την βλέπω να άνεργή. 'Αλλά κατά δια-
βόλου, εάν κάνη πάντοτε τέτοιες γκάφες. 'Ας δούμε, κύριε
έπιθεωρητά, αυτές οι βαλιτζες είναι έ-
τοιμες από βδομάδες. 'Η μικρή και έγω
όνειρευόμεθα ένα ταξίδι στην Μεση-
βρινή Γαλλία. Και έπειτα δεν μάς έρχό-
τανε βολικά.

'Η νεαρή γυναίκα άκουγε, με όρθά-
νοικτα τα μεγάλα γαλανά της μάτια
και έμουρμούριζε.
— Τόλμησε να σε κατηγορήσει; Σε
έναν δολοφόνο; !..

'Ο Βίκτωρ σκέφθηκε ότι έπρεπε πρό-
παντός άλλου να χωρίση τους έραστές.
Νά οδηγήση τον Βαρώνον στην Διεύθυν-
ση και να συνεννοηθή με τους προϊστα-
μένους του για μία γρήγορη έρευνα.

'Εάν τα 'Ομόλογα της 'Εθνικής 'Αμόνης
ήσαν εκεί δεν έπατρεύετο επ' ούδενι λό-
γω να τα αφήσουν να τους ξεφύγουν για
μια ακόμη φορά.

— Θα με περιμένετε έδω, είπεν στην
νεαρή γυναίκα! όσον άφορά σας κυ-
ριε....

'Εδειξε την άνοικτή πόρτα με τέτοιον

τρόπον να ψάξε-
τε κατ' αυτόν
τον τρόπον;
Γιατί αυτό είχε

μια πραγματική έρευνα! με ποιο δικαίωμα;
που είναι η διαταγή σας;
'Ο Βίκτωρ ένοιωσε τον κίνδυνο, έμπρός στον
άνθρωπο αυτόν του όποίου έμάντευε την έξα-
γρίωση και στα μάτια του όποιο έδιάβαζε την
άγρλαν έπιθυμια του να τον σκοτώσει. 'Επια-
σε το ρεβόλβερ του μέσα στην τσέπη του
και ήφου σηκώθηκε μπροστά στον αντί-
παλόν του του έπηρε.

— Σας είδαν χθές κοντά στο
σταθμό του Βορρά με τις δυο βαλι-
τζες σας. Σας είδαν με την έρω-
μένη σας.

— 'Αστέια!.. έφώναξεν ο
Βαρώνος. 'Αστέια, άφου δεν
έπηρε το τραίνο και εί-
μαι έδω. Τότε έπρεπε να
είσθε ελικοκρινής. Για ποιο
ζήτημα με κατηγορείτε;
'Οτι βούτηξα τον κίτρι-
νο φάκελλο; ή μήπως...
Πρόσφερε χαμηλότερα.

— 'Η μήπως ότι έσκότω-
σα τον γέρω Λεσκότ; Αυτό
λοιπόν είναι;
Μιά υπόκοψη φωνή άκού-
στηκε. 'Η 'Ελίζα Μανσόν πε-
λιδνή, έψιθύρισε.

— Τι λές; σε κατηγορεί
ότι έσκότωσες; ότι έσκότω-
σες αυτόν τον γέρω της Γκαρ-
σιέ;

'Εκείνος άρχισε να γελάει.
— Μα την πίστη μου θα
μπορούσε κανείς να το πι-
στέψει.

— 'Ας δούμε, κύριε έπιθεωρη-
τά δεν είναι σοβαρή αυτή η
ιστορία. Τι διάβολο άναστα-
τώσατε τη γυναίκα μου.

Συνήχματο, γινόντανε σιγα-
σιγα άπαθέστερος. 'Ο Βίκτωρ
άφησε το ρεβόλβερ του και
διευθύνθηκε προς το χώλλ.
ένω ο Ντ' 'Ωτρέϊγ έμουρμού-
ριζεν.

— 'Α! ή αστυνομία! Είναι
η πρώτη φορά που την βλέπω να άνεργή. 'Αλλά κατά δια-
βόλου, εάν κάνη πάντοτε τέτοιες γκάφες. 'Ας δούμε, κύριε
έπιθεωρητά, αυτές οι βαλιτζες είναι έ-
τοιμες από βδομάδες. 'Η μικρή και έγω
όνειρευόμεθα ένα ταξίδι στην Μεση-
βρινή Γαλλία. Και έπειτα δεν μάς έρχό-
τανε βολικά.

'Η νεαρή γυναίκα άκουγε, με όρθά-
νοικτα τα μεγάλα γαλανά της μάτια
και έμουρμούριζε.
— Τόλμησε να σε κατηγορήσει; Σε
έναν δολοφόνο; !..

'Ο Βίκτωρ σκέφθηκε ότι έπρεπε πρό-
παντός άλλου να χωρίση τους έραστές.
Νά οδηγήση τον Βαρώνον στην Διεύθυν-
ση και να συνεννοηθή με τους προϊστα-
μένους του για μία γρήγορη έρευνα.

'Εάν τα 'Ομόλογα της 'Εθνικής 'Αμόνης
ήσαν εκεί δεν έπατρεύετο επ' ούδενι λό-
γω να τα αφήσουν να τους ξεφύγουν για
μια ακόμη φορά.

— Θα με περιμένετε έδω, είπεν στην
νεαρή γυναίκα! όσον άφορά σας κυ-
ριε....

'Εδειξε την άνοικτή πόρτα με τέτοιον

τρόπον να ψάξε-
τε κατ' αυτόν
τον τρόπον;
Γιατί αυτό είχε

μια πραγματική έρευνα! με ποιο δικαίωμα;
που είναι η διαταγή σας;
'Ο Βίκτωρ ένοιωσε τον κίνδυνο, έμπρός στον
άνθρωπο αυτόν του όποίου έμάντευε την έξα-
γρίωση και στα μάτια του όποιο έδιάβαζε την
άγρλαν έπιθυμια του να τον σκοτώσει. 'Επια-
σε το ρεβόλβερ του μέσα στην τσέπη του
και ήφου σηκώθηκε μπροστά στον αντί-
παλόν του του έπηρε.

— Σας είδαν χθές κοντά στο
σταθμό του Βορρά με τις δυο βαλι-
τζες σας. Σας είδαν με την έρω-
μένη σας.

— 'Αστέια!.. έφώναξεν ο
Βαρώνος. 'Αστέια, άφου δεν
έπηρε το τραίνο και εί-
μαι έδω. Τότε έπρεπε να
είσθε ελικοκρινής. Για ποιο
ζήτημα με κατηγορείτε;
'Οτι βούτηξα τον κίτρι-
νο φάκελλο; ή μήπως...
Πρόσφερε χαμηλότερα.

— 'Η μήπως ότι έσκότω-
σα τον γέρω Λεσκότ; Αυτό
λοιπόν είναι;
Μιά υπόκοψη φωνή άκού-
στηκε. 'Η 'Ελίζα Μανσόν πε-
λιδνή, έψιθύρισε.

— Τι λές; σε κατηγορεί
ότι έσκότωσες; ότι έσκότω-
σες αυτόν τον γέρω της Γκαρ-
σιέ;

'Εκείνος άρχισε να γελάει.
— Μα την πίστη μου θα
μπορούσε κανείς να το πι-
στέψει.

— 'Ας δούμε, κύριε έπιθεωρη-
τά δεν είναι σοβαρή αυτή η
ιστορία. Τι διάβολο άναστα-
τώσατε τη γυναίκα μου.

Συνήχματο, γινόντανε σιγα-
σιγα άπαθέστερος. 'Ο Βίκτωρ
άφησε το ρεβόλβερ του και
διευθύνθηκε προς το χώλλ.
ένω ο Ντ' 'Ωτρέϊγ έμουρμού-
ριζεν.

— 'Α! ή αστυνομία! Είναι
η πρώτη φορά που την βλέπω να άνεργή. 'Αλλά κατά δια-
βόλου, εάν κάνη πάντοτε τέτοιες γκάφες. 'Ας δούμε, κύριε
έπιθεωρητά, αυτές οι βαλιτζες είναι έ-
τοιμες από βδομάδες. 'Η μικρή και έγω
όνειρευόμεθα ένα ταξίδι στην Μεση-
βρινή Γαλλία. Και έπειτα δεν μάς έρχό-
τανε βολικά.

'Η νεαρή γυναίκα άκουγε, με όρθά-
νοικτα τα μεγάλα γαλανά της μάτια
και έμουρμούριζε.
— Τόλμησε να σε κατηγορήσει; Σε
έναν δολοφόνο; !..

'Ο Βίκτωρ σκέφθηκε ότι έπρεπε πρό-
παντός άλλου να χωρίση τους έραστές.
Νά οδηγήση τον Βαρώνον στην Διεύθυν-
ση και να συνεννοηθή με τους προϊστα-
μένους του για μία γρήγορη έρευνα.

'Εάν τα 'Ομόλογα της 'Εθνικής 'Αμόνης
ήσαν εκεί δεν έπατρεύετο επ' ούδενι λό-
γω να τα αφήσουν να τους ξεφύγουν για
μια ακόμη φορά.

— Θα με περιμένετε έδω, είπεν στην
νεαρή γυναίκα! όσον άφορά σας κυ-
ριε....

'Εδειξε την άνοικτή πόρτα με τέτοιον

τρόπον να ψάξε-
τε κατ' αυτόν
τον τρόπον;
Γιατί αυτό είχε

μια πραγματική έρευνα! με ποιο δικαίωμα;
που είναι η διαταγή σας;
'Ο Βίκτωρ ένοιωσε τον κίνδυνο, έμπρός στον
άνθρωπο αυτόν του όποίου έμάντευε την έξα-
γρίωση και στα μάτια του όποιο έδιάβαζε την
άγρλαν έπιθυμια του να τον σκοτώσει. 'Επια-
σε το ρεβόλβερ του μέσα στην τσέπη του
και ήφου σηκώθηκε μπροστά στον αντί-
παλόν του του έπηρε.

— Σας είδαν χθές κοντά στο
σταθμό του Βορρά με τις δυο βαλι-
τζες σας. Σας είδαν με την έρω-
μένη σας.

— 'Αστέια!.. έφώναξεν ο
Βαρώνος. 'Αστέια, άφου δεν
έπηρε το τραίνο και εί-
μαι έδω. Τότε έπρεπε να
είσθε ελικοκρινής. Για ποιο
ζήτημα με κατηγορείτε;
'Οτι βούτηξα τον κίτρι-
νο φάκελλο; ή μήπως...
Πρόσφερε χαμηλότερα.

— 'Η μήπως ότι έσκότω-
σα τον γέρω Λεσκότ; Αυτό
λοιπόν είναι;
Μιά υπόκοψη φωνή άκού-
στηκε. 'Η 'Ελίζα Μανσόν πε-
λιδνή, έψιθύρισε.

— Τι λές; σε κατηγορεί
ότι έσκότωσες; ότι έσκότω-
σες αυτόν τον γέρω της Γκαρ-
σιέ;

'Εκείνος άρχισε να γελάει.
— Μα την πίστη μου θα
μπορούσε κανείς να το πι-
στέψει.

— 'Ας δούμε, κύριε έπιθεωρη-
τά δεν είναι σοβαρή αυτή η
ιστορία. Τι διάβολο άναστα-
τώσατε τη γυναίκα μου.

Συνήχματο, γινόντανε σιγα-
σιγα άπαθέστερος. 'Ο Βίκτωρ
άφησε το ρεβόλβερ του και
διευθύνθηκε προς το χώλλ.
ένω ο Ντ' 'Ωτρέϊγ έμουρμού-
ριζεν.

— 'Α! ή αστυνομία! Είναι
η πρώτη φορά που την βλέπω να άνεργή. 'Αλλά κατά δια-
βόλου, εάν κάνη πάντοτε τέτοιες γκάφες. 'Ας δούμε, κύριε
έπιθεωρητά, αυτές οι βαλιτζες είναι έ-
τοιμες από βδομάδες. 'Η μικρή και έγω
όνειρευόμεθα ένα ταξίδι στην Μεση-
βρινή Γαλλία. Και έπειτα δεν μάς έρχό-
τανε βολικά.

'Η νεαρή γυναίκα άκουγε, με όρθά-
νοικτα τα μεγάλα γαλανά της μάτια
και έμουρμούριζε.
— Τόλμησε να σε κατηγορήσει; Σε
έναν δολοφόνο; !..

'Ο Βίκτωρ σκέφθηκε ότι έπρεπε πρό-
παντός άλλου να χωρίση τους έραστές.
Νά οδηγήση τον Βαρώνον στην Διεύθυν-
ση και να συνεννοηθή με τους προϊστα-
μένους του για μία γρήγορη έρευνα.

'Εάν τα 'Ομόλογα της 'Εθνικής 'Αμόνης
ήσαν εκεί δεν έπατρεύετο επ' ούδενι λό-
γω να τα αφήσουν να τους ξεφύγουν για
μια ακόμη φορά.

— Θα με περιμένετε έδω, είπεν στην
νεαρή γυναίκα! όσον άφορά σας κυ-
ριε....

'Εδειξε την άνοικτή πόρτα με τέτοιον

τρόπον να ψάξε-
τε κατ' αυτόν
τον τρόπον;
Γιατί αυτό είχε

μια πραγματική έρευνα! με ποιο δικαίωμα;
που είναι η διαταγή σας;
'Ο Βίκτωρ ένοιωσε τον κίνδυνο, έμπρός στον
άνθρωπο αυτόν του όποίου έμάντευε την έξα-
γρίωση και στα μάτια του όποιο έδιάβαζε την
άγρλαν έπιθυμια του να τον σκοτώσει. 'Επια-
σε το ρεβόλβερ του μέσα στην τσέπη του
και ήφου σηκώθηκε μπροστά στον αντί-
παλόν του του έπηρε.

— Σας είδαν χθές κοντά στο
σταθμό του Βορρά με τις δυο βαλι-
τζες σας. Σας είδαν με την έρω-
μένη σας.

— 'Αστέια!.. έφώναξεν ο
Βαρώνος. 'Αστέια, άφου δεν
έπηρε το τραίνο και εί-
μαι έδω. Τότε έπρεπε να
είσθε ελικοκρινής. Για ποιο
ζήτημα με κατηγορείτε;
'Οτι βούτηξα τον κίτρι-
νο φάκελλο; ή μήπως...
Πρόσφερε χαμηλότερα.

— 'Η μήπως ότι έσκότω-
σα τον γέρω Λεσκότ; Αυτό
λοιπόν είναι;
Μιά υπόκοψη φωνή άκού-
στηκε. 'Η 'Ελίζα Μανσόν πε-
λιδνή, έψιθύρισε.

— Τι λές; σε κατηγορεί
ότι έσκότωσες; ότι έσκότω-
σες αυτόν τον γέρω της Γκαρ-
σιέ;

'Εκείνος άρχισε να γελάει.
— Μα την πίστη μου θα
μπορούσε κανείς να το πι-
στέψει.

— 'Ας δούμε, κύριε έπιθεωρη-
τά δεν είναι σοβαρή αυτή η
ιστορία. Τι διάβολο άναστα-
τώσατε τη γυναίκα μου.

Συνήχματο, γινόντανε σιγα-
σιγα άπαθέστερος. 'Ο Βίκτωρ
άφησε το ρεβόλβερ του και
διευθύνθηκε προς το χώλλ.
ένω ο Ντ' 'Ωτρέϊγ έμουρμού-
ριζεν.

— 'Α! ή αστυνομία! Είναι
η πρώτη φορά που την βλέπω να άνεργή. 'Αλλά κατά δια-
βόλου, εάν κάνη πάντοτε τέτοιες γκάφες. 'Ας δούμε, κύριε
έπιθεωρητά, αυτές οι βαλιτζες είναι έ-
τοιμες από βδομάδες. 'Η μικρή και έγω
όνειρευόμεθα ένα ταξίδι στην Μεση-
βρινή Γαλλία. Και έπειτα δεν μάς έρχό-
τανε βολικά.

'Η νεαρή γυναίκα άκουγε, με όρθά-
νοικτα τα μεγάλα γαλανά της μάτια
και έμουρμούριζε.
— Τόλμησε να σε κατηγορήσει; Σε
έναν δολοφόνο; !..

'Ο Βίκτωρ σκέφθηκε ότι έπρεπε πρό-
παντός άλλου να χωρίση τους έραστές.
Νά οδηγήση τον Βαρώνον στην Διεύθυν-
ση και να συνεννοηθή με τους προϊστα-
μένους του για μία γρήγορη έρευνα.

της ή γυναίκα του και έπιθυμούσα νά τήν κάνω και εγώ ο ίδιος στον φίλο του Φελίξ Ντεβάλ.έμπορον οικόπεδων και μεσίτην στο Σαίν—Κλου και του οποίου έπηρεα την διεύθυνση.

Ο Βίκτωρ έσήκωσε τους ώμους και εκάθησε στο βολάν κοντά στον Μωλόν. Ο Ντ' Ωιρέιγ και ένας έπόπτης άστυνομικός εκάθησαν πίσω.

Στό Σαίν—Κλου οι δυο άστυνομικοί βρήκαν στο γραφείο του τόν Φελίξ Ντεβάλ ένα ψηλόν άνδρα μαυριδερόν με γένεια περιποιημένα και ο οποίος με τά πρώτα λόγια, έσκασε στα γέλια.

— "Α ! μά αυτό... Άλλά τι συμβαίνει εις βάρος του φίλου Ζερώμ ; Είχα σήμερα τό πρωί ένα τηλεφώνημα έκ μέρους της γυναίκας του, και έπειτα δυο έπισκέψεις δημοσιογράφων.

— Για ποιό λόγο ;
— Για την ώρα που πήγε σπίτι του προχθές Πέμπτην βράδυ.

— Καί άπαντήσατε ;
— Την αλήθειαν, διάβoλε. Δέκα ή ώρα και μισή έκτυπούσαν όταν με άφηνε μπρός στην πόρτα μου.

— Άκριβώς ή γυναίκα του Ισχυρίζεται ότι δέν πήγε στο σπίτι του παρά κατά τά μεσάνυχτα.

— Μάλιστα, τό έρω. Αυτή τόν ζηλεύει κι' έτσι ο φίλος μου Γουσταύος έγινε ύποπτος.

Γελούσε με την καρδιά του.
— Ο Γουσταύος δολοφόνος και κλέπτης ; Ο Γουσταύος που δέν θά τολμήση νά πατήση μία μυίγα.

— Ο φίλος σας, ήτο όλίγο στα κέφια ;
— Α, μόλις. Ζαλίζεται όμως εβκολα. Έλεγε μάλιστα νά με παρασύρη ως τό καφενείον τό «Σταυροδρόμι», που δέν κλείει παρά τά μεσάνυχτα ! Κακόμοιρε, Γουσταύε.

Οι δυο άστυνομικοί πήγαν σ' αυτό τό καφενείο, όπου τους έπληροφόρησαν ότι την προχθεσινή βραδυά πράγματι ο κ. Γουσταύος Ζερώμ, πελάτης του μαγαζιού, ήλθε νά πιη ένα Κιοϋμελ όλίγο μετά τάς δέκα και μισή. Έτσι ή άπορία εξακολουθούσε νά είναι άνεξήγητη.

Τι έκαμεν ο Γουσταύος Ζερώμ από τίς δέκα και μισή έως τά μεσάνυχτα ;

Ξαναπήγαν τόν βαρώνον Ντ' Ωιρέιγ στο σπίτι του κι' άφησαν τόν άστυνομικόν νά τόν φυλάη. Έπειτα ο Μωλόν θέλησε νά πάη έως την Βίλλα του Ζερώμ. Άλλ' οι δυο σύζυγοι έλειπαν.

Έγευματίσαν στο Σπόρ, μόλις και μετά βίας άνταλάσσοντες όλλιας λέξεις. Ο Βίκτωρ έπρότεινε νά πάνε στο σπίτι της Έλίζας Μανσόν, άλλ' ο άστυνόμος επέμενε νά έπισκεφθοϋν την βαρώννην.

Βρήκαν τόν άστυνομικόν που είχαν αφήσει νά φυλάη. Άνέβηκαν. Ο Μωλόν, επέμενε. Τους άνοιξαν κι' έπρόκειτο νά μπειν όταν τούς έφώναξαν από κάτω. Ένας άστυνομικός ανέβαινε με όλην την ταχύτητα. "Ητο ο ένας από τούς δυο ποδηλάτες, στον όποιον ο Βίκτωρ ειχεν άναθέσει νά φυλάνε τό σπίτι της όδοϋ Βωζιράρ, όπου κατοικούσε ή Έλίζα Μανσόν.

— Ε ! λοιπόν τι τρέχει ; τόν έρώτησαν.
— Την έστραγγάλισαν.

— Την Έλίζα Μανσόν ;
— Μάλιστα !

Ο Μωλόν ήταν άνθρωπος που δέν υποχωρούσεν. Όταν είδε ότι έκανε λάθος νά μñ άρχισή τις έρευνες από την Μανσόν όπου ήθελεν ο συνοδός του, άναψε από ένα ξαφνικό θυμό, και μñ ξέροντας με ποιόν νά τά βάλη μπήκε στο δωμάτιο όπου βρισκόταν τό άνδρόγυνο Ντ' Ωιρέιγ και έφώναξε.

— Την έσκότωσαν, αυτό έγινε. Γιατί δέν μάς ειδοποιήσατε για τόν κίνδυνον που διέτρεχε, αυτή ή δυστυχισμένη ; Έάν την έσκότωσαν, αυτό σημαίνει ότι της είχατε έμπιστευθή τούς τίτλους, ντ' Ωιρέιγ και κάποιος άλλος τό ήξε-

ρε. Ποιός ; Είσαθε διατεθειμένος νά μάς βοηθήσετε τώρα ;

Ο Βίκτωρ θέλησε νά επέμβη, άλλά ο Μωλόν έμαίνετο.

— Λοιπόν, τί ; είπε. Νά βάλουμε και γάντια ; Δέν τό συνειθίζω. Η έρωμένη του Ωιρέιγ, έδολοφονήθη. Τόν έρωτώ, ναι, ή όχι, μπορεί νά μάς βάλη στα ίχνη ; και άμέσως χωρίς νά χάνωμε καιρό ;

Ο ντ' Ωιρέιγ έμεινε άναυδος, με τά μάτια γουρλωμένα και σαν νά προσπαθούσε νά έννοήση αυτά που ειπώθηκαν.

Άλλά ή Γαβριέλλα ντ' Ωιρέιγ ειχε όρθωθή άκαμπτη, και παρατηρούσε τόν σύζυγόν της, περιμένοντας μία διαμαρτυρία, μία κίνηση, ένα άναπήδημα. Και έδέησε νά στηριχθή, για νά μñ πέση.

Είχεσ μία μαϊτρέσσα ;... έψιθύρισε. Σύ ! Σύ ! Μάξιμε ! μία μαϊτρέσσα ! Λοιπόν, κάθε ήμέρα που πηγαίνεις στο Παρίσι... Και έπανελάμβανε με φωνή σιγαλή, ενώ τά μάγουλά της γινόνταν πιο γκριζα.

Μαϊτρέσσα !... μία μαϊτρέσσα ! Πώς είναι δυνατόν !... είχεσ μαϊτρέσσα !.

Στό τέλος αυτός άπάντησε σαν νά βαρυναστέναζε.

— Συγχώρησέ με Γαβριέλλα. Αυτό έγινε χωρίς νά τό καταλάβω. Και έπειτα νά ότι επέθανε.

Έκείνη έκαμε τό σημεϊον του σταυρού.

— Είναι νεκρή.

— Ό,τι γίνεται έδω και δυο μέρες, έψέλλισε ο βαρώνος ειναί τρομερό. Δέν καταλαβαίνω τίποτα. Ένας έφιάλτης. Γιατί νά με βασανίζουν έτσι ; Γιατί αυτοί οι άνθρωποι θέλουνε νά με συλλάβουν ;

Έκείνη έσκόρτησεν.

— Νά σέ συλλάβουν. Άλλά εισαι τρελλός... νά συλλάβουν εμένα ;

Είχεσ μία κρίση άπελπισίας, που την έρριξε κάτω στο δάπεδον. Γονατιστή με τά χέρια ένωμένα προς τόν άστυνομικόν έκέτευεν.

— Όχι. Όχι. Δέν έχετε τό δικαίωμα. Σας όρκίζομαι έγώ ότι είναι άθώος. Πώς ; για τόν φόνον του γέρω Λαοκτό ; μά άφοϋ ήτο κοντά μου... "Α ! στην αιωνίαν μου σωτηρίαν... με έφιλοϋσε... και έπειτα... και έπειτα... άποκοιμήθηκα στην άγκαλιά του... μάλιστα στην άγκαλιά του... Τότε πώς θέλετε ; όχι, δέν είναι έτσι ; Αυτό θά ήταν τερατώδες.

Εψέλλισε λίγα λόγια ακόμη και ή φωνή της εξασθενοϋσε διαρκώς. Τέλος έλιποθύμησε.

Όλα αυτά, ή λύπη, ή τρομάρα της, οι παρακλήσεις της, ή λιποθυμία της, όλα αυτά ήταν πολύ φυσικά και άπολύτως ελκρινή.

Ο Μάξιμος ντ' Ωιρέιγ εκλαιγε χωρίς νά σκεφθή νά την περιποιηθή. Σέ λίγες στιγμές, μισοξυπνημένη κι' αυτή εκλαιγε με λυγμούς.

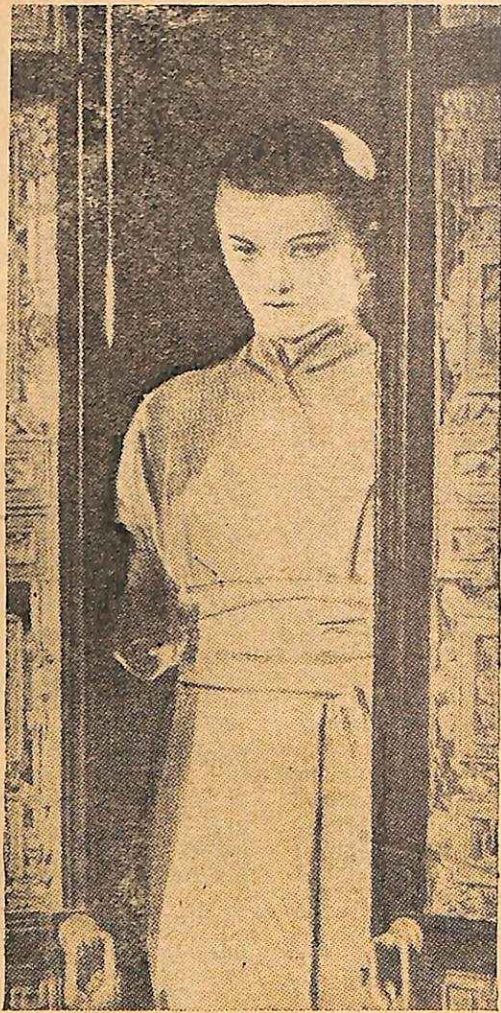
Ο Μωλόν έπηρε τό χέρι του Βικτωρος και τόν παρέσυρε. Στο χώλλ ή γρηά θαλαμηπόλος στεκόταν στην πόρτα. Τής ειπε.

— Νά τούς ειδοποιήσης νά μñ κινηθοϋν έως τό βράδυ, έως αύριο. Άλλως τε είναι κάποιος που φυλάει κάτω και θά τούς έμποδισή.

Μπήκαν στο αυτοκίνητο κι' έπήγαν στην όδο Βωζιράρ όπου τούς έπληροφόρησαν τί ειχε συμβή.

Κατά την μιά ή ώρα, οι άστυφύλακες ποδειχαν διαταχθή νά κάνουν την έρευναν άφοϋ έκουβούνισαν μάταια στο τρίτο πάτωμα και δέν έλαβαν άπάντησιν άπόρησα. Από τούς ποδηλάτες, που άγρυπνούσαν, στο δρόμον ήξεραν ότι ή Έλίζα Μανσόν, δέν ειχε βγή. Έκάλεσαν λοιπόν ένα κλειθροποιό κι' όταν άνοιξεν ειδαν την Έλίζα Μανσόν, που σπαρταρούσε επάνω στο ντιβάνι.

(Ακολουθεί)

ρε. Ποιός ; Είσαθε διατεθειμένος νά μάς βοηθήσετε τώρα ;

Ο Βίκτωρ θέλησε νά επέμβη, άλλά ο Μωλόν έμαίνετο.

— Λοιπόν, τί ; είπε. Νά βάλουμε και γάντια ; Δέν τό συνειθίζω. Η έρωμένη του Ωιρέιγ, έδολοφονήθη. Τόν έρωτώ, ναι, ή όχι, μπορεί νά μάς βάλη στα ίχνη ; και άμέσως χωρίς νά χάνωμε καιρό ;

Ο ντ' Ωιρέιγ έμεινε άναυδος, με τά μάτια γουρλωμένα και σαν νά προσπαθούσε νά έννοήση αυτά που ειπώθηκαν.

Άλλά ή Γαβριέλλα ντ' Ωιρέιγ ειχε όρθωθή άκαμπτη, και παρατηρούσε τόν σύζυγόν της, περιμένοντας μία διαμαρτυρία, μία κίνηση, ένα άναπήδημα. Και έδέησε νά στηριχθή, για νά μñ πέση.

Είχεσ μία μαϊτρέσσα ;... έψιθύρισε. Σύ ! Σύ ! Μάξιμε ! μία μαϊτρέσσα ! Λοιπόν, κάθε ήμέρα που πηγαίνεις στο Παρίσι... Και έπανελάμβανε με φωνή σιγαλή, ενώ τά μάγουλά της γινόνταν πιο γκριζα.

Μαϊτρέσσα !... μία μαϊτρέσσα ! Πώς είναι δυνατόν !... είχεσ μαϊτρέσσα !.

Στό τέλος αυτός άπάντησε σαν νά βαρυναστέναζε.

— Συγχώρησέ με Γαβριέλλα. Αυτό έγινε χωρίς νά τό καταλάβω. Και έπειτα νά ότι επέθανε.

Έκείνη έκαμε τό σημεϊον του σταυρού.

— Είναι νεκρή.

— Ό,τι γίνεται έδω και δυο μέρες, έψέλλισε ο βαρώνος ειναί τρομερό. Δέν καταλαβαίνω τίποτα. Ένας έφιάλτης. Γιατί νά με βασανίζουν έτσι ; Γιατί αυτοί οι άνθρωποι θέλουνε νά με συλλάβουν ;

Έκείνη έσκόρτησεν.

— Νά σέ συλλάβουν. Άλλά εισαι τρελλός... νά συλλάβουν εμένα ;

Είχεσ μία κρίση άπελπισίας, που την έρριξε κάτω στο δάπεδον. Γονατιστή με τά χέρια ένωμένα προς τόν άστυνομικόν έκέτευεν.

— Όχι. Όχι. Δέν έχετε τό δικαίωμα. Σας όρκίζομαι έγώ ότι είναι άθώος. Πώς ; για τόν φόνον του γέρω Λαοκτό ; μά άφοϋ ήτο κοντά μου... "Α ! στην αιωνίαν μου σωτηρίαν... με έφιλοϋσε... και έπειτα... και έπειτα... άποκοιμήθηκα στην άγκαλιά του... μάλιστα στην άγκαλιά του... Τότε πώς θέλετε ; όχι, δέν είναι έτσι ; Αυτό θά ήταν τερατώδες.

Εψέλλισε λίγα λόγια ακόμη και ή φωνή της εξασθενοϋσε διαρκώς. Τέλος έλιποθύμησε.

Όλα αυτά, ή λύπη, ή τρομάρα της, οι παρακλήσεις της, ή λιποθυμία της, όλα αυτά ήταν πολύ φυσικά και άπολύτως ελκρινή.

Ο Μάξιμος ντ' Ωιρέιγ εκλαιγε χωρίς νά σκεφθή νά την περιποιηθή. Σέ λίγες στιγμές, μισοξυπνημένη κι' αυτή εκλαιγε με λυγμούς.

Ο Μωλόν έπηρε τό χέρι του Βικτωρος και τόν παρέσυρε. Στο χώλλ ή γρηά θαλαμηπόλος στεκόταν στην πόρτα. Τής ειπε.

— Νά τούς ειδοποιήσης νά μñ κινηθοϋν έως τό βράδυ, έως αύριο. Άλλως τε είναι κάποιος που φυλάει κάτω και θά τούς έμποδισή.

Μπήκαν στο αυτοκίνητο κι' έπήγαν στην όδο Βωζιράρ όπου τούς έπληροφόρησαν τί ειχε συμβή.

Κατά την μιά ή ώρα, οι άστυφύλακες ποδειχαν διαταχθή νά κάνουν την έρευναν άφοϋ έκουβούνισαν μάταια στο τρίτο πάτωμα και δέν έλαβαν άπάντησιν άπόρησα. Από τούς ποδηλάτες, που άγρυπνούσαν, στο δρόμον ήξεραν ότι ή Έλίζα Μανσόν, δέν ειχε βγή. Έκάλεσαν λοιπόν ένα κλειθροποιό κι' όταν άνοιξεν ειδαν την Έλίζα Μανσόν, που σπαρταρούσε επάνω στο ντιβάνι.

(Ακολουθεί)

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Από τη ζωή των άστέρων του Χόλλυγουντ.

Η ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ !

Τό τελευταίο καπρίτσιο της Μάρλεν Ντητριχ άναστάτωσε όλόκληρο τό Χόλλυγουντ. Η περίφημη «στάρ» θέ-

λήσε νά γίνει δακτυλογράφος, άλλά μόνον για τρείς ήμέρες, και

τό.. κατώρθωσε. Η ίδέα αυτή της ήρθε στο μυαλό σέ μία στιγμή που μιλούσε σέ φίλους της για την τέχνη της όθνης.

— Θά ήταν άπαράιτητο — έλεγε — ή «στάρ» — οι

ήθοποιοι νά μελετοϋν τούς ρόλους τους έκ τοϋφυσικού, νά τούς ζοϋν πρώτα κι' ύστερα νά τούς παίζουν στην όθνη.

— Η γνώμη σας είναι επικίνδυνη — της άπάντησαν. Για φανταστήτε τόν έαυτό σας νά κάνει τη γυναίκα του πεζοδρομιού για νά μπορέση άργότερα νά παίξη καλά τόν ρόλον αυτό και στο γύρισμα μιας ταινίας !

— Όχι, δέν λέγω πώς μία ήθοποιός πρέπει νά φθάνη ως... εκεί, άλλά ός διαβεβαιώ, άν μοϋ άνέθεταν νά παίξω έναν τέτοιο ρόλο δέν θά δισταζα νά συνασπαστώ για λίγο καιρό ιερικές γυναίκες αυτής της κατηγορίας για νά μπει στή ψυχοσύνθεσή τους. Έπ'ι του παρόντος όμως θ' άρπάσω με τά... τίμια επαγγέλματα. Θά ήνα δακτυλογράφος για τρείς μέρες.

Και πράγματι την άλλη μέρα τό πρωί ή Μάρλεν φόρεσε μία περρούκα μακιγιαριστική καταλήγως και παρουσίασθηκε σ' ένα γραφείο αντιπροσωπειών στο Λός Άντζελες, που ζητούσε δακτυλογράφο.

Έκεί βρήκε τόν προϊστάμενο σκεπτικό στο γραφείο του. Έξήγησε τό παρόν της παρουσίας της κι' εκείνος έλκρινως νά κάνει πνεϋμα την ρώτησε.

— Είσαθε δακτυλογράφος ;
— Μάλιστα.

— Ξέρετε νά γράφετε στή... γραφομηχανή ;

Η Ντητριχ δέν άπάντησε άλλά λοκίσταξε τόν υποψήφιο... προϊστάμε-

νό της που μειδιούσε Ικανοποιημένος από τίς βλακώδεις έρωτήσεις του.

— Έτσι ή «στάρ» άνακατέυτηκε με τίς έμπορικές έπιστολές και τά συναλλάγματα, με τίς φορτωτικές κτλ. του γραφείου. Νεύριαζε φυσικά μέχρις άφαντάστου βαθμού, άλλά τό πραγματικό φαρμάκι που δοκίμαζε ήταν σαν στεκόταν πλάι της ο προϊστάμενος με Δον—Ζαυανικό ύφος και της υπαγόρευε την άλ ληλογραφία.

Η πρώτη μέρα πέρασε καλοϋσικα, άλλά στή δεύτερη ο μίστερ Βέμπ, — ο προϊστάμενος δηλαδή, — άπλωσε τό χέρι του άπάνω στην πλάτη της και έδειξε πώς

είχε όρεξη για τρυφερή συζήτηση.

— Λοιπόν, δεσποινίς, — της ειπε — όταν σάς κυτάξω βλέπω πώς μοιάζετε μιά «Ιδέα» με τη... Μάρλεν Ντητριχ !..

— Ποιός ξέρει, άν δέν είμαι έγώ ή Μάρλεν Ντητριχ...
— Και ποιός ξέρει άν δέν είμαι έγώ ό... Ροϋσβετ ! Χάι Χάι ! ξέρετε πώς είσθε ενδιαφέρον τύπος, μαμζέλ ; Τό πρόσωπό σας μοιάζει καταπληκτικά με την Ντητριχ, άλλά δέν φάνετε ποτέ στην όμορφιά αυτών των άστέρων... Δέν πιστεύω νά σας πείραξα. μ' αυτή τη διαπίστωση, ξ ;

— Όχι ! Όχι !
— Γιατί όμως δέν κάνετε καμμία απόπειρα για τόν κινηματογράφο ;

— Νομίζετε πώς είναι εύκολο πρᾶγμα για μία δακτυλογράφο ;

— Βεβαίως, δυσκολώτατο... (και τό χέρι του προϊσταμένου χαϊδεϋεί τώρα τρυφερά τό σβέρο της Μάρλεν) άλλά άν εισθε εϋγενείς μαζί μου έγώ θά σας βοηθήσω... γνωρίζω κάποιον πρόσωπο που έχει σπουδαία θέση μέσα στο κινηματογραφικά «στούντιο»... Και με τά λόγια αυτά ο κ. προϊστάμενος σκύβει και φιλεί την Μάρλεν, που... χαρούμενη για τό μέλλον της στήν κινηματογράφο άφήνει νά την φιλήση και πάλι ο μίστερ Βέμπ.

— Καί ποιο είν' αυτό τό πρόσωπο ;

— Ο μίστερ Μπόγουελ, ο αντίπαλος της «Γκόλντνουν»... Τί παληάνθρωπος αυτός ο προϊστάμενος ! Η Μάρλεν δέν ειχε ακούσει ποτέ αυτό τό όνομα στο Χόλλυγουντ και τί στιγμή που ο μίστερ Βέμπ έτοιμάζεται νά την ξαναφιλήση, εκείνη του κολλά ένα ήληρότατο μπάτσο στο πρόσωπο. Παρ' όλα αυτά, όμως, νά που τό βράδυ ο προϊστάμενος με την Μάρλεν πήγαν νά φάνε σ' ένα ρεστωράν όπου πολλοί φίλοι της «στάρ» ειδοποιημένοι φυσικά την παρακολουθούσαν από τό τραπέζι τους χωρίς νά δειχνώνται. Είδαν τό γόνυ του... προϊσταμένου που ζητούσ' εκείνο της... δακτυλογράφου κάτω από τό τραπέζι και τό πρόσωπό του που γίνθηκε σαν τό... χιόνι, όταν ή Μάρλεν διέταξε σαμπάνια ! Η κόμωδία όμως ήρθε εαφνικά ύψη τραγώδους, γιατί τη στιγμή εκείνη μία γυναίκα που άφριζε από θυμό τόν πλησίασε και τοϋ φώναξε κατάμουτρα.

— "Όστε, μίστερ Βέμπ, γι' αυτή την... πρόστυχη μ' έδιωξες ; Και πριν ακόμη καταλάβη τί συνέβαινε, ή Μάρλεν βρέθηκε στα χέρια της... μαινάδος που της τραβά τά μαλλιά και τίς γκρατζουνίτει τό πρόσωπο με τά νύχια της...

Τό ζευγάρι άφήκε τό ρεστωράν και πήρε ένα ταξί, όπου ο προϊστάμενος... με χίλια δυο χάρδια προσπαθούσε νά την πείση πώς ποτέ του δέν άγάπησε έκείνη τη γυναίκα και πώς ήταν μία τρελλή κτλ. Τις δυο ακόλουθες ήμέρες οι έπιθέσεις του προϊσταμένου έπροώδευαν κατά τρόπον καταπληκτικόν και τέλος τό άπόγευμα της τρίτης ή εξαίρετική δακτυλογράφος έτέθη πρό του έξις διλήματος :

— Η θά πιστέψης πώς σ' άγαπώ, ή νά... φύγης !

— Είσαθε ένας άθλιος ! — φώναζε ή Μάρλεν... βουτηγμένη τέλεια στή ψυχολογία του ρόλου της. Ξέρετε πολύ καλά πώς δέν μπορώ ν' άνεχθώ την συμπεριφορά σας και πρέπει νά φύγω, κι' όμως δέν σκέπτεσθε πώς από τη στιγμή που θά με εγκαταλείψετε έγώ δέν θά έχω δουλειά και θά πεινάσω !

— Σας παρακαλώ νά με συγχωρήσετε και νά μη μοϋ κρατήσετε κακία — της ειπε ο προϊστάμενος — Ισως, νά σας φέρω ένα βάνουσα κι' άσυνείδητα, άλλά σεις εισθε τόσο ώραία ! Τέλος πάντων, καλύτερα θά είναι νά μη μείνετε έδω γιατί θά ήταν πολύ επικίνδυνο για σάς και για μένα !.. Μόνο πήτε μου «άντιο» φιλικά κι' επιτρέψατέ μου νά σας δώσω...

Ο προϊστάμενος βάζει στο χέρι της Μάρλεν έκάτο δολλάρια και ξαναγυρίζει γρήγορα στο γραφείο του.

Η Μάρλεν έφυγε γελώντας, μιάτο Ιδιο βράδυ έστειλε στον περίφημο προϊστάμενο ένα γράμμα μέσα στο όποιο ειχε βάλει και τά έκάτο δολλάρια ! Έκείνος μόνο που δέν τρελλάθη άπ' την έκπληξη. Δέν μπορούσε νά πιστέψη πώς ειχε υπό τάς διαταγές του την Μάρλεν Ντητριχ, πώς φίλησε την αληθινή Μάρλεν !

Στό μεταξύ αυτό ή Ντητριχ έσημείωσε στο καρνέ της : «ο ρόλος μιας δακτυλογράφου» και κυτάχτηκε στον καθρέφτη για νά

Ιδᾷ άν σέ δυο — τρείς ήμέρες θά έσβυναν από τό πρόσωπό της τά σημάδια άνάμνησιν της τοϋδελνιου με τόν προϊστάμενο !

Την άλλη μέρα έδήλωσε στους συναδέ λφους της ότι δέ πρόκειται έφεξη νά υποδυθή κανέ νά ρόλο έκ του φυσικού.

Τὸ ἔργον αὐτὸ δηλαδὴ θὰ παίζεται συνέχεια ἐπὶ μίᾳ ἑβδομάδᾳ καὶ ὡς θέμα θὰ ἔχη τὴν ἱστορίαν μιᾶς οἰκογενείας μεταναστῶν εἰς τὴν Ἀμερικὴ καὶ ἐπὶ ἓνα χρονικὸ διάστημα 45 χρόνων. Κάθε βράδυ δὲ θὰ περιγράφονται τὰ δραματικὰ γεγονότα μιᾶς περιόδου.

Τὸ... ἔργον αὐτὸ... σιδηρόδρομος ἐκκράτηθη ἤδη ἀπὸ τὸ Γκίλντ θήατερ τῆς Νέας Ὑόρκης, ἡ διεύθυνσις τοῦ δολοῦ ἐλπίζει νὰ κἀν χρυσὲς δουλειὰς, λόγῳ τῆς φήμης τοῦ συγγραφέως, πού θεωρεῖται ὡς ὁ περιφημότερος καὶ προτοτυπώτερος τῶν συγχρόνων Ἀγγλῶν δραματουργῶν.

Γεννᾶται ὁμῶς ἡ ἀπορία: Θὰ ὑπάρξουν τόσοι θεαταὶ πού νὰ μποροῦν νὰ πηγαίνουν στὸ θέατρο καθ' ὅλη τὴν ἑβδομάδα γιὰ νὰ δοῦν τὸ ἔργο, ὅσοι χρειάζονται γιὰ νὰ καλυφθοῦν τὰ έξοδα τῆς σκηνοθεσίας τοῦ θεατρικοῦ αὐτοῦ... κολοσσοῦ;

ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ

Ἐπιστημονικὰ πειράματα ἀπέδειξαν πὼς μερικὰ φυτὰ μεγαλώνουν κι' ἀνθίζουν πιδ σύντομα ὅταν εἶναι κλεισμένα μέσα σὲ δοχεῖα χωρὶς ἀέρα.

ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ

Ἄν καμμιά μέρα σὰς κατέβη στὸ νοῦ νὰ μετρήσετε τὰ φτερὰ ἑνὸς γάλλου, μετρήσει ἀναστήματος θὰ βρῆτε πὼς δὲν εἶναι περισσότερα ἀπὸ 3.860!

ΑΙΤΙΑΙ.. ΧΡΕΩΚΟΠΙΑΣ

Σ' ἓνα περιοδικὸ τοῦ Νέου Κόσμου ἀνεγράφη μὴ περιέργως στατιστικὴ τῶν αἰτιῶν πού φέρουν μείωσιν στὴν πελατεία τῶν καταστημάτων. Ἰδοὺ μερικὸι ἀριθμοὶ:

Ἀγνεῖς πώληται 6 ο), ἀδέξιοι 3 ο), πολὺ πρόθυμοι 5 ο) ἀδιάφοροι 2 ο), ὑπερβολικὴ τιμὴ 14 ο), κακὴ ποιότης 10 ο), κακὴ ἐμφάνιση 5 ο), καθυστέρηση παραδόσεως 8 ο), ἐπιστροφή τοῦ ἐμπορεύματος 5 ο), ὀλίγη διαφήμιση 15 ο) ἑλλιπὴς ποσότης ἐμπορεύματος στὸ κατάστημα 10 ο).

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Ἡ πρώτη φορὰ στὸ κόσμον πού ἐκρησιμοποιήθησαν ἐναερίοι δυνάμεις ἦταν στὰ 1911, στὴν Τριπολίτιδα. Ὁ πρῶτος Ἰταλὸς ἀεροπόρος Κάρλο Πιάτσα ἔκαμε τὴ πρώτη πτήση ἐπάνω ἀπὸ τὰ τουρκο-ἀραβικά στρατεύματα τῆς 23 Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους ἐκείνου.

ΔΙΠΛΟΥΝ ΔΡΑΜΑ

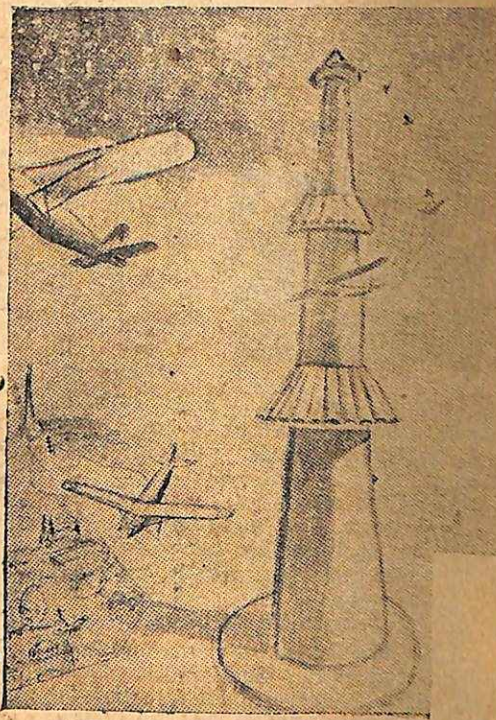
Ἡ ἐκ Μπρουν τῆς Τσεχοσλοβακίας κυρία Κίμπικ, ἡλικίας 45 ἐτῶν ἀντιληφθεῖσα ὅτι καθε βράδυ ὁ δεκαοκταετὴς υἱὸς τῆς Κάρολος, ἔκλεβε χρήματα ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ πατέρα του, γιὰ νὰ διασκεδάξῃ μὲ φίλους του, ἐπροσεπάθησε μὲ κάθε

τρόπο νὰ τὸν συμμορφώσῃ.

Ἀπελπισθεῖσα τέλος ὅτι θὰ τὸ κατάρθωνε καὶ μὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸ πῇ στὸ σύζυγό της, ἐκ φόβου μὴ παρῇ, ἐγκλημάτισε καὶ φυλακίσθη, ὅποτε θὰ ἔμεναν ἀσπροσάλευτα τὰ ἄλλα παιδιὰ της, ἀπεφάσισε νὰ τὸν σωφρονίσῃ ἡ ἴδια.

Κι' ἓνα βράδυ πού γύρισε ἀργὰ μεθυμένος σπῖτι καὶ στίς παρατηρήσεις της γιὰ τὴν διαγωγή του τὴν ῥάπισε, ἡ στοργικὴ μητέρα πῆρε ἓνα περὶστροφο καὶ τὸν σκότωσε.

ΠΥΡΓΟΣ 2000 ΜΕΤΡΩΝ

Ἡ ὑπηρεσία ἀντιαεροπορικῆς Ἀμύνης τῆς Γαλλίας, μελετᾷ ὅπως πρὸς ἀποτελεσματικὴν ἀπόκρουσιν μελλοντικῆς ἐπιδρομῆς ἐχθρικών ἀεροπλάνων, ἀνεγείρει ἓνα πύργον ὡς τὸ ἐκονιζόμενον σχέδιον, ὕψους 2000 μέτρων καὶ διαμέτρου εἰς τὴν βάσιν 210. Εἰς τὸν νέον αὐτὸν πύργον τῆς... Βαβέλ—πρὸ τοῦ ὁποίου ὁ πύργος τοῦ Ἀφελ θὰ εἶναι... νᾶνος—θὰ ἐγκατασταθοῦν ἀνὰ ἀναλόγους ἀποστάσεις ἀεροδρόμια, ἀντιαεροπορικὰ τηλεβόλα καὶ πολυβόλα, μικρόφωνα καὶ διάφορα ἄλλα ἀντιαεροπορικὰ μηχανήματα. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, λέγουν οἱ εἰδικοί, ἡ ἐξόρμησις τῶν καταδιωκτικῶν γαλλικῶν ἀεροπλάνων θὰ εἶναι εὐχερύτερα καὶ ἡ ἀπὸ τὸσον ὑψηλὰ δρᾶσις τῶν ἀντιαεροπορικῶν πυροβόλων καὶ πολυβόλων πλέον ἀποτελεσματικὴ. Ἐνα μόνον ἐμπόδιον ὑπάρχει, πού πρέπει νὰ ἐξετασθῇ καὶ καμφοῖ. Ὅτι ἡ κορυφὴ τοῦ πύργου αὐτοῦ θὰ κἀν ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου κλίσιν... 20 μέτρων ἀναλόγως τῆς φορᾶς του.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Τὰ νησάκια, πού εἶναι σκόρπια κατὰ μήκος τῆς ἀκτῆς τοῦ Παναμά στὴ θάλασσα τῶν Ἀντιλλῶν, κατοικοῦνται ἀπὸ μερικὰ καραβάνια τῆς φυλῆς τοῦ Σιν Μπλὰς. Αὐτὲς, οἱ φυλὲς πού ζοῦν μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, βρῖσκονται ἀκόμη σὲ μιὰ πρωτόγονο κατάστασι καὶ διατηροῦν τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῶν προγόνων τῶν τῶν Ἀντιλλῶν, ὅπως ἦσαν στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου.

Ἐν τούτοις οἱ ἀποτελεσθῆντες τὰ καραβάνια αὐτὰ εἶναι ἡπίου χαρακτήρος καὶ πιστεύουν πὼς ἔνας μόνον θεὸς κανονίζει τὰ πεπρωμένα των. Δὲν μποροῦν ὁμῶς νὰ φαντασθοῦν πὼς, ὁ θεὸς αὐτὸς, πού τοὺς χαρίζει τόσα καλά, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας, μπορεῖ νὰ ζῇ μόνος του μέσα στὰ σύννεφα τ' οὐρανοῦ. Γι' αὐτὸ πιστεύουν πὼς μιὰ γυναίκα, μιὰ γενναῖος καὶ γόνιμος θεὰ, συνεργάσθη μὲ τὸν καλὸ θεὸ γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὸν κόσμον καὶ παραμένει ἀκόμη στὸ πλευρὸ του.

Σύμφωνα μὲ τὴν πίστη τῶν ἀποτελεσθῆντων τῆ φυλῆς τοῦ Σιν Μπλὰς, ὁ θεὸς μὲ τὴν συμβίβια του δὲν γνωρίζουν τὴν μάνα τῆς ἐκδίκησης, γιὰτὶ τότε δὲν θ' ἀποτελοῦσαν ἀπαράμιλλο συζυγικὸ ζεῦγος! Ὁ θεὸς αὐτὸς ἐπίσης τιμωρεῖ τὴν κλοπὴ, τὸ ἐγκλημα καὶ τὴν βλασφημία καὶ γι' αὐτὸ μεταχειρίζονται κι' ἐχθρὰς ἐκ βαλὼν νόμον αὐτὲς τῆς τρεῖς διαταγῆς πού ἀποτελοῦν τὴν εὐτυχία τους. Μὴν πειράζῃς τὴ γυναῖκα τοῦ πλησίον σου: μὴ παίρνεις τὰ πράγματα ἑνὸς ἄλλου, μὴν ἔχεις κακὴ γλῶσσα!

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΦΥΞΙΟΓΟΝΩΝ

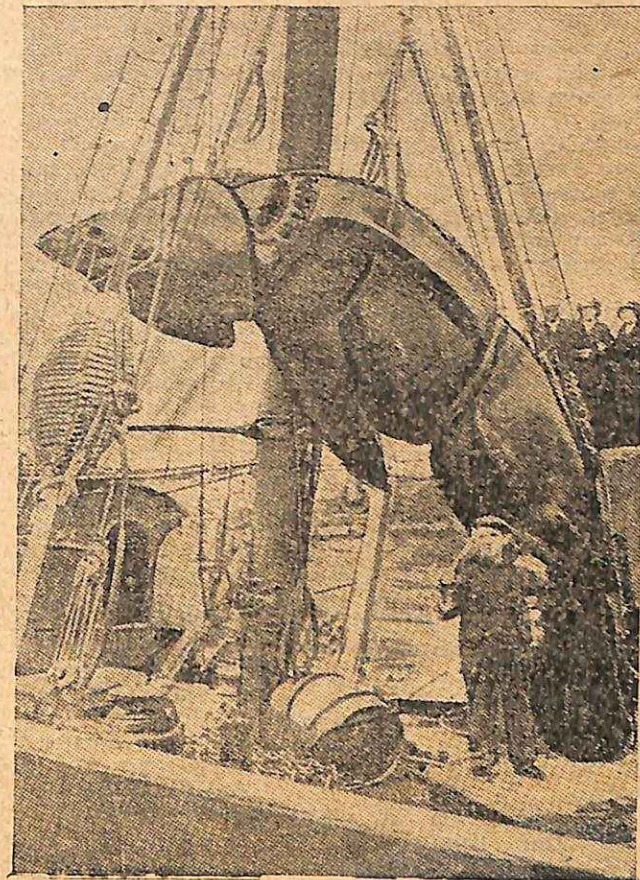
Ἡ ἐξ ἀφορμῆς τῆς Ἰταλοαθιοπικῆς διαφοράς, ἀσκήνησις τῶν πολεμικῶν ζητημάτων, ἔσχεν ὡς ἀφορμὴν νὰ διε-

ξάγῃ τὰ τελευταῖα εἰς ὅλα τὰ μεγάλα κράτη πειράματα, προστάτας τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ ἀπὸ βομβαρδισμὸν δι' ἀσφυξιογόνων.

Κατ' αὐτὰ ἐδοκιμάσθησαν παντὸς εἴδους μάσκες ἐκ τῶν ὁποίων πρακτικώτερα καὶ πλέον ἀποτελεσματικὴ φαίνεται ἡ τοῦ ἰάπωνος ἐπιφάρμακοποιοῦ Γιουχουσίτο.

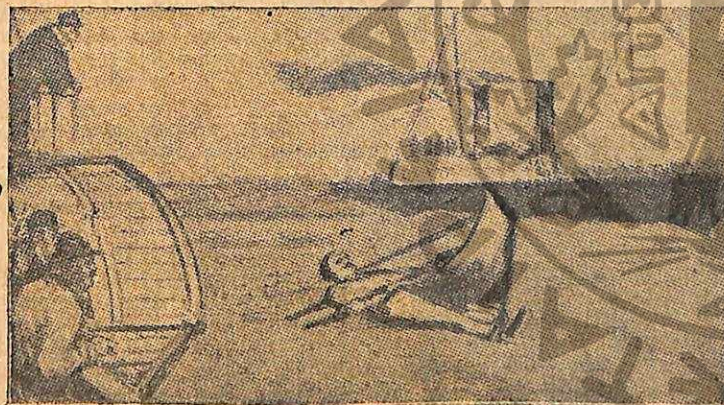
Ἡ μάσκα αὐτὴ, ἡ ὁποία δίδει εἰς τὸν φέροντα τὴν... ὅσιν ἐλεφαντος, εἶναι ἀνεκὴ καὶ ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ καὶ ζῶα ἀκό. Χρησιμοποιώντας ἓνα καλάμι μπαμποῦ, δεμένο στὰ πόδια του, λί- γο παραβόταν καὶ ἀνάλογο σχοινί, ὁ Ραούλ Περνέ, κατόρθωσε φορεθῇ ἐπὶ 5 ὥρας, νὰ μεταβληθῇ σὲ ἰσχυρό καὶ νὰ διαπλεύσῃ εἰς τὴ Μάγλη.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Μιὰ ψαρόβαρκα ἐπῆλθε τελευταῖως κοντὰ στὸ Λίβερ- πουλ, ἓνα τεράστιο θαλάσσιο τέρας, μήκους ἑντεκα μέτρων καὶ βάρους ὀκτώ τόνων! Καθὼς φαίνεται οἱ ἀγγλικὲς ἀκτὲς, ἔχουν γίνῃ τὸ καταφύγιον τῶν θαλάσσιων τεράτων γιὰτὶ ἄλλως δὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ εἰς αὐτὸς τόσον, συχνὴ ἄλγεσις... συναδέλφων τοῦ τεράτος τοῦ λοχνέ, πού ἀνεστάτωσε κόσμον καὶ κοσμάκη μὲ τὴν... φανταστικὴν, παρὰ πραγματικὴ ἐμφάνισή του. Τὸ ψάρι πού τόσοον καθαρὰ φαίνεται στὴν εἰκόνα μας μετεφέρθη στὸ εἰδικὸ μουσεῖο γιὰ νὰ ταριχευθῇ καὶ νὰ ἐκτεθῇ μαζί μὲ τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα ἄλλα θαλάσσια τέρατα.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΒΑΡΚΑ

Ἐκείνος ὅμως πού φάνηκε στὸ Κόστ 2 Δεκεμβρίου 1915 δὲν ἔλανα παρουσιάστηκε πιά ἀπὸ τότε ἂν κι' ἐπρεπε νὰ περάσῃ στὰ 1928 καὶ 1932. Ὅλοι λοιπὸν αὐτοὶ οἱ κομητὲς θὰ ἐμφανισθοῦν ἔξω ἐντὸς τοῦ 1935! Ἀβῖζο λοιπόν.

ΤΑ ΘΗΛΥΚΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΥ....

ΤΣΙΜΠΟΥΝ!

Ὅταν σὰς τοιμᾷ ἓνα κουνούπι, νὰ εἰσθε σίγουροι πὼς εἶναι θηλυκὸ. Γιατὶ μόνον τὰ θηλυκὰ κουνούπια ἔχουν ἄγρια ἐνστικτά καὶ θέλουν νὰ πίνουν αἷμα! Τὰ ἀρσενικά, ἡσυχὰ πλάσματα, ἱκανοποιοῦνται μὲ... χορτοφάγικ! Ἐτοί λέγει ὁ Ἀμερικανὸς ἐντομολόγος Νάθαν Χάστ, στὴν περὶ κωνῶ- πων πραγματείαν του.

χωρὶς νὰ προκαλέσῃ μεγάλην δυσφορίαν καὶ εἰς φυματικούς ἀκόμη. Ἡ ἰαπωνία κατασκευάζει ἤδη ἑκατομμύρια ἀπὸ τῆς μάσκες αὐτῆς, ἐκ τῶν ὁποίων 500000 προορίζονται γιὰ τὴν Ἀβησσυνία.

ΟΠΩΣ ΠΑΜΕ...

Αἱ Ἀμερικανίδες, φαίνονται ὅτι πῆραν τὴ ληστεία γιὰ σπόρ. Ἀλλὰ δὲν ἐξηγεῖται πὼς, σὲ μιὰ συμμορία γκάγκστερ, πού συνελήφθησαν τελευταῖως ὡς ἀπαγωγεῖς τῆς κόρης ἑνὸς πλουσιωτάτου βιομηχάνου εἰδῶν ἐκ καουτσούκ, τὸν σπουδαῖοτερον ρόλον ἔπαιξεν ἡ κόρη ἑνὸς βαθυπλοῦτος γρα- πεζίτου, ἡ ὁποία ἔλαμπε μὲ τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν κομψότητά της, σὲ ἀριστοκρατικώτερα κοσμικὰ κέντρα καὶ σαλόνια, τῆς Νέας Ὑόρκης ὅπως πάλιν καὶ τὸ εἰς τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ μικροῦ Βατερχάουζερ, πού ἀπληθευρώθη μετὰ τὴν καταβολὴν 200000 δολλαρίων, συνήργησεν ἡ ὠραιότατὴ μίσσες Μάλεϋ, ἡ ὁποία κατεδικάσθη κατ' αὐτὰς γιὰ τὸν ἀθλο τῆς αὐτὸ σὲ εἰκοσαετὴ εἰρκτή...

Ἄν πάνε ἔτσι τὰ πράγματα ἀσφαλῶς σὲ λίγο χρό- νια οἱ ἄνδρες γκάγκστερ δὲν θὰ εἶναι παρὰ μέλη μόνον τῶν συμμοριῶν, τὰς ὁποίας θὰ διευθύνουν οἱ γυναῖκες.

ΟΙ ΚΟΜΗΤΕΣ ΤΟΥ 1935

Τὸ 1935 θὰ εἶναι πλουσιώτατο σὲ κομητὲς γιὰτὶ μέχρι τὸν Δεκεμβρίου θὰ παρουσιασθοῦν τοῦλάχιστον ὀκτὼ! Θὰ εἶναι ὁμῶς τόσο μικροὶ, πού πολὺ δύσκολα θὰ τοὺς βλέπῃ γυμνὸ μάτι. Πέντε ἀπ' αὐτοὺς ἀνεκαλύφθησαν μόνον κατὰ τὴν τε-

λευταίαν ἐμφάνισή τους, δηλαδὴ πρὸ πέντε, ἔξη, ἐπὶ τῇ ὀκτῷ ἐτῶν. Ἐνας ἄλλος ἀνεκαλύφθη στὰ 1911 ἐπ' ἀνίηλ- θε στὰ 1919 καὶ στὰ 1927.

Ἐκεῖνος ὅμως πού φάνηκε στὸ Κόστ 2 Δεκεμβρίου 1915 δὲν ἔλανα παρουσιάστηκε πιά ἀπὸ τότε ἂν κι' ἐπρεπε νὰ περάσῃ στὰ 1928 καὶ 1932. Ὅλοι λοιπὸν αὐτοὶ οἱ κομητὲς θὰ ἐμφανισθοῦν ἔξω ἐντὸς τοῦ 1935! Ἀβῖζο λοιπόν.

Το τραίνο έτρεχε προς τη Φιλαδέλφεια με ήλιγγιά· δη ταχύτητα.

Μέσα σ' ένα άκρινό διαμέρισμα, ήταν βυθισμένος στην ανάγνωση κάποιου βιβλίου ο "Αρθουρ Βάλπουρ, ο «Βασιλιάς της κονσέρβας». Ήταν Ιδιοκτήτης δεκαοχτώ εργοστασίων που άπασχολούσαν τριάντα χιλιάδες εργάτες, μα έταξιθευε πάντα απλά και ταπεινά με τα κοινά τραίνα, όπως και οι εργάτες του.

Απέναντί του καθόταν ένας άλλος κύριος, πού είχε κι αυτός το ύφος «μπίζνεσμαν» και πού δέ φαινόταν να προσέχει καθόλου τον Βάλπουρ. 'Ως εκείνη τη στιγμή δέν είχαν αλλάξει ούτε μια λέξη.

Ξαφνικά όμως, ο άγνωστος συνταξιδιώτης έκάρφωσε μ' ένα παράξενο τρόπο το βλέμμα του άπάνω στον εργοστασιάρχη και τόν ρώτησε με ζωηρή φωνή:

—Είσθε έμπορος, κύριε, ή εργάτης; Πλούσιος ή φτωχός; 'Ο Βάλπουρ παραξενεύτηκε κάπως από την άπροσδόκητη έρώτηση, μα έχαμογέλασε και άπάντησε ήρεμα.

—Εργάτης... φτωχός...

—'Α, ωραία, έφώναξε ο συνταξιδιώτης του. Αυτό σάς σώζει... Ξέρετε τι δουλειά κάνω γώ; Σκοτώνω πλούσιους!

Τά μάτια του παράξενου συνομιλητή είχαν πάρει την έκφραση ανθρώπου, πού κατέχεται από κάποια έντονη κρίση φρενοπαθείας. 'Ο εργοστασιάρχης, μ' όλο πού άνησούχισε άρκετά, έκακολουθούσε να τόν κυτάζει με φαινομενική άπάθεια, βιάζοντας τόν έαυτό του να χαμογέλαη. 'Εκείνος έκακολούθησε τώρα σέ τόνο πιδ έντονο και με χειρονομίες πιδ ζωηρές:

—'Εχω λόγους να μισώ τούς πλούσιους, αγαπητέ μου. 'Ενα «τράστ» μετόχων της «Γιούνιον Μπάκ» στη Σάουθ Ντακότα κατώρθωσε να με κλείση στο φρενοκομείο γιά να μ'ήν άποκαλώσω τίς τρομερές καταχρήσεις τους. Μά μόρρεσα και τδσκάσα μετά δυό μήνες. 'Αφοδ έδηλητήρλασα τρείς άπ' αυτούς, τράβηξα κατά δώθε, όπου θ' άργήσουν πολύ να με ξαναπαίσουν...

—Αυτό είναι πρωτόκοστο, έψιθύρισε ο Βάλπουρ.

—Μά δέ διαβάζετε έφημερίδες; Έκαμε ο άγνωστος, σά να τόν θιξε ή φράση του συνομιλητή του. Δέν άκούσατε γιά τόν «μυϊνικό δράκο της Ντακότας»;

—Ναι... μήπως... ο δράκος αυτός...

—Δέν υπάρχει «μήπως»! 'Ο δράκος της Ντακότας είμαι έγω ώρισμένως και, άφοδ είσθε εργάτης, μορρείτε να τόν μάθετε. Μάλιστα, πρέπει και να με βοηθήσετε. Ξέρετε τί θέλω από σάς; Νά μου δείξετε άπλως αυτόν τόν μεγαλοκαρχαρία τόν εργοστασιάρχη Βάλπουρ. Γι' αυτό πάω στην Φιλαδέλφεια: Γιά να τόν ξεκάνω!... 'Εχω σκοπό να ξεμπερδέψω όλους τούς μεγάλους λοποδύτες, πού γδύνουν τόν κοσμάκη κάτω από την προστασία του νόμου.

—'Ωστε είσθε άναρχικός; είπε ο Βάλπουρ, προσπαθώντας να κάνει τόν άδιάφορο, ένω πραγματικά άρχισε να πιστεύη πώς είχε άπέναντί του ένα επικίνδυνο τρελλό.

'Ο άλλος, πού έν τω μεταξύ είχε ξεσπάσει σ' ένα σαρωάνειο γέλιο, έβγαλε, με μιά γλήγορη κίνηση, από την τσέπη του ένα περίστροφο και τόν πρότεινε στόν Βάλπουρ, λέγοντας:

—Τι κρίμα πού δέν είσθε σείς ο Βάλπουρ να σάς φύτευα πέντε σφίρες στο κρανίο! 'Ετσι, θα τέλειωνα γλήγορότερα και θα μουν άπόλυτα ίλανοποιημένος. 'Α, δέν ξέρεis, φίλε μου, τί ήδονικό πού είναι να σκοτώνης!

Ο Βάλπουρ έκατάλαβε πώς τά πράγματα δέν έπηγαίνανε καθόλου καλά. Τά μάτια του τρελλού συνταξιδιώτη του έλάμπανε άγρια και ή μορφή του είχε πάρει μιά έκφραση τρομακτική. 'Εν τούτοις ο εργοστασιάρχης δέν έχασε την ψυχραιμία του και μέσα στις πολλές σκέψεις, πού πέρασαν, σάν άστραπές, άπ' τόν μυαλό του, έδιάλεξε τή λογικώτερη: Έγέλασε δυνατά και είπε:

—'Ισως είναι ώραίο να σκοτώνης, αλλά όχι έναν εργάτη, πού είναι άποφασισμένος να σέ βοηθήση... Και συγχρόνως, ένω ή φράση του είχε συγκρατήσει όπωσδήποτε τόν τρελλό, με μιά γοργή κίνηση έκωκώθηκε από τή θέση του κι' έκάθησε δίπλα του, άρπάζοντάς του γερά τόν χέρι πού κρατούσε τόν όπλο.

—'Ελα, τώρα, έκακολούθησε ο Βάλπουρ. Κρύψε τόν πιστόλι και θα σου χρειασθής άργότερα, όταν θα συναντήσης τόν έχθρό σου!

'Ο τρελλός έκύτταξε τόν εργοστασιάρχη, σάν ύποταγμένους και άφησε να πέση τόν περίστροφό του στην παλάμη του Βάλπουρ, ο οποίος τώρα άνάνευσε με άνακούφιση.

Μά ξαφνικά τά μάτια του τρελλού έκάρφώθηκαν στην βαλίτσα, πού ήταν άπάνω στο δίχτυ, άπέναντί του. 'Εσηκώθηκε, τήν έπλησίασε κι' έδιάβασε τόν δνομα πού ήταν γραμμένο επάνω σ' ένα έπισκεπτήριο: «'Αρθουρ Βάλπουρ εργοστασιάρχης». 'Υστερα, με μιά έκφραση άκράτητου μίσους στη μορφή του, έστράφηκε προς τόν Βάλπουρ και τού φώναξε:

—'Ατιμε! 'Απατεώνα! 'Ωστε σ' είσαι ο Βάλπουρ, πού ζητώ και μου κρυβόσουν, ή; Στάσου τώρα και θα δης πώς ξέρω να πληρώνω τούς παληανθρώπους όπως σ'!

—'Ηουχα, αν αγαπās τή ζωή σου! είπε ο εργοστασιάρχης άδυστηρά, προτείνοντας τώρα αυτός στόν τρελλό τόν περίστροφο, πού τού είχε πάρει λίγες στιγμές πριν. 'Αλλά μ' όλη τήν άποφασιστικότητα πούδειχνε τόν ύφος του έργοστασιάρχη και τή στιγμή άπειλή του θανάτου, ο τρελλός δέν άναχατίσθηκε. 'Ετράβηξε ένα μαχαίρι από τή μέσα τσέπη του σακκακιού του και όπισθοχώρησε ένα βήμα, έτοιμος να ριχτή με όρμη άπάνω στόν Βάλπουρ. Τότε εκείνος, χωρίς κανένα δισταγμό πιά, έκόπενσε τόν τρελλό κι' έπλεσε τήν σκανδάλη...

'Ενα δυνατό γέλιο έγέμισε τόν βαγόνι, ένω ο Βάλπουρ ένοιωσε τόν αίμα του να παγώνη μέσ' στις φλέβες του. Τόν περίστροφο δέν είχε σφαίρες. Και τόν μαχαίρι του μανιακού άστραψε πάνω από τόν κεφάλι του εργοστασιάρχη... Μά τόν ύστερικό γέλιο του τρελλού έσωσε τόν Βάλπουρ. 'Ενώ εκείνος άνατараζόταν γελώντας, σά να είχε πάθει σπασμούς κι' έφαινόταν σά να διασκεδάζε, παρατείνοντας τόν μαρτύριο του θύματός του, ο εργοστασιάρχης βρήκε καιρό και έρπαξε στην άγκαλιά του τήν βαλίτσα από τόν δίχτυ. 'Ετσι, όταν ο μανιακός έχτύπησε, τόν μαχαίρι του έ-

βυθίστηκε στη βαλίτσα, πού τήν μεταχειρίστηκε ο Βάλπουρ γιά άσπίδα. 'Αμέσως κατόπιν, ο εργοστασιάρχης έτράβηξε με όρμη τόν μοχλό του σήματος κινδύνου.

Μέσα σ' ένα λεπτό της ώρας, είχαν τρέξει στό διαμέρισμα του Βάλπουρ οι τρείς «κοιτόκοι» και οι δυό άστυνομικοί με στολή πού έουνώδευαν τόν τραίνο. Βρήκαν τόν εργοστασιάρχη να παλέβη άπεγνωσμένα με τόν μυστηριώδη τρελλό. Οι άστυνομικοί έσυγκράτησαν τόν «δράκο της Ντακότας», πού, έκਾਲος πιά, έχτυπούσε με τίς γροθιές του δεξιά και άριστερά και με πολύ κόπο του έφόρεσαν τίς χειροπέδες. 'Ο οδηγός, πού είχε άνακόψει τήν ταχύτητα της μηχανής, έδοπιήθηκε να μη σταματήσει, έφδσον ο σταθμός της Φιλαδέλφειας δέν ήταν παρά πέντε λεπτά της ώρας μακριά. 'Ο Βάλπουρ διηγήθηκε στούς άστυνομικούς τήν άπροσδόκητη έπίθεση του μανιακού. 'Ο ένας τότε άπ' αυτούς, άφοδ έκέφθηκε λίγο, έπρότεινε:

—Κύριε Βάλπουρ, νομίζω πώς τόν καλύτερο, πού έχομε να κάνουμε, είναι, μόλις φθάσωμε στη Φιλαδέλφεια, να πάρουμε ένα αττοκίνητο και να τρέξωμε όλοι μαζί στη Δι-

ΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ FELIX CARR

ΤΩΝ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

εύθυνη της Αστυνομίας. Νά μη πάτε στό γραφείο σας, ούτε να μάθη κανείς πώς έπιστρέψατε στη Φιλαδέλφεια, αν δέν έκακριβώθής πρώτα άπολύτως ή ταυτότητάς αττοδού του ανθρώπου....

—'Εχετε ύποψίες, πώς δέν είναι ίσως ο δράκος της Ντακότας; έρώτησε ο εργοστασιάρχης.

—'Όλα πρέπει να τα ύποψιάζεται κανείς, άπάντησε ο άστυνομικός. 'Ισως ή έπίθεσή του και ή φασαρία πού έδημιούργησε, να μ'ήν ήταν παρά άπλή προέιδοποίηση ότι φθάνει μ' αυτό τόν τραίνο... Και πιθανόν τώρα να σάς περιμένει συμμορία όλόκληρη στό σταθμό ή στό γραφείο σας. Γι' αυτό πρέπει να κατεβούμε κρυφά από τόν τραίνο, από τήν άντίθετη πλευρά του «τράκ»

και να φύγωμε άμέσως. 'Αλλοιώτικα, πιθανόν και σείς να βρεθήςτε σέ κίνδυνο και μεις πού σάς συνοδεύομε. Είναι πάντα καλό να λαβαίνω κανείς τά μέτρα του.

—'Εχετε δίκιο, έκαμε ο Βάλπουρ. 'Ας γίνη όπως λέτε... Μόλις έφθασε τόν τραίνο στό σταθμό της Φιλαδέλφειας, οι δυό άστυνομικοί με στολή, ο Βάλπουρ και ο «τρελλός» έπήδησαν από τήν αντίθετη πλευρά της αποβάθρας, πέρασαν τήν βορεία «έξοδο άποσκευών», και από κεί μπήκαν σ' ένα αττοκίνητο κλειστό, διατάζοντας τόν σωφέρ, δίπλα στόν όποιο έκάθησε ένας άστυνομικός.

—Στή Διεύθυνση της 'Αστυνομίας, γλήγορα! Τόν αττοκίνητο έκεκίνησε. Μόλις όμως έπροχώρησε λίγα μέτρα, ο άστυνομικός, πού καθόταν δίπλα στό σωφέρ, έβγαλε άπό τόν περίστροφό του και, πιάνοντάς το από τήν κάννη, κατάφερε με τή λαβή ένα δυνατό χτύπημα στό κεφάλι του οδηγού, ο οποίος έσωριάστηκε στό κάθισμά του λιπόθυμος. 'Ο άστυνομικός τότε έπιασε τόν βολάν.

—Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε έκπληκτος ο Βάλπουρ.

—Μ'ήν άνησυχήτε, τού άπάντησε ο άλλος άστυνομικός. 'Ο σωφέρ φαίνεται πώς είναι ένας κοινός κακοποιός, πού τόν γνώρises ο συνάδελφός μου μόλις έκάθησε δίπλα του. Γι' αυτό έφρόντισε να τόν καταστήση άκίνδυνο.

—Δέν έφανταζόμουν πώς θαχα τόσες περιπέτειες στό ταξίδι μου, έκαμε ο εργοστασιάρχης.

—Πρέπει να ξέρετε, κύριε Βάλπουρ, έκακολούθησε ο άστυνομικός, πώς έχει οργανωθεί μιά άγρια έπίθεση έναντί σας από γκάγκστερς. 'Η άστυνομία είχε συγκεριμένες πληροφορίες, γι' αυτό κι' έστειλε τόν περίφημο ντετέκτιβ Στίμψον με δυό άπ' τά καλύτερά του λαγωνικά στό σταθμό του Οδέλιγκτων γιά να σάς παρακολουθήση και να σάς προστατεύση. Μά και οι τρείς έκαφανίστηκαν μυστηριώδως.

—Μά, καλά, τί έχουν οι γκάγκστερς εναντίον μου;

—Αυτό τόν ξέρετε, άπάντησε ο άστυνομικός ή τολάχιστον μορρείτε να τόν μαντέψετε εύκολα. 'Ως τώρα τή φύλαξη των εργοστασίων σας και τήν προσωπική σας άσφάλεια τίς είχατε έμπιστευθής στη συμμορία Ντάιμον...

—Πώς! Τόν ξέρετε;.. ρώτησε έκπληκτος ο Βάλπουρ.

—Βέβαια τόν ξέρομε... μά δέν παρεξηγούμε... είναι γνωστό πώς είναι κανείς άσφαλέστερος με τήν προστασία μιάς δυνατής συμμορίας παρά με τήν προστασία της 'Αστυνομίας. 'Εκάνατε όμως ένα λάθος. Πρό ένός μηνός έκλείσατε συμφωνίες με τήν συμμορία τού Γιέλ, έκκαταλείποντας τήν Ντάιμον. Αττές οι δυό συμμορίες άλληλοχτυπιούνταν άσφαλά. 'Η πράξη σας έκαμε τήν συμμορία Ντάιμον να άποφασίση τήν έξόνωσή σας γιά να ν' άποδείξη άνίσχυρη τήν προστασία της συμμορίας Γιέλ.

—Αυτό είναι έγκληματικό, έκαμε ο Βάλπουρ.

—Και όμως αττή είν' ή αλήθεια, είπε ο άστυνομικός. Σ' όλη τήν παραπάνω συζήτηση, ο «τρελλός» έκαθόταν ακηλός και παρακολουθούσε τίς κινήσεις όλων. Μετά λίγα λεπτά, ο άστυνομικός τού είπε ξαφνικά, ένω τόν ατ-

τοκίνητο είχε κόψει τήν ταχύτητα του.

—Δράκο, έλα τώρα να περιποιηθής τόν κύριο Βάλπουρ. Και με μιά γρήγορη κίνηση τού άφαίρεσε τίς χειροπέδες.

'Ο εργοστασιάρχης τούς έκύτταξε και τούς δυό με έκπληξη. 'Ο τρελλός τότε έγέλασε και τού είπε, ένω τόν αττοκίνητο είχε σταματήσει.

—Μ'ήν έκπληττεσθε, κύριε Βάλπουρ. Σέ λίγα λεπτά θα έχετε καταλάβη πώς δέν είμαι καθόλου τρελλός. Κατεβήτε τώρα.

—Μά δέν είναι αττή ή Διεύθυνση της 'Αστυνομίας, είπε.

'Ο «άστυνομικός» τότε, βιάζοντας τόν πηλίκιό του και τόν «σημα όπηρεσιών» και φορώντας ένα κοδόν, είπε:

—'Η φάρσα έτελειώσε, κύριε Βάλπουρ. 'Επεί-

σατε στά δίχτυα μας. Τώρα κάθε αντίσταση είναι περιττή. Κατεβήτε άμέσως και μπήτε στην πράσινη πόρτα.

'Ο Βάλπουρ ύποτάχθηκε και μπήκε λέγοντας:

—Μπορώ να μάθω τολάχιστον πού με πάτε;

—Βεβαιότατα: ο άρχηγός μας Ντάιμον πρόκειται να σάς κάνει μιά πρόταση, πού μόνο αν τήν δεχθήςτε, θα σώσετε τόν κεφάλι σας. 'Εμπρός προχωρήτε και έχετε όπ' όλη σας πώς ήμικρότερη ύποπτη κίνηση θα σάς στοιχίση τή ζωή.

—'Ωλάιτ, έκαμε ψύχραιμα ο Βάλπουρ και προχώρησε στό σπύτι της αίμαλωσίας του.

Μέσα σ' ένα κομψότατο σαλονάκι ο περιβόητος Ντάιμον, ο «πρίγκηψ τού ύποκόσμου» με τούς δυό «λιουτέναντ» του, πού είχαν κατορθώσει κατόπιν τηλεφωνικής διαταγής του να συλλάβουν στό σταθμό του Οδέλιγκτων τούς συνοδοούς άστυνομικούς τού τραίνου, να τούς δέσουν και να πάρουν τίς στολές και τίς θείσεις τους, έπρότεινε στόν Βάλπουρ τούς όρους του:

—Πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια έφ' άπαξ γιά να κτήσετε τήν έλευθερία σας και χίλια δολάρια τόν μήνα γιά να έκακολουθήτε να ζήτε.

'Ο Βάλπουρ τόν έκύτταξε με βλέμμα γεμάτο όργη και αγανάκτηση, μά έσυγκρίτησε τόν θυμό του και είπε ξερά.

—Σύμφωνοι Δέχομαι.

—'Υπογράψτε, έκαμε ο Ντάιμον, τή συμφωνία και ένα τσέκ πεντακοσίων χιλιάδων δολαρίων. 'Αμέσως κατόπιν είσθε έλεύθερος. Είναι περιττόν να σάς προειδοποιήσω ότι αν άκυρώσετε αττό τόν τσέκ, θα πεθάνετε όπωσδήποτε. Και τώρα ένα ποτηράκι σαμπάνια στην ύγεια σας!

'Ενας από τούς συμμορίτες άνοιξε μιά μπουκάλια σαμπάνια κι' έκέρασε στά ποτήρια. Τή στιγμή πού ήσαν έτοιμοι να πιούν, άκούστηκε ένας πυροβολισμός και τόν ποτήρι έθρουματίστηκε τόν χέρι του Ντάιμον. 'Εκκληκτοί όλοι έστράφηκαν προς τήν πόρτα. 'Εκεί στεκόταν ο «τρελλός» με ένα πιστόλι στό χέρι. «Ψιλά τά χέρια!» διέταξε!

'Ενας από τούς «λιουτέναντ» έκανε να πάρη τόν πιστόλι του, αλλά μιά σφίρα του «τρελλού» τόν έκόλισε ματωμένο στό πάτωμα. 'Ο Ντάιμον κι' οι άλλοι σήκωσαν κάτω χροί ψηλά τά χέρια. 'Ο «τρελλός» έβγαλε τότε από τήν τσέπη του δυό ζευγάρια χειροπέδες και τίς έβριξε στά πόδια του Βάλπουρ, λέγοντάς του να τούς βέση. 'Εαρρετά εκείνος έκανε έπιτηδείατα, ότι τόν διάταξε.

—Και τώρα, κύριε Βάλπουρ, έκαμε ο «τρελλός» βιάζοντας τήν περρούκα και τόν μυστάκιό του, σάς εύχαριστώ πού μ' έβοηθήσατε να συλλάβω τόν περίφημο Ντάιμον...

—'Ωστε δέν είσθε ο «δράκος της Ντακότας»; ρώτησε.

—Τόν δρικο της Ντακότας τόν είχα συλλάβει και κλείσει σ' ένα φορτηγό, πριν αττά τά τέρατα δέσουν τούς άστυνομικούς συνοδοούς τού τραίνου, κι' είχα πάρει τή θέση του. Ήταν ο μόνος τρόπος να φθάσω μαζί σας έδω και να συλλάβω τόν Ντάιμον... Είμαι ο ντετέκτιβ Στίμψον. Είχα πλήρη γνώση τού σχεδίου των, κι' έδιάλεξα να παίξω τόν ρόλο τού τρελλού γιά να σάς σώσω.

τοκίνητο είχε κόψει την ταχύτητα του.

—Δράκο, έλα τώρα να περιποιηθής τον κύριο Βάλπουρ. Και με μιά γρήγορη κίνηση του άφαίρεσε τις χειροπέδες.

Ο εργοστασιάρχης τους έκύτταξε και τους δυό με έκπληξη. Ο τρελλός τότε έγέλασε και του είπε, ένω τόν αττοκίνητο είχε σταματήσει.

—Μ'ήν έκπληττεσθε, κύριε Βάλπουρ. Σε λίγα λεπτά θα έχετε καταλάβη πώς δέν είμαι καθόλου τρελλός. Κατεβήτε τώρα.

—Μά δέν είναι αττή η Διεύθυνση της 'Αστυνομίας, είπε.

Ο «άστυνομικός» τότε, βιάζοντας τον πηλίκιό του και τον «σημα όπηρεσιών» και φορώντας ένα κοδόν, είπε:

—Η φάρσα έτελειώσε, κύριε Βάλπουρ. Επεί-

σατε στα δίχτυα μας. Τώρα κάθε αντίσταση είναι περιττή. Κατεβήτε άμέσως και μπήτε στην πράσινη πόρτα.

Ο Βάλπουρ ύποτάχθηκε και μπήκε λέγοντας:

—Μπορώ να μάθω τολάχιστον πού με πάτε;

—Βεβαιότατα: ο άρχηγός μας Ντάιμον πρόκειται να σας κάνει μιά πρόταση, πού μόνο αν τήν δεχθήςτε, θα σώσετε τον κεφάλι σας. Εμπρός προχωρήτε και έχετε όπ' όλη σας πώς ήμικρότερη ύποπτη κίνηση θα σας στοιχίση τη ζωή.

—Ωλάιτ, έκαμε ψύχραιμα ο Βάλπουρ και προχώρησε στο σπύτι της αίμαλωσίας του.

Μέσα σ' ένα κομψότατο σαλονάκι ο περιβόητος Ντάιμον, ο «πρίγκηψ του ύποκόσμου» με τους δυό «λιουτέναντ» του, πού είχαν κατορθώσει κατόπιν τηλεφωνικής διαταγής του να συλλάβουν στο σταθμό του Οδέλιγκτων τους συνοδοούς άστυνομικούς του τραίνου, να τους δέσουν και να πάρουν τις στολές και τις θέσεις τους, έπρότεινε στον Βάλπουρ τους όρους του:

—Πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια έφ' άπαξ γιά να κτήσετε την έλευθερία σας και χίλια δολάρια τόν μήνα γιά να έκακολουθήτε να ζήτε.

Ο Βάλπουρ τον έκύτταξε με βλέμμα γεμάτο όργη και αγανάκτηση, μά έσυγκρίτησε τον θυμό του και είπε ξερά.

—Σύμφωνοι Δέχομαι.

—Υπογράψτε, έκαμε ο Ντάιμον, τη συμφωνία και ένα τσέκ πεντακοσίων χιλιάδων δολαρίων. Αμέσως κατόπιν είσθε έλεύθερος. Είναι περιττόν να σας προειδοποιήσω ότι αν άκυρώσετε αττό τόν τσέκ, θα πεθάνετε όπωσδήποτε. Και τώρα ένα ποτηράκι σαμπάνια στην ύγεια σας!

Ενας από τους συμμορίτες άνοιξε μιά μπουκάλια σαμπάνια κι' έκέρασε στα ποτήρια. Τή στιγμή πού ήσαν έτοιμοι να πιούν, άκούστηκε ένας πυροβολισμός και τόν ποτήρι έθρουματίστηκε τόν χέρι του Ντάιμον. Εκκληκτοί όλοι έστράφηκαν προς τήν πόρτα. Εκεί στεκόταν ο «τρελλός» με ένα πιστόλι στο χέρι. «Ψιλά τά χέρια!» διέταξε!

Ενας από τους «λιουτέναντ» έκανε να πάρη τόν πιστόλι του, αλλά μιά σφίρα του «τρελλού» τόν έκόλισε ματωμένο στο πάτωμα. Ο Ντάιμον κι' οι άλλοι σήκωσαν κάτω χροί ψηλά τά χέρια. Ο «τρελλός» έβγαλε τότε από τήν τσέπη του δυό ζευγάρια χειροπέδες και τίς έβριξε στα πόδια του Βάλπουρ, λέγοντάς του να τούς βέση. Εαρρετά εκείνος έκανε έπιτηδείατα, ότι τόν διάταξε.

—Και τώρα, κύριε Βάλπουρ, έκαμε ο «τρελλός» βιάζοντας τήν περρούκα και τόν μυστάκιό του, σας εύχαριστώ πού μ' έβοηθήσατε να συλλάβω τόν περίφημο Ντάιμον...

—Ωστε δέν είσθε ο «δράκος της Ντακότας»; ρώτησε.

—Τόν δρικο της Ντακότας τόν είχα συλλάβει και κλείσει σ' ένα φορτηγό, πριν αττά τά τέρατα δέσουν τους άστυνομικούς συνοδοούς του τραίνου, κι' είχα πάρει τη θέση του. Ήταν ο μόνος τρόπος να φθάσω μαζί σας έδω και να συλλάβω τόν Ντάιμον... Είμαι ο ντετέκτιβ Στίμψον. Είχα πλήρη γνώση του σχεδίου των, κι' έδιάλεξα να παίξω τόν ρόλο του τρελλού γιά να σας σώσω.

τοκίνητο είχε κόψει την ταχύτητα του.

—Δράκο, έλα τώρα να περιποιηθής τον κύριο Βάλπουρ. Και με μιά γρήγορη κίνηση του άφαίρεσε τις χειροπέδες.

Ο εργοστασιάρχης τους έκύτταξε και τους δυό με έκπληξη. Ο τρελλός τότε έγέλασε και του είπε, ένω τόν αττοκίνητο είχε σταματήσει.

—Μ'ήν έκπληττεσθε, κύριε Βάλπουρ. Σε λίγα λεπτά θα έχετε καταλάβη πώς δέν είμαι καθόλου τρελλός. Κατεβήτε τώρα.

—Μά δέν είναι αττή η Διεύθυνση της 'Αστυνομίας, είπε.

Ο «άστυνομικός» τότε, βιάζοντας τον πηλίκιό του και τον «σημα όπηρεσιών» και φορώντας ένα κοδόν, είπε:

—Η φάρσα έτελειώσε, κύριε Βάλπουρ. Επεί-

σατε στα δίχτυα μας. Τώρα κάθε αντίσταση είναι περιττή. Κατεβήτε άμέσως και μπήτε στην πράσινη πόρτα.

Ο Βάλπουρ ύποτάχθηκε και μπήκε λέγοντας:

—Μπορώ να μάθω τολάχιστον πού με πάτε;

—Βεβαιότατα: ο άρχηγός μας Ντάιμον πρόκειται να σας κάνει μιά πρόταση, πού μόνο αν τήν δεχθήςτε, θα σώσετε τον κεφάλι σας. Εμπρός προχωρήτε και έχετε όπ' όλη σας πώς ήμικρότερη ύποπτη κίνηση θα σας στοιχίση τη ζωή.

—Ωλάιτ, έκαμε ψύχραιμα ο Βάλπουρ και προχώρησε στο σπύτι της αίμαλωσίας του.

Μέσα σ' ένα κομψότατο σαλονάκι ο περιβόητος Ντάιμον, ο «πρίγκηψ του ύποκόσμου» με τους δυό «λιουτέναντ» του, πού είχαν κατορθώσει κατόπιν τηλεφωνικής διαταγής του να συλλάβουν στο σταθμό του Οδέλιγκτων τους συνοδοούς άστυνομικούς του τραίνου, να τους δέσουν και να πάρουν τις στολές και τις θέσεις τους, έπρότεινε στον Βάλπουρ τους όρους του:

—Πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια έφ' άπαξ γιά να κτήσετε την έλευθερία σας και χίλια δολάρια τόν μήνα γιά να έκακολουθήτε να ζήτε.

Ο Βάλπουρ τον έκύτταξε με βλέμμα γεμάτο όργη και αγανάκτηση, μά έσυγκρίτησε τον θυμό του και είπε ξερά.

—Σύμφωνοι Δέχομαι.

—Υπογράψτε, έκαμε ο Ντάιμον, τη συμφωνία και ένα τσέκ πεντακοσίων χιλιάδων δολαρίων. Αμέσως κατόπιν είσθε έλεύθερος. Είναι περιττόν να σας προειδοποιήσω ότι αν άκυρώσετε αττό τόν τσέκ, θα πεθάνετε όπωσδήποτε. Και τώρα ένα ποτηράκι σαμπάνια στην ύγεια σας!

Ενας από τους συμμορίτες άνοιξε μιά μπουκάλια σαμπάνια κι' έκέρασε στα ποτήρια. Τή στιγμή πού ήσαν έτοιμοι να πιούν, άκούστηκε ένας πυροβολισμός και τόν ποτήρι έθρουματίστηκε τόν χέρι του Ντάιμον. Εκκληκτοί όλοι έστράφηκαν προς τήν πόρτα. Εκεί στεκόταν ο «τρελλός» με ένα πιστόλι στο χέρι. «Ψιλά τά χέρια!» διέταξε!

Ενας από τους «λιουτέναντ» έκανε να πάρη τόν πιστόλι του, αλλά μιά σφίρα του «τρελλού» τόν έκόλισε ματωμένο στο πάτωμα. Ο Ντάιμον κι' οι άλλοι σήκωσαν κάτω χροί ψηλά τά χέρια. Ο «τρελλός» έβγαλε τότε από τήν τσέπη του δυό ζευγάρια χειροπέδες και τίς έβριξε στα πόδια του Βάλπουρ, λέγοντάς του να τούς βέση. Εαρρετά εκείνος έκανε έπιτηδείατα, ότι τόν διάταξε.

—Και τώρα, κύριε Βάλπουρ, έκαμε ο «τρελλός» βιάζοντας τήν περρούκα και τόν μυστάκιό του, σας εύχαριστώ πού μ' έβοηθήσατε να συλλάβω τόν περίφημο Ντάιμον...

—Ωστε δέν είσθε ο «δράκος της Ντακότας»; ρώτησε.

—Τόν δρικο της Ντακότας τόν είχα συλλάβει και κλείσει σ' ένα φορτηγό, πριν αττά τά τέρατα δέσουν τους άστυνομικούς συνοδοούς του τραίνου, κι' είχα πάρει τη θέση του. Ήταν ο μόνος τρόπος να φθάσω μαζί σας έδω και να συλλάβω τόν Ντάιμον... Είμαι ο ντετέκτιβ Στίμψον. Είχα πλήρη γνώση του σχεδίου των, κι' έδιάλεξα να παίξω τόν ρόλο του τρελλού γιά να σας σώσω.

τοκίνητο είχε κόψει την ταχύτητα του.

—Δράκο, έλα τώρα να περιποιηθής τον κύριο Βάλπουρ. Και με μιά γρήγορη κίνηση του άφαίρεσε τις χειροπέδες.

Ο εργοστασιάρχης τους έκύτταξε και τους δυό με έκπληξη. Ο τρελλός τότε έγέλασε και του είπε, ένω τόν αττοκίνητο είχε σταματήσει.

—Μ'ήν έκπληττεσθε, κύριε Βάλπουρ. Σε λίγα λεπτά θα έχετε καταλάβη πώς δέν είμαι καθόλου τρελλός. Κατεβήτε τώρα.

—Μά δέν είναι αττή η Διεύθυνση της 'Αστυνομίας, είπε.

Ο «άστυνομικός» τότε, βιάζοντας τον πηλίκιό του και τον «σημα όπηρεσιών» και φορώντας ένα κοδόν, είπε:

—Η φάρσα έτελειώσε, κύριε Βάλπουρ. Επεί-

σατε στα δίχτυα μας. Τώρα κάθε αντίσταση είναι περιττή. Κατεβήτε άμέσως και

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΖΩΝ-

Μιά επίσκεψη στο νησί της φρίκης και του αποτροπιασμού. Καγιέν, το αίσχος του Πολιτισμού μας. Μιά συνέντευξη με τον δήμιο. που έτοιμασε τη λαιμητόμο, για τον αποκεφαλισμό του. Το τραγουδι που αναγγέλλει το θάνατο

Χαρτοπαιξία - όπλοφορία - κώδιξ - τιμής

Την ώρα που φθάνω, οι βαρυποινί- έτοιμάζονται για να περάσουν όσο πιο εύχρηστα μπορούν - αν υπάρχει τίπο- τε το ευχάριστο μέσα σ' αυτή την ά- περιγραπτή αθλιότητα - τη νύχτα τους. Σύμφωνα με τον κανονισμό των κα- τέργων, από τις 5 το απόγευμα μέχρι τις 5 το πρωί, είναι απολύτως ελεύ- θεροι... μες' στο κλουβί τους. 'Αλλά και πάλι το απολύτως είναι συμβατι- κό. Διότι μετά τις 8 ο κανονισμός ά- παγορεύει να διατηρούν φως στο κε- λί των. 'Αλλο ζήτημα τώρα, αν αυτοί βρίσκουν τρόπο να καταργούν αυτή την απαγόρευση. Μ' ένα κουτί από σαρδέλλες, λίγο λάδι, κι' ένα κουρέλι, απ' τα βαμβακερά τους έσώρρουχα, σκαρώνουν ένα λυχνάρι, που μόλις

τους αντιληφθούν τους το πέρνουν, για να φτειάσουν φυσικά ένα άλλο λί- γο άργότερα. Τους είναι άλλωστε τό- σο απαραίτητο για να διεξάγουν τις χαρτοπαικτικές παρτίδες των, που γί- νονται όχι για νικητή ή ήττα, αλ- λά για να κερδίσουν χρήματα. Διότι μολονότι και το να έχουν χρήματα τους το άπαγορεύει ο κανονισμός, αλ- τοι καταρθώνουν να τον παραβιάζουν.

Και δεν τούς έρευνούν; θά έρωτή- σουν οι άναγνώστες μας. Πολύ τακτι- κά, αλλά ματαίως. Τά κρύβουν τόσο καλά στην... κοιλιά τους μέσα σε μι- κρούς μεταλλικούς σωλήνες που κατα- πίνουν, σαν να ήταν μια παστίλλια ά- σπιρνης, κι' έτσι είναι άδύνατον να τους βρουν. 'Όταν συμβεί να τα χρειά- σθουν τα ξαναβάζουν από το αντίθετο μέρος που τα είσήγαγαν, μ' ένα κα- τάδικος που να μην έχει το μεταλλι- κό του σωλήνα για τα χρήματα και το μαχαίρι του. Διότι και περί άπαγορεύ- σεως όπλοφορίας άρθρον του κανονι- σμού έχει παραβιασθή.

'Ετσι, πολλές φορές τα πρωίνα, οι δεσμοφύλακες άνοίγοντας τα κλουβιά των καταδίκων βρίσκουν και κανέναν απ' αυτούς νεκρό, μ' άνοιγμένη την κοιλιά από μια γερή μαχαίρι.

Δέν μαθαίνουν όμως ποτέ ούτε το ποιος, ούτε γιατί τον σκότωσε. 'Ο

κώδιξ τιμής, που έχει καταρτισθή και έφαρμόζεται άποχρόνια μεταξύ των βα- ρυποινιτών, άπαγορεύει την προδοσία. 'Ετσι προτιμούν να ένοχοποιηθούν ό- λοι παρά να μαρτυρήσουν το φονή. 'Όσον άφορά τις άφορμές των φόνων είναι πολλές και ποικίλες. Μάλω- μα στα χαρτιά, παρεξηγήσεις, ζητήμα- τα έπιβολής.

Κι' έπειτα σου λέγουν ότι τα κά- τεργα της Γουϊάνας με τους άυστη- ρούς των κανονισμούς έχουν σκοπό την... έξυψωση του ήθικου των κατα- δίκων!

Μπρός σ' ένα δήμιο!..

'Ενα πρωί, περνώντας από τους διαδρόμους των κατέργων της Καγιέν που προξενούν τη φρίκη και τον αποτροπιασμό σε κάθε βήμα, μπρός από την πόρτα ενός κελιού είδα κρε- μασμένη την έξξξη έπιγραφή, που ήταν γραμμένη με κεφαλαία γράμματα και κόκκινο μελάνι. «Νά έπιτηρήται με άυστηρότητα».

— Ποιος κρατείται εκεί μέσα; Ρώ- τησα τον έπιθεωρητή που με συνάδευε.

— 'Ο πρώην δήμιος των κατέργων, ο περήφημος 'Εσπέλ. 'Αν θέλετε να τον δείτε...

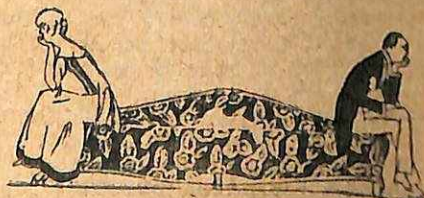
Στην καταφατική μου άπάντηση ο έπιθεωρητής κάλεσε τον κλειδοφύλα- κα, ένα γιγαντώσωμο άράπη, κι' ήρθε κι' άνοιξε το κελί. Κελί!.. Τρόπος του λέγειν. Δέν ήταν παρά ένας στενός χώρος, ίδιος... με φέρετρο. Στο άνοιγ- μα της πόρτας, ένας γυμνός απ' τη μέ- ση κι' άπάνω άνδρας, σηκώνεται όρ- θος και μένει άκίνητος σαν άγαλμα. 'Θάνατος σαν αντανάπντε χρονών, μεγα- λόσωμος, με χαλύβδινους μύς, που μαρτυρούν ήρακλειόδυναμη. 'Ο έπιθε- ωρητής του άπευθύνει το λόγο.

— 'Εσπέλ, του λέγει, ο κύριος ήλ- θε να σ' έπισκεφθή. 'Εάν έχεις να του πής τίποτε είσαι έλεύθερος.

— 'Εσπέλ προχώρησε ένα βήμα, πήρε στάση προσοχής και με ρώτησε.

— Σε ποιόν έχω την τιμή να μιλή- ω; Του δήλωσα την ταυτότητά μου.

— 'Α, ώραία! Έκανε εύχαριστημέ- νος. Είχα μάθει πως ήρθατε και σκό- πευα να οās γράψω.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΑΝΩΝ ΝΕΚΡΩΝ!...

Θάνατος: ή πιο εύκολη και πρόχειρη ποινή για κάθε παρά- πτωμα. Βαρειοί κανόνες τιμής, για άνθρώπους που έχασαν όρι- στικά σχεδόν την ανθρώπινη όντότητά τους... 'Η τραγική τύχη έ- κείνων, που προσπαθούν να αποδράσουν.

— 'Εάν ή παρουσία μου σε στενοχω- ρεί 'Εσπέλ, έπεμβαίνει ο έπιθεωρητής, μπορώ ν' άποσυρθώ για να μιλήσης έλεύθερα.

'Ο άλλος δήμιος χαμογέλασε πε- ριφρονητικά και, κάνοντας ένα βήμα έμπρός, συνεστήθη δίνοντάς μου το χέρι.

— 'Ισίδωρος 'Εσπέλ, έπαινομαζόμε- νος «το τσακάλι». 'Αριθμός μητρώου στο κάτεργο 13174 καταδικασμένος σ' είκοσι χρόνων κάτεργο, γιατί όπρε- τώντας στην 'Αφρική χτύπησα το συν- ταγματάρχη μου.

'Εώς δήμιος των Νήσων της Σωτη- ρίας για λογαριασμό της Διοικήσεως και τώρα κλεισμένος σ' αυτό το κελί γιατί σκότωσα τον κατάδικο Λανσέ, δολοφόνο της μητέρας του, έπειδή θέ- λω να με δηλητηριάση.

'Ο έπιθεωρητής έπενέβη και πάλιν.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

— 'Εσπέλ δέν είσαι στο κάτεργο γιατί χτύπησες το συνταγματάρχη σου είπα, αλλά για άόπεια δολοφονίας.

είδικό καλάθι, κάτω απ' τα μάτια των άλλων καταδίκων που θέλοντας, και μη παρακολουθούσαν την έκτέλεση.

'Υστερα, φεύγοντας απ' τον τόπο των εκτελέσεων, τραβούσε προς την ά- κρογιαλιά και γύριζε έξαλλος, με τα χέρια ύψωμένα σ' άπειρο, όλη την ή- μέρα, όσπου νύχτωνε, κραυγάζοντας, στον άέρα και στους καρχαρίες. Είμαι ο 'Εσπέλ, το τσακάλι ο 'Εσπέλ!

Γιατί σκότωσε τον Λανσέ

Σε μία στιγμή, που ο 'Εσπέλ σώ- πασε, γύρισα και του είπα:

— Γιατί έσκότωσες τον Λανσέ;

— Γιατί θέλησε να με δηλητηριάση κι' όταν δέν το κατόρθωσε έπεχείρησε να με μαχαιρώση. Τότε έκαμα κι' έγω το κολπο της Βαρκελώνης... 'Εσκυφα άπέφυγα το χτύπημά του και τοδμη- ξα την κάμα μου στην καρδιά. Δέν εί-

χα δικηο κύριε;

Σώπασε, μ' άτένισε κατάματα και πρόσθεσε σε λίγο.

— Σκότωσα εδρισκόμενος εν άμύνη.

Και όμως κυττάζετι κύριε πως με κα- τάντησαν ύστερα από τόσων έτών ύ- πηρεσία. Μ' έχαρακτήρισαν έπικίνδυ- νο και μ' έκλεισαν σ' αυτό το βρώμι- κο κελί που δέν κάνει για σκύλους... Μ' έχουν δέ υπό διαρκή έπιτήρηση σά να φοβούνται μή δραπετεύσω... Μά δέ μουλάθηκα ν' αυτοχειριασθώ...

Σώπασε μία στιγμή και ξανάρχισε.

Χωρίς οίκτον και έλεος

— 'Η άόπεια δραπετεύσεως κύ- ριε, είναι πραγματική αυτοκτονία. 'Αν σε δοιν καθώς απομακρύνεσαι θά σε συλλάβουν, θά σε μαστιγώσουν, θά σ' απομονώσουν και θά σε θέσουν υπό έπιτήρηση... μέχρις ότου ξαναδικα- σθής... σε θάνατο άσφαδς. 'Αν δοιν πως δέν μπορούν να σε πιάσουν θά σε πυροβολήσουν... Δέν έχουν να λογο- δοτήσουν σε κανέναν... 'Αν κατορθώ- σης πάλι να διαφύγης και να περάσης σε καμιά απόκρημνη άκτι ή που πό- τε πότε εμφανίζονται βαρκάρηδες, ί- σως πεθάνης στην πείνα, περιμένοντας να φανούν... Μά μήπως κι' όταν το κατορθώσης να μπής στη βάρκα αυτή είσαι βέβαιος πως ξέφυγες; Τά περι- πολα των φυλάκων που τριγυρνούν

στις άκτες ένενηντα φορές στις έκα- τό θά σε ίδουν και τότε θά ρίξουν κι' ίσως πάρης στο λαιμό σου και τους βαρκάρηδες...

Κάποτε, 10 κατάδικοι συνεννομέ- νοι και με δικούς τους άπ' έξω τόλη- σαν μια δραπετεύση. Τ' αποτελέματα ήταν να πυροβοληθούν χωρίς οίκτοκα! να σκοτωθούν όλοι.

'Ανμιλούσαν οίκαρχαρίες

'Εχω άκούσει πως πολλοί κατώρ- θωσαν ν' αποδράσουν όστόσο.

— Πολλοί... 'Αστείο. 'Ας είναι δέ- κα σ' όλο το διάστημα που ύπάρχει ή κόλαση αυτή. Οι περισσότεροι πι- αστήκανε και ξανάρθαν, ν' αφήσουν έ- δω τη στερνή πνοή τους... Μά εκείνοι που φάγανε οι καρχαρίες που δέν μι- λούν και που μόνον ο θεός είδε τον τραγικό χαμό τους, καθώς άπελπισμέ- νοι ρίχτηκαν στη θάλασσα για να σω- θούν κολυμπώντας είναι άμετροι. Τώ- ρα ένα με βασανίζει κύριε, είπα: Ποιος θά μουτραγουδήση το πικρό άγ- γελμα του θανάτου μου;

— Τι θές να πής μ' αυτό 'Εσπέλ;

Μιά τραγική συνήθεια

— 'Όταν ένας κατάδικος πρόκειται να καρατομηθή οι συνάδελφοί του ξέρουν την είδηση από την προηγούμενη μέ- ρα ενώ αυτός την άγνοεί. Τότε, τη νύ- κτα, κατά μια παλιά συνήθεια που με- ταβιβάζεται από τους παλιούς στους νέους καταδίκους, όλοι οι άλλοι κρατούμενοι άρχίζουν ένα τραγουδι λυπητερό, που τά λόγια το σκοπό του ξέρουν μόνον αυτοί... 'Ετσι έ κατάδι- κος που θά έκτελεσθή είδοποιείται και έτοιμάζει τις τελευταίες παρα- γελίες που έχει να δώση... Δέν είχα πιά τίποτα να ρωτήσω. Χαιρέτησα τον 'Εσπέλ, του εδχήθηκα «καλή τύχη» κι' απομακρύνθηκα. Δυό βδομάδες, άργό- τερα στη Λεωφόρο Μπαμπού, ξανα- τάμωσα τον διευθυντή των κατέργων.

— Ξέρετε, μου είπα; Τό Κακουρ- γοδικείο της Καγιέν καταδικάζει τον προστατευμένο σας 'Εσπέλ σε θάνατο.

— Και ποιος θά τον κόψη;

— 'Ω, είπα. Θά βρεθίη κάποιος.

Κι' ο 'Εσπέλ τι είπα;

— Πως δέν έχει καμιά έμπιστοσύ- νη στο διαδοχό του κι' έζήτησε για χάρη να του έπιτραπή να έτοιμασθή μόνος τη λαιμητόμο ν' αποκεφαλισθή.

ΛΙΝΟΣ ΘΕΡΙΝΟΣ

ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΕΚΛΑΙΓΕ..

Είμεθα μόνοι στο γραφείο του περιφήμου γυναικολόγου. Το κουδούνισμα των τράμ κι' οι έξω θόρυβοι απ' το συχνό πέρασμα των άμαξιων απ' το μεγάλο δρόμο μόλις θάνανε έως το ήρεμο εργαστήριο.

—Αλήθεια, τόν ρώτησα, σου άρνήθηκαν την κόρη τους γιατί είσαι γυναικολόγος;

—Ναι! "Αλλάστε δεν θά έπρεπε ποτέ να κάνω την τρέλα να ζητήσω να παντρευθώ. Πρέπει να καταπνίξω κάθε έσθμημα, να σφίξω την καρδιά μου και να μη με κυριεύσει ο τέτοια τρέλλα, έπειτα μάλιστα από τόσα «έπαγγελ-ατικά μυστικά» που στάθηκαν μάρτυρες.

Ναι, είναι έπαγγελματικό μυστικό αυτό που θά σου πω, λλ' εάν στο έμπιστεύωμαι

Ναι, είναι έπαγγελματικό μυστικό αυτό που θά σου πω, λλ' εάν στο έμπιστεύωμαι

Ναι, είναι έπαγγελματικό μυστικό αυτό που θά σου πω, λλ' εάν στο έμπιστεύωμαι

Ναι, είναι έπαγγελματικό μυστικό αυτό που θά σου πω, λλ' εάν στο έμπιστεύωμαι

Ναι, είναι έπαγγελματικό μυστικό αυτό που θά σου πω, λλ' εάν στο έμπιστεύωμαι

Ναι, είναι έπαγγελματικό μυστικό αυτό που θά σου πω, λλ' εάν στο έμπιστεύωμαι

Ναι, είναι έπαγγελματικό μυστικό αυτό που θά σου πω, λλ' εάν στο έμπιστεύωμαι

Ναι, είναι έπαγγελματικό μυστικό αυτό που θά σου πω, λλ' εάν στο έμπιστεύωμαι

Ναι, είναι έπαγγελματικό μυστικό αυτό που θά σου πω, λλ' εάν στο έμπιστεύωμαι

Ναι, είναι έπαγγελματικό μυστικό αυτό που θά σου πω, λλ' εάν στο έμπιστεύωμαι

Ναι, είναι έπαγγελματικό μυστικό αυτό που θά σου πω, λλ' εάν στο έμπιστεύωμαι

Ναι, είναι έπαγγελματικό μυστικό αυτό που θά σου πω, λλ' εάν στο έμπιστεύωμαι

Ναι, είναι έπαγγελματικό μυστικό αυτό που θά σου πω, λλ' εάν στο έμπιστεύωμαι

Ναι, είναι έπαγγελματικό μυστικό αυτό που θά σου πω, λλ' εάν στο έμπιστεύωμαι

Ναι, είναι έπαγγελματικό μυστικό αυτό που θά σου πω, λλ' εάν στο έμπιστεύωμαι

Ναι, είναι έπαγγελματικό μυστικό αυτό που θά σου πω, λλ' εάν στο έμπιστεύωμαι

Ναι, είναι έπαγγελματικό μυστικό αυτό που θά σου πω, λλ' εάν στο έμπιστεύωμαι

Ναι, είναι έπαγγελματικό μυστικό αυτό που θά σου πω, λλ' εάν στο έμπιστεύωμαι

Ναι, είναι έπαγγελματικό μυστικό αυτό που θά σου πω, λλ' εάν στο έμπιστεύωμαι

Ναι, είναι έπαγγελματικό μυστικό αυτό που θά σου πω, λλ' εάν στο έμπιστεύωμαι

να διάβαζε τη δυστυχία της στο πρόσωπό μου. "Επειτα τα μάτια της βούρκωναν και έκλαιγε. Συνηθισμένος στα δάκρυα προσπαθούσα να την μεταπείσω. "Εχουμε ένενηντα στα εκατό έλπίδες να τόν σώσουμε, γιατί λοιπόν αυτό το κλάμμα;

"Επειτα μου έξιμολογήθηκε, όταν κάποιος μεγάλο άμαρτημα, πώς ο Σεβντέτ πέθαινε χωρίς να γνωρίσει το μικρό της. Θά ήταν μεγάλη δυστυχία, τώρα που είχαν πλάσει ένα σωρό όνειρα γι' αυτό. Δυστυχώς Σεβντέτ, καλλιτέρας να πέθαινε εκείνη τη στιγμή! Ξαναγύρισα κατόπιν σιμά στον άρρωστο. Το έκαμα διάφορες ένεσεις, προσέχοντας σύγχρονα την καρδιά του. "Εμεινα εκεί ως τα μεσάνυχτα. Τέλος ανέβηκα στο δωμάτιο όπου μου είχαν ετοιμάσει κι' ένα κρεβάτι. "Αέρας έρχόταν από την Τσάμλιτσα-σηκώνοντας τα παραπετάσματα και κάμνοντας τα παραθυρόφυλλα να τρίζουν. "Εβγαλα το σακκάκι μου μόνον και τα παπούτσια. Κούρδισα το ρολόι. Προσπαθούσα ν' αναπαύσω καλύτερα το κεφάλι μου στο μαλακό μαξιλάρι όταν στην ήσυχία του κήπου που τάραζαν μόνο τα τζιτζίκια μου φάνηκε πώς άκουσα βήματα. "Εσκυψα από το άνοιχτό παράθυρο. Τίποτε. Δένδρα μόνο ώρθωνανε, τις σκιές τους, τοίχοι που χώριζαν τα σπίτια, έπαύσεις σκοτεινές, στα γύρω και πάνω απ' όλα αυτά το φεγγάρι που έσβυνε. Τίπο-

να διάβαζε τη δυστυχία της στο πρόσωπό μου. "Επειτα τα μάτια της βούρκωναν και έκλαιγε. Συνηθισμένος στα δάκρυα προσπαθούσα να την μεταπείσω. "Εχουμε ένενηντα στα εκατό έλπίδες να τόν σώσουμε, γιατί λοιπόν αυτό το κλάμμα;

"Επειτα μου έξιμολογήθηκε, όταν κάποιος μεγάλο άμαρτημα, πώς ο Σεβντέτ πέθαινε χωρίς να γνωρίσει το μικρό της. Θά ήταν μεγάλη δυστυχία, τώρα που είχαν πλάσει ένα σωρό όνειρα γι' αυτό. Δυστυχώς Σεβντέτ, καλλιτέρας να πέθαινε εκείνη τη στιγμή! Ξαναγύρισα κατόπιν σιμά στον άρρωστο. Το έκαμα διάφορες ένεσεις, προσέχοντας σύγχρονα την καρδιά του. "Εμεινα εκεί ως τα μεσάνυχτα. Τέλος ανέβηκα στο δωμάτιο όπου μου είχαν ετοιμάσει κι' ένα κρεβάτι. "Αέρας έρχόταν από την Τσάμλιτσα-σηκώνοντας τα παραπετάσματα και κάμνοντας τα παραθυρόφυλλα να τρίζουν. "Εβγαλα το σακκάκι μου μόνον και τα παπούτσια. Κούρδισα το ρολόι. Προσπαθούσα ν' αναπαύσω καλύτερα το κεφάλι μου στο μαλακό μαξιλάρι όταν στην ήσυχία του κήπου που τάραζαν μόνο τα τζιτζίκια μου φάνηκε πώς άκουσα βήματα. "Εσκυψα από το άνοιχτό παράθυρο. Τίποτε. Δένδρα μόνο ώρθωνανε, τις σκιές τους, τοίχοι που χώριζαν τα σπίτια, έπαύσεις σκοτεινές, στα γύρω και πάνω απ' όλα αυτά το φεγγάρι που έσβυνε. Τίπο-

να διάβαζε τη δυστυχία της στο πρόσωπό μου. "Επειτα τα μάτια της βούρκωναν και έκλαιγε. Συνηθισμένος στα δάκρυα προσπαθούσα να την μεταπείσω. "Εχουμε ένενηντα στα εκατό έλπίδες να τόν σώσουμε, γιατί λοιπόν αυτό το κλάμμα;

να διάβαζε τη δυστυχία της στο πρόσωπό μου. "Επειτα τα μάτια της βούρκωναν και έκλαιγε. Συνηθισμένος στα δάκρυα προσπαθούσα να την μεταπείσω. "Εχουμε ένενηντα στα εκατό έλπίδες να τόν σώσουμε, γιατί λοιπόν αυτό το κλάμμα;

να διάβαζε τη δυστυχία της στο πρόσωπό μου. "Επειτα τα μάτια της βούρκωναν και έκλαιγε. Συνηθισμένος στα δάκρυα προσπαθούσα να την μεταπείσω. "Εχουμε ένενηντα στα εκατό έλπίδες να τόν σώσουμε, γιατί λοιπόν αυτό το κλάμμα;

να διάβαζε τη δυστυχία της στο πρόσωπό μου. "Επειτα τα μάτια της βούρκωναν και έκλαιγε. Συνηθισμένος στα δάκρυα προσπαθούσα να την μεταπείσω. "Εχουμε ένενηντα στα εκατό έλπίδες να τόν σώσουμε, γιατί λοιπόν αυτό το κλάμμα;

να διάβαζε τη δυστυχία της στο πρόσωπό μου. "Επειτα τα μάτια της βούρκωναν και έκλαιγε. Συνηθισμένος στα δάκρυα προσπαθούσα να την μεταπείσω. "Εχουμε ένενηντα στα εκατό έλπίδες να τόν σώσουμε, γιατί λοιπόν αυτό το κλάμμα;

να διάβαζε τη δυστυχία της στο πρόσωπό μου. "Επειτα τα μάτια της βούρκωναν και έκλαιγε. Συνηθισμένος στα δάκρυα προσπαθούσα να την μεταπείσω. "Εχουμε ένενηντα στα εκατό έλπίδες να τόν σώσουμε, γιατί λοιπόν αυτό το κλάμμα;

να διάβαζε τη δυστυχία της στο πρόσωπό μου. "Επειτα τα μάτια της βούρκωναν και έκλαιγε. Συνηθισμένος στα δάκρυα προσπαθούσα να την μεταπείσω. "Εχουμε ένενηντα στα εκατό έλπίδες να τόν σώσουμε, γιατί λοιπόν αυτό το κλάμμα;

να διάβαζε τη δυστυχία της στο πρόσωπό μου. "Επειτα τα μάτια της βούρκωναν και έκλαιγε. Συνηθισμένος στα δάκρυα προσπαθούσα να την μεταπείσω. "Εχουμε ένενηντα στα εκατό έλπίδες να τόν σώσουμε, γιατί λοιπόν αυτό το κλάμμα;

να διάβαζε τη δυστυχία της στο πρόσωπό μου. "Επειτα τα μάτια της βούρκωναν και έκλαιγε. Συνηθισμένος στα δάκρυα προσπαθούσα να την μεταπείσω. "Εχουμε ένενηντα στα εκατό έλπίδες να τόν σώσουμε, γιατί λοιπόν αυτό το κλάμμα;

να διάβαζε τη δυστυχία της στο πρόσωπό μου. "Επειτα τα μάτια της βούρκωναν και έκλαιγε. Συνηθισμένος στα δάκρυα προσπαθούσα να την μεταπείσω. "Εχουμε ένενηντα στα εκατό έλπίδες να τόν σώσουμε, γιατί λοιπόν αυτό το κλάμμα;

να διάβαζε τη δυστυχία της στο πρόσωπό μου. "Επειτα τα μάτια της βούρκωναν και έκλαιγε. Συνηθισμένος στα δάκρυα προσπαθούσα να την μεταπείσω. "Εχουμε ένενηντα στα εκατό έλπίδες να τόν σώσουμε, γιατί λοιπόν αυτό το κλάμμα;

να διάβαζε τη δυστυχία της στο πρόσωπό μου. "Επειτα τα μάτια της βούρκωναν και έκλαιγε. Συνηθισμένος στα δάκρυα προσπαθούσα να την μεταπείσω. "Εχουμε ένενηντα στα εκατό έλπίδες να τόν σώσουμε, γιατί λοιπόν αυτό το κλάμμα;

να διάβαζε τη δυστυχία της στο πρόσωπό μου. "Επειτα τα μάτια της βούρκωναν και έκλαιγε. Συνηθισμένος στα δάκρυα προσπαθούσα να την μεταπείσω. "Εχουμε ένενηντα στα εκατό έλπίδες να τόν σώσουμε, γιατί λοιπόν αυτό το κλάμμα;

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ

Περνώντας απαλά το χέρι της στη ράχη της αγαπημένης της γατούλας, η Ζαννίνα, είπε με τη χαϊδευτική της φωνή στον άντρα της, που καθώς ντυνόταν, σιγοτραγουδούσε στη διπλανή κάμαρα.

—Αγάπη μου, ώργα-νωσα για σήμερα ένα μπριζ.

—Ο άντρας της, χωρίς να διακόψει την άσχολία του της άπάντησε από μέ-σα πάντα.

—Τι καλή γυναικούλα που είσαι Ζαννίνα.

—Ναι, προσκάλεσα για σήμερα τ' απόγευμα τους Ντυράν και τόν Άντρεά Ραμώ. Θάσασε άκριβώς τέσσερες.

—Αι μά δεν τὸ θέλω αυτό με κανένα τρόπο, φώναξε μπαίνοντας στο δωμάτιο. Σὺ δεν παίζεις, θά πλήξης φοβερά.

—Μά, δὲ θά μείνω μαζί σας, αγάπη μου. Θά πάω στη συναυλία, με τὴ Ζακελίνα Τιμωά.

—Πῶς δὲν ἔχετε μα-λώσει;

—Ναι, βέβαια. Ἀλλά τὴ συνάντησα προχθὲς στὰ μαγαζιά, χαιρετηθή-καμε, εἴπαμε μερικὲς τι-πικὲς λέξεις καὶ ἔπειτα ἄ-

ποφασίσαμε νὰ ξαναἰδωθοῦμε. Ξέρεις, πῶς ἀγαποῦμε κι' οἱ δυὸ τὴ μουσική. Εἶναι μιὰ εὐκαιρία νὰ συμφιλωθοῦμε. Ἡ Ζακελίνα εἶναι μιὰ καλὴ φίλη, ἦ-ταν ἄσχημο νὰ μᾶς χωρίζῃ μιὰ παρε-ξήγησι.

—Θά μπορούσα νὰ σᾶς συνοδεύσω, εἶπε μὲ ἀπόδοξη.

—Αἰ δὴ! Ἡ Ζακελίνα εἶναι εὐ-δικη, εὐαίσθητη. Μὲ τὴν ἀπότομη εἰ-ληκρίαια ποὺ συνηθίζει, μπορεῖ νὰ τὰ χαλάσῃ ὅλα. Ἐξ ἄλλου, ἡ μουσι-κή δὲ σ' ἀρέσει καὶ θά πλήξης μαζί-μας. Τὸ μπριζ θά σὲ διασκεδάσῃ πε-ρισσότερο.

Σηκώθηκε ἀπότομα καὶ προχώρησε κατὰ πᾶν τὴν, μὲ τὰ μάτια γεμάτα θυμὸ καὶ πίκρα.

Ἡ Ζαννίνα τρομαγμένη φώναξε.

—Ζάκι! τί ἔπαθες;

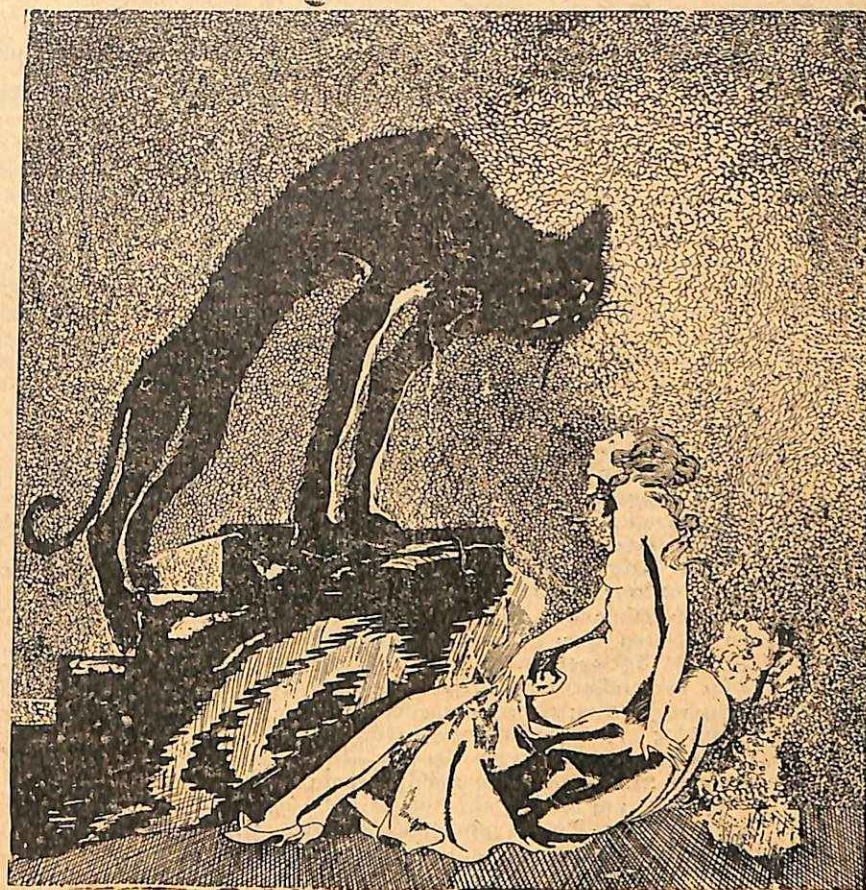
Τὴς ἔπιασε τὰ χέρια, τᾶσφιξε ὡ-ς γὰ καὶ τὴς πέταξε κατὰ πρόσωπο.

—Θάκανες καλλίτερα νὰ μοῦ πῆς μὰ καὶ καλὴ, δὲ θέλεις νὰ πᾶς σή-μερα τ' ἀπόγευμα στὸν Ἀντρέα Λου-ὶν, ποὺ σὲ περιμένει.

Κατὰχλωμ, εἶχε ἀκουμπήσει στὸν τοῖχο καὶ ἔτρεμε. Μὲ φωνὴ ἄτονη, μουρμούρισε.

—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῇς, δὲν καταλαβαίνω...

—Δὲν καταλαβαίνεις; Εἶναι ἔξη ἔβδομάδες ποὺ βλεπῶσατε κάθε μέ-ρα, σὺς πέντε, στὸ μπάρ «ἡ Πασχα-λῶ». Εἶναι ψέμματα αὐτά; Σὺ τις ἐξή-γησθαι σ' ἐξαναφέρνει ἔδω μὲ ταξί. Λίγο ἄλλο ἢ ἀντίστασή σου ἀδυνατίζει.

Χθὲς στὸ μπάρ, ἔπαιξε τὸ μεγάλο του παιχνίδι. Τοῦ ὑποσχέθηκες, ἄ-κοῦς, τοῦ ὑποσχέθηκες νὰ πᾶς σή-με-ρα τ' ἀπόγευμα σπῖτι του. Σὲ περι-μένει σὺς τέσσερες, τὸ ἀργότερο. Σὺς πέντε θάεσαι χαμένη...

—Μ' ἀγαπᾷς, εἶπε μὲ ἀπελπισία.

Ναι, ξέρω, σ' ἀγαπᾷς. Σοῦ ὑπο-σχέθηκε γάμο, λεπτά, μιὰ ζωὴ ἄνε-τή καὶ εὐτυχισμένη. Σοῦ ὑποσχέθηκε ὅλα, ὅσα ὑποτίθεται ὅτι δὲ σοῦ πα-ρέχω ἐγώ, μικροφροντίδες, μιὰ ὑπα-κοὴ σκλάβου...

—Αἰ μιλῆσατε μὲ ἄρκε-τὴ περιφρόνησι κι' οἱ δυὸ σας, γιὰ μένα. Ἐνας ἀνίκανος γιὰ κάθε τι, ἕνας κατεστραμένος αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἀπὸ τὴν κρίση.

—Δὲ μ' ἀγαπᾷς!

—Δὲ σ' ἀγαπᾷ!

Τὴν πῆρε ἀπαλὰ ἀπὸ τοὺς ὤμους Ἡ φωνὴ του ἔτρεμε περισσότερο ἀπὸ πίκρα, παρὰ ἀπὸ θυμὸ.

—Δὲ σ' ἀγαπᾷ! Δὲ σ' ἀγαπᾷ!... Λοιπὸν, τί θέλεις; Τὴν ἐλευθερία σου;

—Θά σοῦ δώσω καὶ γὼ τὴ δική σου.

—Ἔστω.

Ἦταν τώρα καθισμένοι, ὁ ἕνας ἄ-πέναντι στὸν ἄλλον. Αὐτὸς ἤρεμος καὶ χλωμός. Ἐκείνη μὲ τὰ μάγουλα γεμάτα δάκρυα.

—Εἶναι φοβερό, Ζάκ, αὐτὸ ποὺ μᾶς συμβαίνει. Θάθελα τόσο πολὺ νὰ-σαι εὐτυχισμένος.

—Μά, θά εἶμαι.

Ἐπῆγε στὸ συρτάρι, τὸ ἀνοίξε, ἔ-

πειτα... ξαναγύρισε κοντὰ τῆς μὲ ἕνα δέμα ἐπι-στολές.

—Σοῦ ἀπέσπασα μὲ τὴ βία τὸ μυστικὸ σου, σοῦ ὀφείλω καὶ γὼ τὸ δικό μου. Κι' ἐμένα, ἐπί-σης, μ' ἀγαποῦν. Διὰ-σας.

Ἐκπληκτη, χαμένη, ἄ-πλωσε τὸ χέρι πρὸς τὰ ροζ χαρτιά ποὺ τῆς ἔδινε. Μὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ τὰ πάρῃ, ἔπεσε ἀναίσθη-τη στὴν ἀγκαλιά του.

...

Τὴν ἄλλη μέρα σ' ἕνα γραφεῖο πληροφοριῶν.

—Φίλε μου, λέει ὁ Ζάκ, θάθελα νὰ κανονίσω τὸ λογαριασμὸ μας καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀμοιβὴ τῆς χαριτωμένης κυρίας ποὺ παρηκολούθησε μὲ τόση ἐπιτυχία ὅλες τῖς κινή-σεις των καὶ ποὺ μου-γράψε, ὅπως τὸ ἐζήτησα, τόσο ὠραία γράμματα.

—Γιὰ λογαριασμὸ μου, δὲ θά δεχθῶ τίποτα, ἄ-γαπητέ μου Ζάκ, ἀπὸ ἕνα παλὸ μου συμπολεμιστή. Ὅσο γιὰ τὴ χαριτωμένη κυρία, δὲ ζητᾷ παρὰ ἕνα πρᾶγμα.

—Τί;

—Ἀν σοῦ εἶναι δυνα-

τὸν, νὰ τῆς προσφέρῃς ἕνα κοκταίηλ, στὸ ἴδιο μπάρ «ἡ πασχαλιά».

Καὶ ὁ ἀστυνομικὸς πρόσθεσε, κλεί-νοντις τὸ μάτι.

—Μιὰ πραγματικὴ κατάκτησις, ἄ-γαπητέ μου. Ἡ ὠραία ὑπάλληλός μου ποὺ ἀνέλαβε νὰ σ' ἐτυπώρησῃ παρα-κολουθώντας τὴ γυναῖκα σου, ἔχει γο-ρηθευθῇ ἀπ' τὴν ὁμορφιά καὶ τὴν κα-λωσύνη σου...

—Πῶς; μὰ εἶναι ἡλίθιο. Μόλις ποὺ μέχει δὲ μιὰ ἢ δυὸ τὸ πολὺ φορὲς αὐτὴ ἡ γυναῖκα.

—Δυνατὸν, ἀλλὰ σοῦ ἔγραψε τόσα γράμματα. Καὶ ἡ φαντασία τῆς ἔφτια-σε τὰ ὑπόλοιπα. Ἐλα, λοιπὸν. Μὴ κάνῃς τὸ δύσκολο. Τῆς τὸ ὀφείλεις. Ἀλλῶστε, αὐτὸ. Μὲ τὴ βοήθειά τῆς, τὸ κόλπο σου πέτυχε θαυμάσια. Ἡ γυ-ναῖκά σου δὲ μόνον συγκρατήθη ἔγ-καίρως ἀπὸ τὸν κατήφορο ποὺ εἶχε πάρει, ἀλλὰ καὶ σ' ἀγάπησε μὲ τὸ παλὸ ἐρωτικὸ πάθος, ποὺ ἔγινε ἡ ἀ-φορμὴ τοῦ γάμου σας.

—Πές τῇ, λοιπὸν, κατέληξε ὁ Ζάκ, ὅτι θά πάω στὴν πρόσκλησή τῆς μετὰ δεκαπέντε μέρες, ὅταν θάχω τελειώ-σῃ τὸ δευτέρου ταξίδι τοῦ μέλιτος μὲ τὴ Ζαννίνα.

Ἐπειτα πρόσθεσε, μ' ἕνα μει-δίωμα.

—Ἀλλῶστε, ἂν θυμᾶμαι καλᾶ, αὐτὴ ἡ μικρὴ ἦταν ὅτ' ἀλήθεια χαρι-τωμένη, καὶ τῆς ἀξίζει κάθε φιλο-φρόνησις... Ἀργότερα ὁμως...

HENRI BERNAY

ΕΝΤΟΥΡΑΡ ΣΕΛΑΝΤΟΝ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

(Συνέχεια)

Εκείνο το βράδυ η Βανούτση, προσέχοντας τότε τα μακαρόνια που κόχλαζαν πάνω στο καμινέτο του γκαζιού και τότε δένοντας τα μπαγκέτια της κυράς της, άφηνε τα δάκρυά της να σταλάζουν θολά από τα πριόμενα της μάτι και τη γλώσσα της να αλέθει σά νερόμυλος, λόγια παραπόνου και αγανακτίσεως.

Δέ μπορούσε να της χωρέσει στο μυαλό γιατί «αυτή η κοκκορόμυαλη ή Ρίτα» ήθελε σώνει και καλά να σπάζει το συμβόλαιό της με την Όπερα της Ν. Υόρκης και να γυρίσει στην Ιταλία.

— Έδω, μάτια μου, κάποιος λέει να τον χειροκροτάνε και να μαζεύει χρυσάφι με το φτυάρι κι' αυτή ή παλαβή θέλει να φύγει. Νά πάη που; Σιήν ψωροϊταλία, που ούτε κύριοι σάν κι' αυτόν τον άφεντάνθρωπο τόν ντε Ρότσαρντ βρίσκονται, ούτε καθεμέρα θαυμαστές που να γεμίζουν το σπίτι μπριγιάντια. Εκεί ξέρουν να στέλνουν λουλούδια και μπιλιεττάκια με φλογερά τραγούδια. Καλά είναι τα λουλούδια, καλά και τα τραγούδια, μα τα μπριγιάντια και τα χρυσάφια ούτε μαραινούνται ούτε ξεχνιούνται. Της τδπα μια της τδπα δυό: Έκελην τα χαβά της. Έχει πετεινού γνώση το κουτοκόριτσο.

Διέκοψε το μονόλογό της για να κατεβάσει λίγο τη φλόγα του γκαζιού κι' ύστερα, ξύνοντας αμήχανα το ηγούδι της ξανάρχισε.

— Μα γιατί, διάολε, θέλει να φύγει; Γιατί; Αυτό δεν το χωράει ο νους μου.

Σήκωσε το φαρδύ φουστάνι της, τράβηξε την κάλτσα της, που είχε ζαρώσει σά φουσαρμόνικα, και βγάζοντας το τριανταφυλλί πασουμάκι της του δεξιού ποδιού, σήκωσε το βάρδουλο κι' έβγαλε μια μικροσκοπική ρυπαρή τράπουλα.

Έτοϋτα δώ θα μου πούν την αλήθεια! διανοήθηκε φωναχτά!

Κάθισε πάνω σέ μια βαλίτσα, έβαλε δυό καπελλιέρες, τη μια πάνω στην άλλη, αντίς για τραπέζι, κι' άρχισε να ρίχνει τα χαρτιά μουρμουρίζοντας.

— Δρόμος της θάλασσας, και δρόμος της νύχτας. Νά κι' ένας γέρος κουπάτος και το στεφάνι ανάποδο Μπά, κακό καιρό νάχη.... Μα ο άσος σπαθί αναποδογυρισμένος, πάει να πη και δόξα. Δόξα θάβαι. Δόξα δέ μας χρειάζεται έχουμε και για πούλημα... Νά κι' ή ντάμα πίκια. Καλώς μου την, την καλή μου τη Ριτούλα. Από πάνω από το κεφάλι της—νοϋς και σώμα—ένας βαλές καρρώ; Κανέννας άπένταρος λιμοκοντόρος της κακής ώρας, δίχως άλλο. Άμ' θά το φάη κι' αυτός το κεφάλι του, μια κι' έμπλεξε με την πουλακίδα μου, που μαδάει, μα δέ μαδιέται! Δεξιά της το Ξη πίκια. Ρίχνει τις πίκρες, πίσω της. Ζερβιά της, ο δρόμος της ήμέρας και στα πόδια της, ή μεγάλη πόρτα. Ά!

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Μιά παραμονή πρωτοχρονιάς στη Νέα Υόρκη

ο έπίσκοπος της Νέας Υόρκης Τόμ Άμστρογγ έβδομηνταπεντάρης πιά, κάθεται μπροστά στη φωτιά του τζακιού συντροφευμένος απ' την έγγυνή του τη Σούζη και μαθαίνει απ' αυτή ότι ο άδελφός της κι' έγγονός του Χάρρυ αγαπάει και πρόκειται να παντρευτή, μια ήθοποιό. Αυτό τον ταράσσει κι' όταν έρχεται ο Χάρρυ και του ζητάει την άδεια του για τό γάμο, ο γέρος έπίσκοπος προσπαθεί να τον μεταπείσει. Μπροστά στην έπιμονή του Χάρρυ ο γέρος έπίσκοπος αναγκάζεται ν' άνοιξη μπροστά του μια κασσετίνα όπου βρίσκεται ένα μεταξωτό μαντηλάκι, ένα μπουκετάκι μαγαμμένοι άσπροι μενεξέδες κι' ένα τετραδίο όπου ο αιδεσιμώτατος είχε γράψει το ρομάντζο που είχε ζήσει στα νειάτα του με μια περίφημη ήθοποιό του καιρού του, τη Ρίτα Κανταλίνι. Σέ μια γιορτή, στο μέγαρο του ντε Ρότσαρντ, ο νέος τότε πάστορας Τόμ Άμστρογγ γνωρίζει την τραγουδίστρια της όπερας Ρίτα Κανταλίνι, και την έρωτεύεται. Ο ντε Ρότσαρντ, που ήταν έραστής της Ρίτας Κανταλίνι, κι' ή άνηψιά του Μαίρη, που αγαπάει ολόθερμα τον Τόμ Άμστρογγ χωρίς αυτός να το ξέρη, υποφέρουν απ' το γεγονός αυτό. Αντιθέτως ο Τόμ Άμστρογγ είναι τόσο εύθυμο χιαιμένος που αλλάζει το ρυθμό της ζωής του. Καλεί την Κανταλίνι στο γραφείο του και της προτείνει ν' άρραβωνιαστούν.

Έκελην τού δηλώνει πως δέ μπορεί να γίνει γυναίκα του κι' ο Τόμ υποψιάζεται πως την αγαπάει ο ντε Ρότσαρντ κι' όταν τον βλέπει να μπαίνει νύχτα προκαλεί νά όρκιστή πως δέν είναι αλήθεια. Έκεινος για νά σώση την κατάσταση όρκίζεται μα ή Κανταλίνι έξανίσταται και μαρτυράει την αλήθεια. Ο Τόμ έξαλλος τούς διώχνει κι' όταν τ' άλλο πρωί, ύστερα από μια λευκή νύχτα τον έπισκέπτεται ή Μαίρη την διώχνει κι' αυτή, χωρίς νά καταλάβει τον έρωτά της. Τή στιγμή έκελην εμφανίζεται ο θεός της, την πέρνει, την πηγαίνει σπίτι και προσπαθεί νά την παρηγορήσει. Έκελην, κατορθώνει νά τον ξεγελάσει πως ήρέμισε και τον παρακαλεί νά της έπιτρέψη νά κόψη, όλα τα λουλούδια της σέρας πέρνει την άδεια κι' έτοιμάζεται νά πεθάνη άνάμεσα στα λουλούδια, δηλητηριασμένη από το ίδιο το άρωμά τους. Στο ξενοδοχείο όπου κάθεται ή Κανταλίνι ή συνόδός της Βανούτση στενοχωριέται που πρόκειται νά φύγουν έτσι πρόωρα, ενώ επρόκειτο νά μείνουν ακόμα δεκαπέντε μέρες.

Χείο ή Ρίτα Κανταλίνι, άρχισε νά κάνη τα γλυκά μάτια της Βανούτσης, που κατά την αντίληψή του αντιπροσώπευε τη θερμή Ιταλική όμορφιά.

Η Βανούτση, από την άλλη μεριά, δέν κακοδεχότανε το θαυμασμό του γερμανού μαίτρ ντ' ότέλ με την έπιβλητική κορμουςτασιά, και γι' αυτό όταν γνώρισε το χτύπημά του, στην πόρτα, έτοιμάστηκε νά τον δεχθί.

Ο Άδόλφος άκούμπησε το δίσκο πάνω σ' ένα μπουλο κι' ύστερα κλείνοντας την πόρτα πλησίασε τη Βανούτση, που τον παρατηρούσε λοξά, και ναζάρικα.

Είμαι πολύ δυστυχής, της είπε σ' έναν τόνο έπικηδειού. Φεύγετε λοιπόν, τελειωτικά; Το ξενοδοχείο μας θά χάση τη ζωή του!

Φεύγομε, δυστυχώς, σινιόρ Άδόλφε! άναστένανε κανοντας νά τρελίσουν οι πλαδαρές της σάρκες, ή Βανούτση. Ήταν νά μείνωμε ακόμα δεκαπέντε μέρες, μα σήμερα το πρωί ή κυρά μου, γυρίζοντας την ώρα που δέν την πρόσμενα μου είπε πως άπόψε φεύγομε. Σκοτώθηκα νά έτοιμάσω τα πράγματα, τάχω όλα στη μέση κι' ένας θεός ξέρει πότε θά τελειώσω.

Ο Άδόλφος είχε τη ματιά του καρφωμένη στο πάτωμα, και παίδευε τα δάχτυλά του με χορηκτιστική νευρική τητα.

Η Βανούτση τον λυπήθηκε και ζήτησε ν' αλλάξη θέμα όμιλλας:

— Τι φέρατε σινιόρ Άδόλφε;

— Το δειπνο που παρήγγειλε ή κυρία Κανταλίνι.

Άναστένανε βαθειά και μούγγρισε άπελπισμένα:

— Τι κρίμα!

— Έγώ το ξέρω σινιόρ Άδόλφε! Ξέρετε τι μελέας που είναι νά πηγαίνης από πολιτεία σέ πολιτεία! Και ν' άφ

Μαντόνα! Αυτό δά, μάς έ λειπε τώρα, νά ποδοπατήση τη μεγάλη πόρτα.

Ξεροκατάπτε στεναχωρημένα και τριβοντας με τις δυό παλάμες της τα μάτια της, τραύλιζε.

— Στραβώθηκα, λοιπόν, ή μπάι και δέν τ' ανακάτωσα καλά, το γρουσουζίκια!

Έφτυσε τρεις φορές τον κόρφο της, παλάμιζε νευρικά τα λιγδωμένα χαρτιά, τα στραπατσάρισε στη φούχτα της, τ' ανακάτωσε με μεγάλη λύσσα και ξανάρχισε νά τ' αρίχνη, όταν άκούστηκε στην πόρτα ένα ξερό χτύπημα.

Η Βανούτση άλαφιάστηκε πήγε στον καθρέφτη, έσιαξε τα σουλούφια της, ξανακάθισε στο τραπέζι και σκεπάζοντας με τα πλαδαρά της μπράτσια τα χαρτιά που είχε στρώσει, είπε σέ προσποιητά μελίσρρυτο τόνο.

— Έμπρός!

Στο άνοιγμα της πόρτας έφανίστηκε κρατώντας ένα δίσκο ο Άδόλφος, ο γερμανός μαίτρ—ντ' ότέλ του «Μπέμπερτ Χάους».

Έλβετός από γερμανικό καντόνι, είχε το ψηλός και το κουτό ύφος της ράτσας του.

Από την πρώτη μέρα, που έγκατεστάθηκε στο ξενοδοχείο ή Ρίτα Κανταλίνι, άρχισε νά κάνη τα γλυκά μάτια της Βανούτσης, που κατά την αντίληψή του αντιπροσώπευε τη θερμή Ιταλική όμορφιά.

Η Βανούτση, από την άλλη μεριά, δέν κακοδεχότανε το θαυμασμό του γερμανού μαίτρ ντ' ότέλ με την έπιβλητική κορμουςτασιά, και γι' αυτό όταν γνώρισε το χτύπημά του, στην πόρτα, έτοιμάστηκε νά τον δεχθί.

Ο Άδόλφος άκούμπησε το δίσκο πάνω σ' ένα μπουλο κι' ύστερα κλείνοντας την πόρτα πλησίασε τη Βανούτση, που τον παρατηρούσε λοξά, και ναζάρικα.

Είμαι πολύ δυστυχής, της είπε σ' έναν τόνο έπικηδειού. Φεύγετε λοιπόν, τελειωτικά; Το ξενοδοχείο μας θά χάση τη ζωή του!

Φεύγομε, δυστυχώς, σινιόρ Άδόλφε! άναστένανε κανοντας νά τρελίσουν οι πλαδαρές της σάρκες, ή Βανούτση. Ήταν νά μείνωμε ακόμα δεκαπέντε μέρες, μα σήμερα το πρωί ή κυρά μου, γυρίζοντας την ώρα που δέν την πρόσμενα μου είπε πως άπόψε φεύγομε. Σκοτώθηκα νά έτοιμάσω τα πράγματα, τάχω όλα στη μέση κι' ένας θεός ξέρει πότε θά τελειώσω.

Ο Άδόλφος είχε τη ματιά του καρφωμένη στο πάτωμα, και παίδευε τα δάχτυλά του με χορηκτιστική νευρική τητα.

Η Βανούτση τον λυπήθηκε και ζήτησε ν' αλλάξη θέμα όμιλλας:

— Τι φέρατε σινιόρ Άδόλφε;

— Το δειπνο που παρήγγειλε ή κυρία Κανταλίνι.

Άναστένανε βαθειά και μούγγρισε άπελπισμένα:

— Τι κρίμα!

— Έγώ το ξέρω σινιόρ Άδόλφε! Ξέρετε τι μελέας που είναι νά πηγαίνης από πολιτεία σέ πολιτεία! Και ν' άφ

νης κάθε τόσο τούς άνθρώπους, που γνώρισε κι' αγάπησε!

Η χοντρή φάτσα του Άδόλφου, ίλαρύνθηκε με μιάς. Σήκωσε τα μάτια του και με ένα βλέμμα γεμάτο ίκασία της είπε.

— Θά με θυμάστε, κάτω από τον χρυσό ήλιο της Ιταλίας;

Πήρε το χέρι της και τόφερε πυρετικά στα χείλη του.

Η Βανούτση, που ένοιωσε ξαφνικά μέσα στην πολύπειρη καρδιά της νά κελαιάδη ένα καινούργιο έρωτικό πουλάκι, έτοιμαζόταν νά τον άγκαλιάση, μ' όση φλόγα είχε κρατήσει από την έποχή της νειότης της, όταν στην πόρτα άκούστηκε άλλο χτύπημα.

Ο Άδόλφος άποτραβήχτηκε κι' ή Βανούτση, ταραγμένη ρώτηςε.

— Ποιός;

Στο άνοιγμα της πόρτας φάνηκε ή ρόδινη, γελαστή, μορφή! Ένός γκρούμ.

— Σας τσάκωσα! είπε μπαίνοντας μ' ένα πήδο στο δωμάτιο.

Ύστερα όμως, σέ μια άδστηρή ματιά του Άδόλφου, ζάρωσε και πλησιάζοντας με σεβασμό τη Βανούτση έβγαλε το καπέλλο του, ύποκλιθηκε και της είπε:

— Ο κύριος, που μούδωσε ή κυρία νά του πάω ένα γράμμα, είναι κάτω στο χώλλ και περιμένει.

Η Βανούτση που είχε πάει στο μεταξύ νά κυττάξη τα μακαρόνια της, μόλις άκουσε τα λόγια του μικρού, τινάχτηκε σά νάχη πατήσει κανένα σκορπιό:

— Ο σινιόρ ντε Ρότσαρντ είναι κάτω και δέν το λές τόσην ώρα; Τσακίσου, γρήγορα, νά του πής ν' άνέβη.

Ο μικρός γύρισε τρεις βόλτες σά σβούρα και βγήκε άπό την πόρτα.

Ο Άδόλφος κατηφής, της έρριξε μια άπελπισμένη ματιά κι' είπε με ύφος ύπερτάτης έγκαρτερήσεως.

— Και γώ, πηγαίνω για νά φέρω τη σαμπάνια! Υποκλίθηκε σά μεσαιωνικός ίππότης και άπεσώρθη με άργά, μεγαλοπρεπή βήματα.

Μόνη της, ή Βανούτση, έμεινε για δυό—τρία δευτερόλεπτα σέ μια στάση κωμικά ρωμαντική άκουμπώντας το μέτωπό της στον τοίχο.

Άμέσως, όμως, σά νά ύπάκουε σέ μια έσώτερη προσταγή, άρπαξε το καπάκι της κατσάρόλας, όπου έβραζαν τα μακαρόνια και κρατώντας το σά ντέφι, έκανε μερικά βήματα χορού μουρμουρίζοντας μια παλιά ναπολιτάνικη καντσονέττα.

Επειτα, ύψωνοντάς το πάνω από το κεφάλι της, στάθηκε άπότομα, το πέταξε σέ μιάν άκρη, πήγε, έκλεισε δυό βαλίτσες, έσυρε το μεγάλο μπουλο σέ μια γωνιά, έβγαλε άπό ένα κουτί ένα κίτρινο φτερό στρουθοκαμήλου, το φόρεσε σά μαλλιά της και τυλίχτηκε ολόκληρη, πέρνοντας λάγνες στάσεις μπροστά στον καθρέφτη, σέ μια άσημουφαντή μαντίλλα.

Έτσι στολισμένη είχε πέσει σέ έκσταση, θαυμάζοντας το είδωλό της, μέσα στο κρύσταλλο του καθρέφτη, όταν άνοιξε ή πόρτα κι' έφανίστηκε ο κύριος ντε Ρότσαρντ.

Η ρόδινη καμέλια, που φορούσε στο πέτο του φράκου του, έδειχνε το πρόσωπό του περισσότερο πελιδνό.

Η Βανούτση έτρεξε νά τον προϋπαντήσει, χαρούμενη.

— Καλώς όρσατε σινιόρ ντε Ρότσαρντ.

Έχομε τρεις βδομάδες νά σας δούμε και κάνα με μαύρα μάτια γιάτην εόγενεία σας!

Σταμάτησε άπότομα παρατηρώντας τα μαλλιά του, που είχαν άσπρίσει έντελώς.

Ο κύριος ντε Ρότσαρντ κατάλαβε άμέσως το λόγο που έκανε τη φλύαρη Βανούτση νά σταματήσει έτσι άπότομα κι' είπε σέ πικρό, εί-

ρωνικό τόνο, που της έκανε κατάπληξη.

— Σ' αυτές τις τρεις βδομάδες, που δέν είχα την εύτυχία νά σας βλέπω, άπεφάσισα νά γεράσω και το πέτυχα, καθώς βλέπετε. Έσείς όμως, σ' αυτές τις τρεις βδομάδες, άποφάσισατε νά ξαναγυρίσετε στα είκοσι σας χρόνια. Είσαστε στολισμένη περίφημα.

— Ζητάτε νά με κολακέψετε, σινιόρ. Άς είναι. Μήπως σείς έζετε γιατι φεύγομε έτσι άναπάντεχα; Έπρεπε νά μείνωμε δεκαπέντε μέρες ακόμα και ξαφνικά σήμερα το πρωί ή Ρίτα μούπε πως άπόψε δίνει την άποχαιρετιστήριο παράστασή της. Κι' ήταν τόσο άδύνατη, τόσο χλωμή. Ώ, Μαντόνα! Πώς τή φοβόμαι αυτή την ξαφνική άποχαιρετιστήριο παράσταση. Τι θά πη ο κόσμος γι' αυτό της το καπρίτσιο; Κι' άν κακοφανή στο Κοινό ή άπόφασή της; Κι' άν τή σφυρίξουν. Ώ, ντίο μίο, πώς τρέμω..... Πώς τρέμω.

— Μη φοβάστε Βανούτση.

— Νά ξέρετε τι φοβερό πράγμα είναι το σφύριγμα. Πώς σκοτώνει! Μιά ολόκληρη πλατεία θεάτρου που νομίζεις ότι γεμίζει ξαφνικά από χιλιάδες φείδια. Άκουστ ένα τέτοιο σφύριγμα κι' όταν το θυμάσαι άνατριχιάζω ολόκληρη.

Έρχομαι από το θέατρο, Βανούτση. Η Ρίτα μου είπε νά την περιμένω έδω. Η σάλα του θεάτρου δέν είχε γεμίσει από φείδια. Κάθε άλλο. Ήταν ένας άληθινός θρίαμβος. Όλο το άκροατήριο, όριο, ζητωκραύγαζε, χειροκροτούσε, κι' έρριχνε άνθη στη σκηνή. Η αδελφή έκλεισε πέντε φορές για νά πάρουν τα μπουκέτα και πέντε φορές γέμισε από δλων τών είδων τα λουλούδια. Ήταν κάτι που δέν έχει ξαναγίνει ποτέ.

— Τόσα λουλούδια, τέτοιον καιρό, πόσα χρήματα σινιόρ, πόσες χιλιάδες δολάρια! Το νά πετάνε λουλούδια στην πατρίδα μας το καταλαβαίνω. Έκεί είναι φτηνά. Κάθε σπίτι έχει τόν κήπο του και τα χωράια μας είναι σκεπασμένα από λουλούδια. Έδω και μέσο στο χειμώνα μάλιστα....

— Ο κόσμος ξέρει νά έκτιμάη τούς καλλιτέχνες, Βανούτση!

— Αυτό, λέω κι' έγώ, γι' αυτό και δέν καταλαβαίνω πιά μυίγα τηντίμπησε την Ρίτα και θέλει νά φύγωμε άρον—άρον. Ξέρετε έσείς, μήπως, το γιατί σινιόρ ντε Ρότσαρντ;

Ο ντε Ρότσαρντ, άποφεύγοντας ν' άπαντήσει, διευθύνθηκε πρός το τζάκι και τραβώντας μια πολυθρόνα κάθισε ξαπλώνοντας τα πόδια του πρός τη φωτιά.

Άναψε ένα πούρο και καρφώνοντας το βλέμμα του στο παιχνιδισμα των φλογών άφέθηκε σίς θλιβερές του σκέψεις, άποφασισμένος νά μη δώση καμιά άπάντηση στη Βανούτση, που πηγαίνοερχότανε στο δωμάτιο και μονολογούσε με παράδοξες χειρονομίες, σάν τρελλή.

Περνούσαμε τόσο καλά έδω σινιόρ! Και αύριο θά είμαστε τόσο μακριά. Στη θάλασσα. Ά, πώς τή σιχαίνομαι τη θάλασσα, με τούς άνέμους, και τις άναμπουμπούλες της. Μα είναι νά τρελλαθή κανείς, χωρίς λόγο και αίτία ν' άρμενίζη στην καρδιά του χειμώνα μέσα σ' ένα καρυδότσιφο μέρες και βδομάδες.

Λαχανιασμένη, έξαλλη, τράβηξε κι' αυτή μια πολυθρόνα κοντά στο τζάκι κι' έπεσε βαρειά, άπένταντι στον κύριο Ρότσαρντ ξεφυσώντας.

Πέρασαν έτσι λίγα δευτερόλεπτα που ο ντε Ρότσαρντ κύτταζε το εύλα του τζακιού νά σταχτώνουν κι' ή Βανούτση προσπαθούσενά σταματήσει το λαχανιασμό της. Άμα όμως κατάλαβε πως άποφάσισε νά ξαναμιλήση τραβώντας το από το χέρι τόν ρώτησε με μεγάλο ένδιαφέρον. Και θά σας ξαναδούμε γρήγορα στην Εδρώπη σινιόρ;

Ο ντε Ρότσαρντ χωρίς νά σηκώση το βλέμμα άπάντησε:

— Ίσως, δέν ξέρω!..

(Άκολουθεί)

—Τόδερα πῶς αὐτὸ θὰ γινόταν μὴ μέρα... Καὶ τώρα... μόλις εἶδα τίς δυὸ λευκὲς...—Ξεροκατάπια καὶ πρόσθεσε— τὸ κατάλαβα!... Ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία σου τί ποτε ἄλλο δὲν λογαριάζεται... τίποτε... Ὁ μόνος μου πόθος εἶναι νὰ γίνης εὐτυχής... κι' εὐχομαι νὰ δῇς τὰ παιδιὰ τῶν παιδιῶν σου. Μιλοῦσε ἡρεμῶς, μὰ ἡ ἀναπνοή της εἶχε γίνει γρήγορη σὰν νάχε λαχανιάσει.

Ὁ νέος δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴ χαρά του.
—Εἶσαι καλὸ κορίτσι Μέσουσα, εἶπε—γελασμένος ἀπ'τὸ ἥσυχο ὕφος της.
—Ἐπειτα ξαναρώτησε.
—Καὶ σὺ τί θὰ γίνης;
—Θὰ πάω ἐκεῖ πού εἶναι ἡ θέσις μου, ἐκεῖ... πού ἔπρεπε νὰ βρίσκωμαι τώρα.

—Ὅταν τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ Τζάιμς ξύπνησε, ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐδιάθετος. Ὅλα τελείωναν καλὰ. Δὲν ἀμφέβαλε πῶς ἡ Ἑλλεν θὰ δεχόταν καὶ σκεπτόταν ἀπὸ τώρα πῶς θὰ ἔπρεπε νὰ διευθετήσῃ τὸ σπιτάκι του μετὰ τὸν γάμο τους. Λογάριαζε ἐπίσης ν' ἀγοράσῃ μερικά κοσμήματα τῆς

Μέσουσας πρὶν τὴν στείλῃ στὸ χωριό της...
Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀπότομα κι' ὁ Ἰνδὸς ὑπηρέτης τοῦ φώναξε ταραγμένος.
—Ἡ Μέσουσα... στὸ παράθυρο... Δὲν φταίμε ἐμεῖς... δὲν εἶδαμε τίποτα!... Τώρα μᾶς τὸ εἶπαν... Τὴν εἶδαν ἀπὸ τὸν δρόμο... στὸ παράθυρο.
—Τί λές; ρώτησε νευριασμένος ὁ Τζάιμς χωρὶς νὰ ἐννοῇ λέξη ἀπὸ δὲν τοῦ ἔλεγαν.
—Ἐμεῖς δὲν ἀκούσαμε τίποτα! Δὲν τὴν εἶδαμε.
Περὶεργος ὁ Κλαίητον πήδησε ἀπ' τὸ κρεβάτι κι' ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τῆς μικρῆς Ἰνδῆς.
Ἐκεῖ, στὸ ἀνοιγμά τοῦ παραθύρου, εἶδε ἕνα σῶμα ξυλιασμένο πού ταλαντευόταν.
Ἡ Μέσουσα εἶχε κρεμαστῇ μὲ τὸ ἴδιον τοῦ ζωνάρι.

Ὁ Τζάιμς δὲν παντρεύτηκε τὴν Ἑλλεν οὔτε καμμιά ἄλλη. Ἐξῆσε ἐκεῖ, σὰν ἐρημίτης, πιστὸς στὴ μνήμη τῆς μικρῆς, πού δὲν εἶχε ἀγαπήσει ζωντανή καὶ πού λάτρευε πεθαμένη.

GILBERT BROWNING

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

—Ἀ! Βιργινία! Βιργινία! Τὴν πρώτη φορά πού θὰ μοῦ πῆς πάλι τέτοια σκληρὰ λόγια θὰ σκοτώθω στὰ πόδια σου.

Ἡ Βιργινία (ἀνάπτουσα τὸ σιγαρέττο της). Καὶ τὴ δεύτερη;

ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ Ε΄;

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον:
—Κύριε, τίς κουρτίνες τίς βγάλαμε νὰ τίς πλύνουμε, ἀλλὰ ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ σκουπίσετε τὰ παπούτσια σας στὴν κουβέρτα.

ΑΒΡΟΤΗΣ

Ἐκεῖνη.—Ἐπὶ τέλους δὲν θὰ μάθης νὰ με ἀγαπᾷς;
—Δυστυχῶς ὅχι. Δὲν μπορῶ νὰ μάθω.
—Τὸ ἤξερα αὐτό. Εἶσαι πολὺ ἡλικιωμένος καὶ δὲν μπορεῖς πλέον νὰ μάθης τίποτε.

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ἀστυφύλαξ πρὸς τὴν νεαράν σωφερίναν.—Δεσποινίς, ἐτρέχατε μὲ ἐξήντα μίλλια τὴν ὥρα.
Ἡ σωφερίνα.—Ἀ! αὐτὸ δὲν εἶναι θαῦμα! Χθὲς μόλις ἔμαθα νὰ οδηγῶ αὐτοκίνητο.

ΤΑ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΑ

Ὁ πλοίαρχος Κούκ ἀφηγεῖται εἰς τὰ ἀνέκδοτά του τὰ ἑξῆς:
Εἰς ἕνα ταξίδι ἀνὰ τὸν Εἰρηνικὸν εἶχε προσλάβει εἰς τὸ πλήρωμά του καὶ δύο νεαροὺς ναῦτες ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας ἦταν ἀπ' τὸ Κίρκαντλ καὶ δὲν εἶχε κανένα πιστοποιητικόν, διότι, ἀλιεὺς τὸ ἐπάγγελμα, πρώτη φορά ὑπηρετεῖ ὡς ναύτης. Ὁ ἕτερος ἀπ' τὸ Ντουνζι εἶχε πολλὰ πιστοποιητικὰ βεβαιούντα τὴν ἱκανότητά του.

Ὅταν τὸ πλοῖον προχώρησε στὸ

πέλαγος συνάντησε τρομερὴν τρικυμία. Ὁ ναύτης ἀπ' τὸ Ντουνζι φέρων ἕναν κάδον πού τοῦ ἐζήτησε ὁ πλοίαρχος, ἔτρεχε εἰς τὸ κατὰστρωμα, δὲν αἰφνης ἕνα κύμα τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν ἔρριξε εἰς τὴ θάλασσα. Ὁ ναύτης ἀπ' τὸ Κίρκαντλ ἔτρεξε τότε πρὸς τὸν πλοίαρχον Κούκ:

—Καπετάνιε, τὸν θυμᾶσαι τὸν ναύτη ἀπὸ τὸ Ντουνζι μὲ τὰ πολλὰ πιστοποιητικὰ; τοῦ εἶπε.

—Ναί, τί τρέχει;
—Ἐπῆρε τὸν κάδον σας καὶ ἔπεσε στὴ θάλασσα!

Ὁ ναύτης αὐτὸς ἀπὸ τὸ Κίρκαντλ ὑπῆρξε ὁ κατόπιν διάσημος πλοίαρχος Γκόρντων.

ΤΙ ἘΠΡΕΠΕ ΝΑ ΔΗ

Ἡ σύζυγος.—Ἀπόψε, ἀγαπητέ μου, ὄνειρεύτηκα ὅτι μοῦ ἔκαμες δῶρο γιὰ τὸ ὄνομα μου ἕνα ὠραῖο γουναρικόν.

—Αὐτὸ τὸ ὄνειρο ἦταν ὠραῖο. Ἀλλὰ προσπάθησε νὰ ὄνειρευθῇς πού ἦδρα τὰ χρήματα καὶ σ' ἀγόρασα.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Ὁ Πιότι, ἀρχηγὸς ἀλλοτε τῆς προπαγάνδας ὑπὲρ τῆς πολυτεχνίας στὴ Γαλλία, προέβαλε τὸ ἑξῆς ἐπιχείρημα γιὰ νὰ πείσῃ τοὺς Γάλλους νὰ δώσουν εἰς τὴν πατρίδα τους πολλὰ τέκνα.

—Εἶναι προτιμότερον γιὰ μία οἰκογένεια νὰ ἔχῃ δώδεκα παιδιά παρά εἰσόδημα δώδεκα χιλιάδων φράγκων, γιὰτὶ εἰς τὴν πρώτην περίπτωση δὲν θὰ ἐπιθυμήσῃ περισσότερα, ἐνῶ εἰς τὴν δευτέραν θὰ ἐπιθυμήσῃ τὰ διπλάσια!

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΜΟΦΟΡ

ΦΩΤΟΓΡ. ΜΕΤΡΟ ΓΚΟΛΝΤΟΥ'Ι'Ν

ZANNET MAKTONAANT

ΠΑΘΕΟΝ

ΡΟΖΑΛΙΝ ΡΥΣΕΛ

ΠΑΘΕΟΝ

Όταν πρωτοπήγα, δέκα έπτά μόλις χρονών στο Λονδίνον, είχα για φίλο κι' οδηγό στην καινούργια ζωή μου τον Τζάκ Χάπλεϋ, γιου ένος γαιοκτήμονα γείτονά μας, που σπούδαζε τοπογράφος. Ήταν τρία—τέσσερα χρόνια μεγαλύτερός μου και μουταν πολύτιμος στα πρώτα βήματά μου.

Η μητέρα του είχε πεθάνει πριν από μερικά χρόνια κι' ο πατέρας του είχε ξαναπαντρευτή. Ήξερα όμως πως ή καινούργια μίστρες Χάπλεϋ ήταν πολύ σκληρή για τα πρώτα παιδιά τ' άνδρός της—ο όποιος την άκουε σ' έλα—και γι' αυτό ο Τζάκ ήταν σχεδόν μαλωμένος με τον πατέρα του και δεν πατούσε ποτέ στο κτήμα.

Δυό χρόνια αργότερα ήλθε κι' ο νεώτερος αδελφός του ο Ούίλλιαμ, ένα παιδί δεκατεσσάρων—δεκαπέντε χρονών, λεπτοκαμωμένο, με κοριτσιότικη ευαισθησία και με μιά νευρικήτητα που θα όφειλόταν ίσως στη ζωή που έκανε δίπλα στη στριφνή μητριά του.

Στο διάστημα αυτών των δύο χρόνων ο Τζάκ είχε αλλάξει πολύ· σπάνια τον βλέπαμε στον κύκλο μας, φαινόταν άφηρημένος, σκεπτικός και είχε γίνει έξαιρετικά λιγόλογος. Τούναντίον ο αδελφός του, λές και ζητούσε σε μένα τον οδηγό που χρειαζόταν, έρχόταν καθημερινώς σχεδόν στο δωμάτιό μου.

Ένα πρωινό ήλθε ο Τζάκ να μ' αναγγείλη πως θα φευγε μαζί με τη σχολή του για κάποια εκπαιδευτική έκδρομή. Παρά τη φαινομενική ψυχραιμία του φαινόταν νευριασμένος και με παρακάλεσε θερμά να φροντίσω για τον Ούίλλιαμ σάν ναταν αδερφός μου.

—Τώρα που θα φύγω εγώ, δεν θα χη κινένα να ενδιαφέρεται γι' αυτόν, πρόσθεσε.

Όμολογώ πως δεν έδωσα έξαιρητική σημασία σ' αυτά του λόγια, γιατί ήξερα πως θεωρούσε τον εαυτό του ως τον μόνο προστάτη του αδελφού του που τον αγαπούσε τρυφερά.

Τό ίδιο βράδυ ήλθε στο δωμάτιό μου ο Ούίλλιαμ, κι' άφου έκάθισε καμπόσο σηκώθηκε να φύγει. Μά δεν είχαν περάσει πέντε λεπτά κι' άκουσα να κτυπούν βιαστικά την πόρτα.

Άνοιξα κι' αντίκρυσά τον Ούίλλιαμ που έτρεμε όλόκληρος ενώ στο κατακίτρινο πρόσωπό του έσταζαν χοντρές σταγόνες ιδρώτος. Μπήκε μέσα κι' έστηρίχθηκε στον τοίχο.

Η μητέρα μου !.. είπε λαχανιασμένος. Η μητέρα μου... μ' έπεριμένε κάτω. Προσπάθησα να τον ήσυχάσω και τοόπα πως δεν έπρεπε να αφήνη να τον κυριεύη έτσι ο φόβος για την μητριά του.

—Όχι εκείνη... μουπε, ήλθε ή μητέρα μου, ή μαμά μου! Κι' εξακολούθησε τρέποντας: Φορούσε τό ίδιο εκείνο φουστάνι τό καφέ που της είχαν φορέσει. Ω ! ναί... νομίζω πως την βλέπω... με φώναζε Βίλλυ όπως με φώναζε πάντοτε εκείνη... κι' έπειδή τρώμαξα, και θέλησα να φύγω μ' έπιασε...—Ένα ρίγος δυνατότερο τον συγκλόνησε—άπό τό χέρι και... μουπε πως ο Τζάκ θα πάθη μεγόλο κακό σήμερα βράδυ αν δεν προλάβωμε άμέσως να τον έμποδίσωμε.

Τού έδωσα νερό, κονισκ και θέλησα να τον βάλω να καθήσεται μ' έστάθη άδύνατον. (Ο φόβος είχε περάσει, μά δεν στέκονταν με τίποτα έπέμενε πάντα να τρέξωμε να σώσωμε τον αδελφό του άπ' τον άγνωστο κίνδυνο.

Κύτταξα στη σκάλα, βγήκα στο δρόμο, ρώτησα τον θυρωρό μά πουθενά δεν φαινόταν ίχνος άπ' τη γυναίκα με τό καφέ φόρεμα ούτε και κανείς την είχε δει.

Μά ήταν τόση ή έπιμονή του Ούίλλιαμς ώστε αναγκάσθη. —Γρήγορα, γρήγορα, μουλεγε διαρκώς ενώ πηγαίναμε βιαστικοί στο σταθμό για να πάρωμε τό τραίνο που σέ λιγότερο άπό μιάμιση ώρα θα μάς έφερε στο Κόρλεϋ όπου ο Τζάκ είχε πάει μαζί με τη σχολή του.

Μά παρ' όλη τη βία μας, όταν έφθάσαμε στο σταθμό τό

Η ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

τραίνο ξεκινούσε. 'Ο Ούίλλιαμ κόντεψε να κλάψι από την άπελπισία του. —Νά πάρωμε ένα αύ-

τοκίνητο, πρότεινε, μά εύκολα είδε πως τά χρήματά μας δεν άρκοϋσαν.

Εύτυχώς είμαστε και οι δυό καλοί ποδηλάτες και ξέραμε τό δρόμο γιατί έπανελημμένως είχαμε περάσει εκεί τό Σαββατοκύριακο. Νοικιάσαμε λοιπόν δυό ποδήλατα και ξεκινήσαμε όλοταχώς.

Κατ' άρχάς έλα πηγαιναν καλά μά όταν προχωρήσαμε κάμποσο και βρεθήκαμε στην έξοχη τά πράγματα έγιναι πιό περίπλοκα, γιατί ο φωτισμός δεν ήταν άρκετός και σ' μιά στιγμή, που ένα αυτοκίνητο φώτισε με τους δυνατούς προβολείς του τό δρόμο μου φάνηκε πως τό γύρω τοπείο μου ήταν άγνωστο. Τό είπα στον Ούίλλιαμ, μά εκείνος δεν τό παραδέχτηκε.

Για να βεβαιωθώμε πλησίασαμε τό πρώτο δρύσημο ποιό συναντήσαμε και με τη βοήθεια ένος σπέρτου προσπάθησαμε να διαβάσουμε. Είχα μάς είχαμε δυοτύχως άπατηθή σε κάποια διασταύρωση κι' έπρεπε τώρα να γυρίσωμε πίσω. Μά για να μη μάς ξανασυμβή αυτό έπρεπε

σε κάθε όρδσημο να κατεβαίνωμε και να βεβαιωνόμαστε πως είμαστε στο σωστό δρόμο.

Γυρίσαμε λοιπόν πίσω πέντε όλόκληρα χιλιόμετρα και όταν τέλος πλησιάζαμε, τσακισμένοι άπό τον κόπο, στο Κόρλεϋ μιά ξαφνική βροχή ήρθε ν' άποτλειώσει τη συμφορά μας.

Ήθάσαμε σε οί τρά χάλια στο ξενοδοχείο που ξέραμε ότι έμεναν οι φοιτητάι. 'Ο θυρωρός δίσταζε να μάς άνοίξη καθ' ός μάς είδε άξιολόγους, φορτωμένους τά ποδήλατά μας. Καί όμως, όταν, χάρις στην έπιμονή μας, ήλθε ο διευθυντής της σχολής του Τζάκ, δέχτηκε να μάς βάλη μέσα.

Τι έπρεπε τώρα να του ποΐμε; Κι' εγώ ο ίδιος δίσταζα να τοΐ διηγηθώ την ιστορία εκείνη που όφειλόταν βεβαία στην έξημμένη φαντασία του μικρού, κι' έπειδή ντρέπομουν να πω ότι πίστευα στην εμφάνιση της μητέρας του, προσφασίστηκε ένα λίαν έπίγειον τιλεγράφημα άπό τον κ. Χάπλεϋ.

Ο διευθυντής ήρθε μαζί μας κι' οι τρεις τώρα, συνοδευόμενοι

άπό τό γκαρσόνι, κτυπήσαμε στο δωμάτιο του Τζάκ. Καίμιά άπάντησις. Χτυπήσαμε δυνατότερα. Η ίδια ήσυχία. Χτυπήσαμε έκ τρίτου.

Ο Τζάκ δεν φαινόταν ν' άκούη κι' ή νευρικήτης του δόλε-φοϋ του αύξανε. Άρχισε να κτυπά με τά δυό του χέρια την πόρτα και να του φωνάζη με τ' όνομά του. Ο διευθυντής θέλησε να τον έμποδίση, μά τό γκαρσόνι που μάς παρακολουθοϋσε άμίλητο έπενέβη.

—Μού φαίνεται πως άκούω μιά ύποπτη μυρωδιά. Θι φέρω τά κλειδιά ν' άνοίξωμ' άπ' έξω.

Σέ λίγο, πραγματικώς ή πόρτα άνοιξε και μιά δυνατή μυρωδιά φωταερίου περιχύθηκε στον διάδρομο.

Κράτησε τον Ούίλλιαμ που ήθελε να όρμήση μέσα και τό γκαρσόνι φράζοντας με τό μαντήλι τη μύτη του έτρεξε κι' άνοιξε τό παράθυρο. Μπήκαμε τότε και μεις. Στο κρεβάτι ο Τζάκ κοιτόταν άναίσθητος. Στο τραπέζακι, ένα φύλλο χαρτιού έγραφε :

«Εύχομαι νάσαι εύτυχής Νταίξη, τώρα που θα λείψω εγώ άπό τη μέση—Τζάκ.»

Ο καθηγητής, ο Ούίλλιαμ κι' εγώ, κυτταχθήκαμε σαστισμένοι, μπρός σ' αυτή την άποκάλυψη, που δεν την περιμέναμε ποτε.

Κάποια έρωτική άπογοήτευση τον είχε φαίνεται, στρώσει στην αυτοκτονία και ή μητρική καρδιά και πέρα άπ' τον τόφο είχε φροντίσει να την ματαιώσει.

Χάρις στην έγκαιρη επέμβαση μας και τις περιποιήσεις του γιατροϋ που φέραμε, τον σώσαμε άπό βέβαιο θάνατο και τον θεραπεύσαμε άπ' τό έρωτικό του πάθος.

ΤΖΑΚ ΛΑΝΤΟΝ

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ

Παράδοξα έθιμα. 'Αντί της γλώσσας όμιλει τὸ θερμόμετρο!

Παρά τις έρωτικές αυτοκτονίες, πού σημειώνονται πού και πού, γενική είναι η άντίληψις ότι ο Ιδανικός και ρομαντικός έρως εξέλιπεν εις την έποχή μας, έποχή πεζότητος και ύλισμού, για όλο τον πολιτισμένο κόσμο. Έν τούτοις, έ-

κεί κάτω, στο μακρινό Μεξικό, τα πράγματα μένουν όπως και πρό εκατοντάδων έτών και ο ρομαντισμός κυριαχεί, όχι μόνον ως προς τα αισθήματα των νέων, αλλά και στον τρόπο της έκδηλώσεώς των.

Η Γλώσσα των άνθρών, των όπωρων και του... θερμομέτρου

Ένας Αμερικανός δημοσιογράφος πού μόλις περιώδευσε τη θρυλική χώρα των γυναικών με τα φλογερά μαύρα μάτια, τη σταρένια επιδερμίδα και τη θερμή καρδιά, τη χώρα πού ένα καιρό περνούσε την Ελλάδα στη συχνή έκρηξη κινημάτων και την... κυριαρχία των ληστών, μάς πληροφορεί ότι οι νεαροί σενόροι, σενорίτες και σενόρες, για να έκφράσουν τα αισθήματα της καρδιάς των, χρησιμοποιούν τα άνθη, τας όπωρας και... το θερμόμετρον, πού καθένα έχει τη σημασία του. Οι έρωτικές επιστολογραφίες με τα κλασσικά: Μετά τρεμούσης χειρός και παλλούσης καρδιάς λαμβάνω τον άσταθι κάλαμον ίνα σάς έκφράσω τον διακαή έρωτά μου, δέν έχουν έκει πέραση. Ένα λευκό γιασεμί, φθάνει διά να πη εις την όμορφη σενорίτα ότι: αισθάνομαι για σάς τον άγνότερο των έρωτων και ένα κόκκινο γαρύφαλλο έκ μέρους της φθάνει διά να σάς βεβαιώσει ότι της κάψατε την καρδιά... ενώ ένα μήλο άρκεί να σάς πη ότι την τρώει το σκυλί της άμφιβολίας για την σταθερότητα του αισθήματός σας...

Η Γλώσσα του θερμομέτρου

Και όσον μέν άφορά την γλώσσα των άνθρών, το, πράγμα δέν θα έκπληττη τους ά ν α γ ν ω

στας μας, δεδομένου ότι θ' άκουσαν άπ' τις γιαγιάδες τους ότι έναν καιρό, ρίχνοντας ένα μενεξέ στον καλό τους τόν πληροφορούσαν ότι: «αισχύνομαι να σου φανερώσω τον έρωτά μου» πράγμα πού γι' αυτόν εοήμαινε, ότι μπορούσε να τολμήση να της ζητήσει, ένα... κρυφό ραντεβού.

Το θερμόμετρο όμως τι ρόλο παίζει στήν ύπόθεσι; Και όμως ίδου η σημασία του. Ένα θερμόμετρο κανονισμένο να δείχνη 120 βαθμούς Φαρενهایت, σημαίνει για τη Μεξικανίδα ότι τοποθετηθέν εις το στήθος του έρωτευμένου άποστολέως, έδειξεν ότι η καρδιά του καίει άσπερ καμίνιον και διατρέχει τον κίνδυνο να έκραγη ως ήφαίστειον αν δέν σπεύση να τον δροσίση με τα φιλά της. Ένώ αντίθετως κανονισμένον εις τα 60 ή και κάτω σημαίνει ότι η στάσις της άρχισε να σβύνη το αίσθημα και... αν δέν σπεύση να το τονώσει θα σβύνη...

Πάθημα Αμερικανού

Όπως βλέπετε οι Μεξικανοί έχουν

κανονίζει ρομαντικώτατα όλα τα προκαταρκτικά του έρωτός των και μόνον άφού αυτή ή προκαταρκτική αίσθηματολογία φθάση εις την ανταλλαγήν δύο θερμομέτρων—ένα δι' έκάτερον των έρωτευμένων—πού δείχνουν 120 βαθμούς Φαρενهایت, φθάνουν στο σημείο να σκεφθούν διά την κατάληξιν στην ψυχρότητα του γάμου και στη συνεννόησι διά τα κατ' αυτόν

Ένας Αμερικανός νέος, γυιός πλουσίου βιομηχάνου, πού μετέβη έκεί να πάρη παραγγέλεις διά τα είδη του έργοστασίου τους, έρωτεύθη παράφορα μια γοητευτική Μεξικάνη και σάν πρακτικός άνθρωπος, σκέφθηκε μολοντί οι φίλοι του τον κατατόπισαν σχετικώς, να καταργήση όλες αυτές τις άνόητες, όπως τις είπε, συνήθειες. Έτσι, άφού διά μερικόν νευμάτων και μειδιαιμάτων προς το άντικείμενον της λατρείας του έπεισθη πώς δέν της ήταν δυσάρεστος, την άκολούθησε έκ των δ-πισθεν ως το σπίτι της και την έπομένη γυρίζει πρωί πρωί και χιτυπάει την πόρτα. Του άνοιξε έκείνη και χαμογελώντας λυγιστή και κουνιστή τον έφερε στο δωμάτιο της ύποδοχης, τοβδειξε κάθισμα και πέρασε στο άλλο σαλόνι... Σε λίγο επέστρεψε με τους γονείς της οι όποιοι τον έρώτησαν τι ήθελε. Εκείνος τους εξέγησε, άλλ

δταν άκουσαν ότι τα θερμόμετρα δέν είχαν πει την τελευταία λέξη, τον έβγαλαν έξω κι' αυτός δέν ξαίρει πώς, άλλ' είναι βέβαιον ότι έχρειάσθη να του πάρουν άρκετες κοφτές βεντούζες για να φύγη το... χτυπημένο αίμα... Οι άνθρωποι δέν μπορούσαν να συγχωρήσουν την παράβασιν των έθιμων του τύπου των.

Ο γαμπρός πληρώνει τα προικιά

Μια άλλη συνήθεια του τόπου, την όποιαν πρέπει να έχουν όπ' ύψει οι έξενι, πού έρρευνονται μεξικάνες είναι ότι πρέπει να δώσουν και όχι να πάρουν προίκα. Τούτο μετά την ανταλλαγή των θερμομέτρων, των άνθρών και των όπωρων πού δηλούν ότι μπορούν να ζητήσουν από τους γονείς το χέρι της κόρης των, πρέπει, όταν δοθή ή συγκατάθεσις να αναλάβουν να φτιάσουν τα προικιά της νέας. Έπιπλα, σεντόνια, ρέματα, μαγειρικά σκεύη κτλ. Ένώ τώρα δέν θέλουν να βάλουν στο κεφάλι τους αυτό το μπελιά, μπορούν να δώσουν μετρητά και ν' αναλάβη φροντίδα ή νύφη. Σε μια τέτοια περίπτωση, και αν τα λεπτά είναι λίγα, η νύφη δέν έχει το δικαίωμα να διαμαρτυρηθή, άλλ' ούτε συγχωρείται να τήση ή συμπλήρωσις του ποσού από τον πατέρα της, συγγενή της ή άλλον. Η τιμή της άπαιτεί να τα έξοικονόμησιν μ' αυτά πού διέθεσεν ο γαμπρός.

Πώς γίνεται ο γάμος

Η τελετή του γάμου—ίδίως δε οι νυμφευόμενοι έχουν κάποια κοινωνική θέσι, είναι αρκετά διεξοδική. Μπροστά στο βωμό της έκκλησίας νυμφίζονται και οι δύο και το άρμόνιο άρχίζει να παίζει τους μελωδικούς τόνους της Ιεροτελεστίας. Άφού ο Ιερέας

εόλογήση τους νυμφίους, καρφισώνει την άκρη μιας λευκής μεταξωτής κορδέλλας στο δεξιόν ώμο της νύφης και την άλλη στον άριστον ώμο του γαμπρού, πράγμα πού συμβολίζει την ένωση τους. Μετ' αυτό ρίχνει μια πτυχή του μακρού πέπλου της νύφης πάνω στο γαμπρό

ΠΑΝΘΕΟΝ

και άρχίζει μια μακρά ψαλμωδία, στηλατινική γλώσσα. Κατόπιν ξεκαρφισώνει την κορδέλλα, διαβάζει μιάν άλλη ευχή και μετ' αυτό οι νυμφίοι άπομακρύνονται βαδίζοντας υπό τους ήχους του γαμψίου έμβατηρίου του Μέντελσον πού παίζει το άρμόνιον.

Οι έρασται πού αναμένουν άκόμη

Τέλος κατά τον Αμερικανό άνταπο-

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Κατά μιαν στατιστικήν δημοσιευθείσαν εις Αγγλικήν έφημερίδα, το ρεκόρ έγκληματικότητας παρουσιάζει ή Χιλή. Έπειτα έρχονται ή Αμερική, αΙ Κάτω Χώραι, ή Αγγλία, Γαλλία και ή Ισπανία.

Η πωχή και μικρή Έλλάς όπου τόσην αίσθησιν μάς κάνουν μερικά δράματα τιμής, ούτε αναφέρεται στη στατιστική.

Σ' αυτό το μάταιο κόσμο υπάρχουν λόδες και λόδες. Καμιά όμως δέ μπορεί να παραβληθή με τη λόξα του Οδύλλιαμ Φλάμινγκ, πού πέθανε τελευταίως στο Λονδίνο.

Ο άνθρωπος αυτός, πού διέθεσε την τεραστία περιουσία του στην άγορά βιβλίων, επί 20 χρόνια έκοιμάτο πάνω σε μια καρέκλα, επί της όποιας και εδρεύθη νεκρός.

Τούτο γιατί όλα τα δωμάτια του μεγάρου του μέχρι και του τελευταίου διαθεσίμου χώρου, είχαν πλημμυρισθή από τα κατακτινισμένα άπ' τον καιρό και κατακονισμένα βιβλία του, πού τώρα κληρονομεί το Αγγλικό Κράτος...

Ένα έξαιρετικά περίεργο πράγμα παρατηρείται τελευταίως στη Γαλλία.

Ένώ έλαττούνται σημαντικώτατα άπό έτους εις έτος οι μεταξύ νέων γάμοι, πληθύνονται καταπληκτικώς οι μεταξύ άτόμων προχωρημένης ηλικίας.

Και οι γαλλικές έφημερίδες διερωτώνται: Είναι τάχα ιδίον... «το γήρας ού γάρ έρχεται μόνον» αλλά συνοδεύεται και από την... τρέλλην, ή διότι ή πείρα έδίδετο εις τους έν μονώσει γηράσαντος ότι «ο καλόν τον άνθρωπον είναι μόνον»;

Κάποιος ονόματι Μέρβερν Μελλεμπέε έικοσι τριών χρόνων, έχει 24 δάκτυλα (6 σε κάθε χέρι και πόδι). Το φαινόμενο αυτό είναι περίεργο γιατί μπορεί να υπάρχουν άνθρωποι με έξη δάκτυλα αλλά στο ένα χέρι ή πόδι. Αυ-

κριτή, οι Μεξικανοί, όταν αγαπούν άληθινά, αγαπούν με τόν περιεργό τερο, αλλά και τραγικώτερο τρόπο. Ός άπόδειξιν τούτου έπικαλείται την Ιστορία των έραστών, πού αναμένουν άκόμη. Ίδου αυτή:

Η δόνα Ισαβέλλα, λέγει, 17 μόλις χρόνων κοπέλλα, ώραία σάν άνοιξιάτικο λούλουδο, προκάλεσε ταυτόχρονα σφοδρό έρωτικό πάθος σ' έναν ώ-ραίο λοχαγό, τον Δόν Φραγκίσκο και σ' ένα κτηματία το Δόν Αντώνιο. Και οι δύο αυτοί, προσπαθούσαν να την κατακτήσουν καθ' ένας για λογαριασμό του και την κόρταραν από τη μια γωνία του δρόμου ο πρώτος, από την άλλη ο δεύτερος. Αυτή όμως έπαυσε και με τους δύο, γιατί ή καρδιά της δέν είχε νοιώσει την ανάγκη ν' άφοσιωθή κάπου. Τέλος, μετά πάροδο καιρού, ή δόνα Ισαβέλλα τους λυπήθηκε και τους είπεν ότι το άλλο βράδυ θα εξέφραζε την προτίμησή της

ρίχνοντας στον έναν άπ' τους δύο ένα τριαντάφυλλο. Κατά μία τραγική σύμπτωση, τ' άλλο πρωί ή όμορφη κόρη άρρώστησε και δέν μπόρεσε να φανή συνεπής στο ραντεβού της. Οι δύο έρασται όμως άπόμειναν ως το πρωί κυττάζοντας το παράθυρο χωρίς να σκεφθούν να φύγουν. Η μέρα προχώρησε, και δέν έφυγαν. Το βράδυ τους βρήκε άκίνητους στη σκοπιά των... Και ή άναμονή αυτή κρατούσε μέρες, καιρό, μ' όλο πού ή κόρη πέθανε κι' έκηδεύθη, χωρίς να το πάρουν είδησι, γιατί ή είσοδος του σπιτιού ήταν στον αντίθετο δρόμο του παραθυριού της. Τέλος, ή όρθοστασία κι' ή άγρύπνια τους εξήντησαν κι' έλλιποθύμησαν... Όταν συνήλθαν δέ κι' έμαθαν πώς αυτή είχε πεθάνει, τους έστριψε και τώρα στο Φρενοκομείο δέν σκέπτονται παρ' αυτήν, πού την περιμένουν νάρθη να τους πη πώς τους αγαπάει...

τους όμως ο 24δάκτυλος έχει κανονικά έξη δάκτυλα σε κάθε άκρον του.

Για πρώτη φορά έχρησιμεποιήθηκε το πυροβολικό στη μάχη του Κρεσού στα 1436. Οι άγγλοι έχρησιμοποίησαν για πρώτη φορά τρία κανόνια πού έξεσφενδόνιζαν σιδερένιες μπάλλες, πού δέν έκαναν θάνατο καμιά θραύση στα φρούρια γιατί ή ταχύτης τους ήταν τόσο μικρή ώστε μπορούσε να τις άποφύγη εύκολα κάθε στρατιώτης!

Οι Ιάπωνες, λόγω των πολλών έμπορικόν συμφερόντων πού έχουν έν Αθρησινά, ήρξαν να στέλλουν άθρόως πολεμικόν ύλικόν και ίδια τηλεβόλα πικνός διαμετρήματος εις τον Χαίλε Σελασιέ.

Διά να κατανοηθή ή άλλεγγύη των δύο χωρών, δέον να σημειωθή ότι ή Ιαπωνία, έχει πλέον από 50.000 ύπνικους—γηνευσίς Ιάπωνας νυμφευμένους με Αθρησινάδες.

Τούτο οφείλεται εις συμφωνίαν γενομένην μεταξύ των δύο χωρών και υπογραφείσαν, όταν πρός έξοικονόμησιν του πλεονάζοντος πληθυσμού της ή Ιαπωνία εξέητησε πρός διετίαν να έπιτραπή ή έγκατάστασις υπηκόων της εις την Χώραν του Χαίλε Σελασιέ και ή ύπ' αυτών έκμετάλλευσιν των πλουσίων μεταλλείων της Χώρας του.

Ο Αθρησινός Αυτοκράτωρ, έπειδή πλεονάζουν αΙ γυναίκες εις την Χώραν του, έθεσεν ως όρον της άποδοχής της αίτήσεως του Ιάπωνος συναδέλφου

Όπως λένε οι κακές γλώσσες του Χόλλυγουντ ή Κωνστανς Μπέννεν πού οι τρεις σύζυγοί της την νυμφεύθησαν νομίζοντάς την καλλονή όπως και όλοι οί άμερικανοί και έξενι, έχει πολύ άκανόνιστο πρόσωπο και γι' αυτό λέγει στους φωτογράφους να την φωτογραφίζουν πάντα από... ψηλά!

Η Κέυ Φράνσις πάλιν έχει χίλια άλλα έλαττώματα. Το πρόσωπό της είναι στραβό προς τα δεξιά και τα χείλη της βαρείς και χωρίς καμιάν έκφραση, και τόσα άλλα. Παρ' όλ' αυτά όμως, κι' ως λένε ότι θέλουν οι κακές γλώσσες, και οι δύο άρέσουν στο κοινόν και στους άντρες.

Για μια άκόμη φορά διαπιστώνεται άπ' τα γεγονότα, ότι ο γιηραιός μας πλανήτης δέν στέκεται καθόλου καλά στα πόδια του.

Στην Ιταλία ο Βεζούβιος έκτοξεύει καπνούς και λάβαν. Εις την Ελλάδα συχνά πυκνά γίνονται σεισμοί, ενώ στην Ιαπωνία αΙ σεισμικά δομήσεις είναι το συνηθέστερο των πραγμάτων καθ' έκαστην. Ε-

πίσης εις την μακρινήν αυτήν χώραν, το ήφαίστειον Αζάμα, έπανήρ-χισε την δράσιν του και άπειλεί νέας καταστροφάς πού κανείς δέν μπορεί ν' άναμνησθή την έκτασήτους

ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ

ὁ ἄνθρωπος ἰκανὸς νὰ
 συγχωρήσῃ μιὰ
 τέτοια κατάχρη-
 ση ἐμπιστοσύνης.
 Ἐθύμως, ἔ-
 λυσσουςσε σχεδὸν
 ἀπὸ τὸν θυμὸ
 του, καὶ ἀπειλοῦ-
 σε τὸν Χάβελок
 ὅτι, ὅταν ἐνδεχόμην

νεοτήν δικαιοσύνην, καὶ τόση ἦταν ἡμανία του, ὥστε τοῦ ἤλθε καθεύδουσα προσηβολή. Ὁδόκητος Σταλατίει ἐκλήθη ἔσπουσμένως. Μὲ τὴν βοήθειά της Ἐλισάβετ Κόαουλερ ποδῆται ἡρόφους τοῦ λόρδου Σέλφορντ, ὁ Σταλατίει συνέφερε γρήγορα τὸν λόρδο. Μόλις συνήλθε ἀρχισε πάλιν νὰ κατηγορή τὸν Χάβελок γιὰ τὴν ἀπάτη τοῦ διέπραξε.

Ἡ θέσις τοῦ Χάβελοκ ἀρχισε νὰ γίνεται κρίσιμη τώρα, διότι ὁ Σέλφορντ τὸν κατηγοροῦσε ἐνώπιον μαρτύρων. Γιατὶ ἐκτός τοῦ Σταλέτιν καὶ τῆς Κάουλερ, βρισκόταν μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ὁ Σιλβα, ὁ πορτογάλλος κηπουρὸς τοῦ πύργου, ποὺ τὸν εἶχε καλέσει ὁ Σταλέτιν νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ συγκρατήσουν τὸν Σέλφορντ στὶς μηχανικές του κρίσεις.

«Ολίγες μέρες κατόπιν ὁ Σέλφορντ ἔπαθε νέα προσβο-
λὴ πολὺ ἀπὸ βάρεια ἀπὸ τὶς πρῶτες καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν
δὲν συνήλθε. Τὴν δεκάτην τετάρτην Νοεμβρίου ὁ λόρδος
ἔπαυσε ν' ἀνίστη στὸν κόμο τῶν ζωντανῶν. Ὁ δόκτωρ
Σταλέττι, ὁ Κα Κάουλερ κ' ὁ Χάβελκο ἦσαν οἱ μόνοι πα-
ρόντες κατὰ τὶς τελευταῖες του στιγμῆς.

«Στὸν λόρδο Σέλφορντ δὲν ἐδόθη καιρὸς ν' ἀλλάξῃ τοὺς
 ὅρους τῆς διαθήκης του, κι' ἔτσι ὁ Χάβελκο ἔμεινε ν' ἐκτε-
 λεστῇ τῶν τελευταίων του θελησέων. Ὁ δόκτωρ Σιατέλ-
 νας, ὅπως βεβαιοῖ ἡ ὑπογραφή του, ἐπρότεινε νὰ μὴ γίνῃ κα-
 νένας λόγος γιὰ τὶς περιστάσεις ποὺ ἐπροκάλεσαν τὸν
 θάνατο τοῦ Σέλφορντ, ὅτε καὶ γιὰ τὶς τελευταίες ἐχ-
 θρικὲς διαθέσεις τοῦ λόρδου ἀπέναντι τοῦ Χάβελκο. Ὁ δι-
 κηγόρος ἐδέχθη τὴν πρότασιν αὐτὴ ἀφοῦ ὑπόγραψε τὸ συμ-
 φωνητικὸ, τὸ ὁποῖον θάβηκε στὸ δικηγόρο τὴν διαχείριση
 τοῦ πύργου καὶ τῆς περιοχῆς καὶ ὅτι τὰ εἰσοδήματα θὰ
 τὰ ἐμοιράζοντο μεταξὺ τους οἱ τέσσερες μάρτυρες ποὺ
 παρευρέθησαν δίπλα στὸ μιλόρδο στὶς φοβερὲς του κρίσεις
 καὶ ἀκούσαν τὴν κατηγορίαν ποὺ ἐβάρυνε τὸν δικηγόρο.
 Ὁ κηπουρὸς Σιλβα δὲν ἔφερε κι' αὐτὸς καμμιὰν ἀντίρρη-
 ση διότι καὶ φτωχὸς ἦταν ἀλλὰ ἴδιος διότι ἔμισοῦσε τὸν
 λόρδο. Κάποτε ὁ Σέλφορντ τὸν εἶχε χτυπήσῃ ἀσχημα καὶ
 ἀπὸ τότε ἔτρεφε ἀσβυστο μίσος ἐναντίον του.

«ΟΙ τέσσερες αὐτοὶ συνεισέκοι συνηφώνησαν νὰ ἐπωφε-
ληθοῦν τῆς νεαρῆς ἡλικίας τοῦ λόρδου καὶ νὰ πλουτίσουν
ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο. Ἀργότερον δὲ, κατὰ τὴν
ἐνηλικίωσή του, θὰ ἄφηναν στὸ χάβελος τὴν φροντίδα νὰ

ἐμπεικτικῶς τοῦ, ὅτι ἀφ' ἑνὸς Χάβελου τὴν φροντίδα νὰ
ἐξεμικρῇ μὲ τὸς λογαριασμοὺς τῆς διαχειρίσεως. Ἀλλὰ
ὁ μικρὸς λόρδος ἀρχισε νὰ δείχνῃ σημεῖα ἔγκεφαλικῆς ἀ-
δυναμίας. Ἡ ἀδυναμία αὐτὴ θὰ γινόταν περισσότερο ἀ-
τιληπτὴ καὶ ἰσως θὰ ἐπεnevβαινον καὶ ἄλλοι. Ἐπρεπε λοι-
πὸν, καὶ τὸ ταχύτερον μάλιστα, νὰ ἔκλειναν τὸν μικρὸ σ' ἕνα
ἰδιωτικὸ ἐκπαιδευτήριον. Ἐκεῖ τὸ παιδί θὰ ζοῦσε μακρι-
ἀπὸ κάθε ἀδίκριτη ἀνάκρισις, καὶ κάθε ξένον ἐνδιαφέρον.
Καὶ ἡ ἔκλογή τοῦς ἔπρεπε ἐπάνω σὲ μένα τὸν συγγράψαντα
τὸ σύμφωνον, καὶ ποῦεῖχα μερικεὶς δοσοληψίμετ' ἡτάνυστο-
μία. Λίγες μέρες μετὰ τὴν ἀποφυλάκισή μου ὁ δικηγόρος
Χάβελος ἦλθε εἰς συνάντησίν μου. Μοῦ εἶπε ὅτι ἦταν ὁ κη-
δεμὼν ἐνὸς παιδιοῦ ποῦ δὲν ἦταν καὶ τόσο ἰσορροπημέν-
ος, ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ τὸ ἐγκλείσουν σ' ἕνα σχολεῖο ποῦ
νὰ μὴ ὑπῆρχαν ἄλλοι μαθηταί. Μοῦ προσέφερε ἕνα ζηλευ-
τὸ ποσὸν γιὰ τὴν οἰκοτροφίαν, ὅπως καταλαβαίνετε ἐδέχθη-
κα ἀμέσως τὴν πρότασίν του καθὼς καὶ τίς εὐθύνες ποῦ
ἀνελάμβανα.

«Μοῦ ἔφεραν τὸ παιδί τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1902. Ἀντελήφθην ἀμέσως ὅτι κάθε προσπάθεια πρὸς ἐκμάθησιν θὰ ᾔ-
ταν μάταια. Εἶχα ἐπανειλημμένες συνεννοήσεις μὲ τὸν
Χάβελок καὶ τὸν δόκτορα Σταλέτι γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Σὲ
μιά ἀπὸ τὶς συνεδριάσεις αὐτὲς ὁ Σταλέτι μᾶς ἐξήγησε
τὶς σκέψεις του γιὰ τὴν ζωτομία. Μᾶς εἶπε ὅτι ἀν ἠθέλα-
με τοῦ ἐμπιστευθῇ ἓνα παιδί ἀπὸ τρυφερῇ ἡλικίᾳ ἀνελάμ-
βανε αὐτὸς νὰ τὸ κάνῃ νὰ ξεχάσῃ τὴν ταυτότητά του ὅχι
μὲ μέσα σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπα ἀλλὰ διὰ τοῦ ὀπνωτισμοῦ
καί τῃς ἀθυποβολῆς. Ἦθεωρᾶ τοῦ ἦταν δὲ ὅταν οἱ ζωτικὲς
δυνάμεις ἀδρανοῦν σὲ ὀρισμένα μέρη τοῦ σώματος, ἐξε-

• Ἐξομολογοῦμαι ὅτι βρέθηκα σύμφωνος μὲ τὶς ἀπόψεις τοῦ δόκτορος Σταλέττι. Ὁ κ. Χάβελок ἔφερε πολλὰς ἀντιρρήσεις διότι δὲν ἐπίστευε στὴν ἐπιτυχία τοῦ πειράματος. Ὁ δόκτωρ Σταλέττι προσεφῆρθε νὰ μᾶς ἀποδείξη πόσον ἴσως ἀληθὴ εἶναι ὅσα ἔλεγε ἀρκεῖ νὰ τοῦ βρῶσκαμε τὸ κατάλληλο πρῶσωπο ποὺ θὰ τοῦ χρῆσιμευε γιὰ νὰ πειραματισθῇ. Τότε ἡ κυρία Κάουλερ προσεφῆρθε νὰ παραχωρήσῃ στὴν διάθεσιν τοῦ Σταλέττι ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀνηψιούς της. Ἡ κυρία Κάουλερ δὲν εἶχε παιδιὰ ἀλλὰ ὁ ἀδελφός της πεθαίνοντας τῆς ἐμπιστεύθηκε τὰ θυτὸ τοῦ ἀγόριου κατὰ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ ποσὸν γὰρ τὴν διατροφή καὶ ἀνταποδοτικὰς. Τὸ παιδί ὠδηγῆθῃ χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις στὸ φάτορ. Τὸ παιδί ὠδηγῆθῃ χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις στὸ φάτορ. Τὸ παιδί ὠδηγῆθῃ χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις στὸ φάτορ.

«Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐλάμβανα κι
ἐγὼ μέρος στὴ μοιρασά τῶν χρημάτων. Εἶχα
ἀρχίσει νὰ συνέρχωμαι οἰκονομικῶς. Μετ' ὅλ-
λου θυμοῦ αὐτὸ μοῦ ἔπεσαν τὸ παιδί, θά μοῦ ἔ-

ο συζητήσεις για το θέμα αυτό. Ο Σταλέττι δειχνόταν αδιάφορος και ο Χάβελock έκανε τον ανηδιασμένο και μόνον η κυρία Κάουλερ μ'ας ενέπνευσε το σχέδιο που το υιοθετήσαμε χωρίς διαμαρτυρίες.

μετά τον θάνατο του λόρδου, ο Χάβελock έβαλε την πόρτα στη θέση της κι' όλοι μαζί αποφασίσαμε να κρύψουμε το συμφωνητικό μέσα στην πέτρινη γούρνα που βρισκόταν εκεί μέσα.

• Την στιγμή που συντάσσω τὸ ἔγγραφο μου ὁ μικρὸς λάρδος Σέλφορντ βρίσκεται πρὸς ἐκγύμνασιν στὸ Γκάλ-λος Χίλλ, Ἐξ ὧσιν δέ εἶδα, μπορῶ νὰ διαβεβαιώσω ὅτι τὰ πειράματα τοῦ Σταλέτι ἐπέτυχον θαυμάσια καὶ στὶς δύο περιπτώσεις, τὸσον γιὰ τὸν Κάουλερ ὅσον καὶ γιὰ τὸν μικρὸ λάρδο. Ἦδη τὰ δύο αὐτὰ παιδιὰ σκέπτονται καὶ κινουῦνται μὲ τὴν θέληση τοῦ Σταλέτι. Δὲν παραπονιοῦνται γιὰ τίποτε καὶ υποφέρουν χωρὶς δυσφορία τὰ ψυχὰ τοῦ χειμῶνος ἂν καὶ περιφέρωνται σχεδὸν γυμνά.

*Εγώ ἐνυμφεύθην πρὸ ὀλίγου τὴν κυρία Κάουλερ καὶ
 ὅ ἐπεὶ αὐτὴ με βίασεν ὁ Χάβελοκ μετὰ τὸν Σταλέττι πού προέ-
 λησαν μετὰ τὸν γάμο αὐτὸς μετὰ καλὴ διευθέτησιν.

Πιθανόν να μην ανακαλυφθούμε. Κι' ελπίζω ότι κανείς
 τότε δεν θα μάς ενοχλήση. Άλλωστε οι Σέλφορντ δεν
 έχουν στενοίς συγγενείς εκτός από ένα μακρινό εξάδελφο

—“Ὅλα τὰ γράμματα πού μοῦ ἔδειχνε ὁ Χάβελок, ἔλε-
γεν ὁ Μάρτεν στὸν Σένετ ἐνῶ ἐγύριζαν στὸ Λονδίνο, τὰ
ἔγραφεν ὁ ἴδιος καὶ προσπαθοῦσε νὰ μὲ πείσει πὼς τὰ
γράμματα αὐτὰ τὰ ἔστελνε ὁ Σέλφορντ. Τὸ κόλπο του αὐ-
τὸ τὸ ἀνεκάλυψα μιά μέρα πού μοῦ ἔδειξε ἓνα γράμμα λέ-
γοντάς μου ὅτι ἐρχόταν ἀπὸ τὸ Κάιρο. *Ἦταν γραμμένο
μὲ πράσινο μελάνι καὶ ὁ ἴδιος εἶχε δύο μουντζούρες ἀπὸ
τὸ ἴδιο μελάνι στὰ δάχτυλα. Ἀλλὰ ἐγὼ εἶχα ἤδη μαντέψει
πὼς αὐτὸς ὁ κύριος ἦταν σοβαρὰ ἀναμειγμένος στὴν ὀ-
λὴ ὑπόθεση.

— Ἦταν τὴν ἐποχὴν ποὺ ἐγράφη τὸ συμφωνητικόν, δυστυ-
χῶς θάνατος πέθανε πτωχός, ἀπῆντησε
ὁ Ντρκ.

— Πάντως ἡ Σίβυλλα θὰ εἶναι πο-
λὺ πλουσία τοῦ λοιποῦ.

πῆλθε στήν οἰκονομική κατάσταση
τῆς νέας θά εἶχε ἴσως γι' αὐ-
τὸν δυσάρεστες συνέπειες. Ἄλ-
λὰ ἦταν πολὺ πλούσιος καὶ ὁ
ἴδιος γιὰ νὰ μὴ δώσει τὸ δι-
κώμα στὸς ἄλλους νὰ τὸν
κατηγορήσουν γιὰ προικοθήρα-
μα νὰ ἔαυθε ποὺ κληρονομεί

τὴν ἀπέραντη περιουσίαν
 αὐτῶν Σέλφορντ θά ἔχη ἅλ-
 λες ἐλέψεις, πιδ ψηλές.

— Ἐν πάσῃ περιπλώσει
ἐγὼ δὲν τῆς μίλησα ἀκό-
μη γιὰ τίποτα, εἶπε μεγα-
λοφώνας ὁ Ντίκ, σὰ νὰ ὀ-
νειρευόταν.

Εὐτυχῶς ὁ ἐπιθεωρητὴς
Σνέντ κοιμόταν μακαρίως
σὲ μιὰ γωνιά τοῦ αὐτοκι-
νήτου καὶ δὲν ἄκουσε τίς
ἐνδόμυεις σκέψεις του.

Μόλις ο Ντίκ έφθασε
στο σπίτι του πήγε προς

Διότι πράγμα περίεργο ο Ντρκ δεν μπορούσε να συγχωρήσει ποτέ στο Σταλέττι αυτό το έγκλημά του.

Ἐπῆρε ἀπὸ τὴν ντουλάπα του τὸ πιὸ κομψὸ κουστούμι του, ἐντύθηκε μὲ προσοχὴ ἐφῶναξε ἕνα ταξί καὶ πῆγε στὴν Κόραμ Στρήτ. Ἡ ἴδια ἡ Σίβυλλα ἤλθε καὶ τοῦ ἀννοεῖ τὴν πόρτα.

—Δόξα τῷ θεῷ, φώναξε χαρούμενη, πού σὰς ἐνασβλέπω μπροστά μου σῶον καὶ ἀβλαβή. Ξέρω ὅτι συνέβησαν τρομερά πράγματα ἐκεῖ κάτω καὶ ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες ἔμαθα τὴν σύλληψη τοῦ Χάβελοκ. Αὐτὸ ἦταν φορικτὸ ἀλήθεια! Τὸν σουνάδεις ὥς τὸ σαλόνι. Μπαίνοντας ἐκεῖ μῆσατο τοῦ εἰπε: Ξέρετε; ἡ μαμά δὲν εἶναι δὴ.. Ἐφαναζόταν ὅ,τι σείς.. Ἐ-κοκκίνισε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίῃ.

— Ἐφ'αυτὰζόταν, ὅτι ὅλα ἤθελα νὰ βρεθῶ μόνος μαζί σας αὐτό δὲν θέλετε νὰ πῆτε Σίβυλλα; τὴν ρώτησε γλυκὰ ὁ Ντίκ. Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο ἡ κυρία μητέρα σου. Ξέρετε Σίβυλλα ὅτι εἶσθε πάρα πολὺ πλουσία τώρα; Ὁ λόρδος Σέλφορντ πέθανε πλέον καὶ σεῖς εἴσθε ἡ μοναδικὴ κληρονόμος τοῦ Φαντάζομαϊ, ὅτι οἱ σκεψεῖς σας γιὰ τὸ ἀπομὸ μουθὰ ἀλλάξαν τελεῖως δὲν εἶν' ἔτσι :

Μου φαίνεται πως η ιδέα σας αυτή θα μ'ενδιέφερε πάρα πολ-
λὸ, τοῦ εἶπεν ἡ Σίβυλλα καθίζοντας δίπλα του. Πρὶν μιλή-
σετε όμως, μάθετε πὺς ἡ καρδιά μιᾶς νέας δὲν μπορεῖ νὰ
κλειδωθῇ καλλίτερα ἀπὸ ὅσο μιὰ πόρτα μὲ ἐπτά κλει-
δαριές καὶ λέγοντας ὅτι τὸ τοῦτε ἐν τῇ νύκτι τῆς σὲ φίλημα

TEΛΟΣ

ΚΑΡΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η Κα Μπουρντέ, πεσμένη σε μία πολυθρόνα, δάγκανε με πείσμα το μαντηλάκι της. "Αν και από καιρό το υποπτευόταν, εκείνο το απόγευμα είχε δει στο δάσος τον Ζάκ Ντυμεήλ, τον εκλεκτό της, με μία θεατρίνα του Φολι Μπερζέρ.

"Ήταν παράξενη αλήθεια ή γιωριμία τους; Η Κα Μπουρντέ ήταν γνωστή στους κοσμικούς κύκλους από τότε που ο άντρας της, ο Ρομπέρ, είχε επιχειρήσει να την πνίξει, έπειδή του φάνηκε σ' ένα χορό ότι φλερτάρει με κάποιο νεαρό δανδή. "Επειτα από το έπεισόδιο αυτό, που έδινε ρομαντική αίγλη στη ζωή της, είχαν χωρίσει οριστικά με τον Ρομπέρ, παρ' ότι τις Ικεσίες του και τη μετάνοιά του. Τού είχα υποσχεθεί ότι δεν θα τον κατήγγελε αν εξαφανιζόταν κι' έφυγε δια παντός από τη Γαλλία, κι' εκείνος είχε καταφύγει στο Λονδίνο απ' όπου της έστελλε καθημερινώς σχεδόν γράμματα. Δεν τ' άνοιγε ποτέ της—καίμουν ήθεα τους την τάραι—μ' α της έφθανε να τ' αρίχνη σ' ένα σουτάρι του γραφείου της όπου είχαν οχηματίσει ολόκληρο σωρό.

"Εν τούτοις δεν άμφέβαλλε στιγμή πώς ο Ρομπέρ την αγαπούσε όπως και τον πρώτο καιρό του γάμου τους. Μά τέτοια αγάπη τυραννική, τέτοια αγάπη που βασανίζει καλλίτερα να λείπει.

"Οι ζήλειες είναι βαρβαρότητες που πρέπει να λείψουν" καθένας είναι ελεύθερος να ζήσει όπως θέλει" διέκρινε συχνά και ήταν τόσο σύμφωνος στο ζήτημα αυτό με τον Ζάκ Ντυμεήλ που δεν άργησαν να συνδεθούν τόσο, ώστε πολλοί προέβλεπαν πώς δεν θ' άργούσαν να παντρευθούν.

Μά ο Ζάκ έφάρμοζε κατά γράμμα τις θεωρίες του και τώρα που επρόκειτο να δείξει κι' εκείνη την ανοχή που εκήρυττε κι' άπαιτούσε απ' τους άλλους όλη ή ψυχή της έπανάστα τούσε. Η σκέψη ότι ο Ζάκ μπορούσε να κυττάξει άλλο την έξαγρίωνε και, πράγμα παράδοξο, όσο την κυρίευε ή ζήλεια, τόσο έπιεικέστερα έκρινε τη διαγωγή του Ρομπέρ: "Αν έπείχερησε να την πνίξει το έκανε από ζήλεια—κι' αν την έζηλευε αυτό συνέβαινε γιατί την αγαπούσε, την αγαπούσε θερμά, φλογερά, μ' όλη του τη καρδιά όχι άψυχα, χλιαρά, αδιάφορα σαν τον... Ζάκι "Αι όταν τον έβλεπε θά...

"Ο Κος Φερβουά—ανάγγειλε ή υπηρέτρια.

"Η Κα Μπουρντέ σηκώθηκε προσπάθησε να ήρεμήσει, και πήγε να υποδεχθί τον ήλικιωμένο φίλο της που την αγαπούσε σαν κόρη του.

"Ήταν ένας πολύπειρος άνθρωπος που με μία ματιά μπορούσε να κρίνει την κατάσταση, και κατάλαβε μόλις την αντίκρουσε ότι είχε συμβή εκείνο που εξ αρχής προέβλεπε. "Υστερα από μερικά τυπικά λόγια, άρχισε, τάχα αδιάφορος.

"Ερχόμουν να σας φέρω μία είδηση που θα διευκόλυνε τον γάμο σας με τον κ. Ντυμεήλ.

"Η νεαρή γυναίκα έκαμε μία νευρική κίνηση.

"Δεν πρόκειται να παντρευθώμει είπε ξερά.

"Ο συνομιλητής της φάνηκε πώς δεν άκουσε τα λόγια.

"Ερχόμουν να σας αναγγείλω ότι ο Ροβέρτος—κοντοστάθηκε σαν να δίσταζε, προσπαθώντας να διή στο πρόσωπό της, τις έντυπώσεις της—Για πρώτη φορά έπειτα από τόσο καιρό ή Κα Μπουρντέ δεν έκαμε ένα μορφασμό δυσάρεσκας στο άκουσμα του ονόματος του άνδρός της.

"...Ο Ροβέρτος... πέθανε πρόσθεσε.

"Πέθανε; ρώτησε εκείνη βραχνά. Δεν είναι δυνατόν! προχθές ακόμη είχα γράμμα του. Πώς το μάθατε;

"Ενα ξαφνικό τηλεγράφημα με δυό μόνο λέξεις. "Η Κα Μπουρντέ σηκώθηκε και πλησίασε το παράθυρο.

Της φαινόταν πώς ήταν ολομόναχη στον κόσμο, πονούσε. Ο Ζάκ δεν την αγαπούσε, δεν την ικανοποιούσε το είδος της αγάπης του. Κι' ο Ρομπέρ, που φλεγόταν για κείνην, είχε πεθάνει.

—Αύριο σκοπεύω να τρέξω στο Λονδίνο για να βρεθώ στη κηδεία, συνέχισε ο κ. Φερβουά. Τον ήξερα από παιδάκι. Ήταν καλός ο Ρομπέρ μά... ή ζήλεια τυφλώνει. Όταν μάθω λεπτομέρειες θα σας της πω, αν σας ενδιαφέρουν.

"Η νέα έκαμε μία καταφατική κίνηση. Αισθανόταν σφιγμένο το λαρύγγι της και δεν μπορούσε να μιλήσει.

"Ο γέρος ξέν έμεινε περισσότερο" και μόλις ή Σεσίλ βρέθηκε μόνη έτρεξε κι' άνοιξε το σουτάρι με τις αδιάβαστες ακόμα έπιστολές τις έβαλε στη χρονολογική τους τάξη κι' άρχισε να τις διαβάσει μία—μία.

"Ο Ρομπέρ εξέφραζε με πόνο τη μεταμέλειά του για τη πράξη που ή τυφή παραφορά του, τον είχε σπρώξει να κάνει. Ζητούσε ταπεινά τη συγγνώμη της, της έλεγε πώς ή ζωή του ήταν μαρτύρια πώς ή σκέψη της δεν τον άφινε στιγμή, πώς θά προτιμούσε τη σκληρότερη τιμωρία από την περιφρονητική σιωπή της. Την Ικέτευε να του γράψει κάτι, έστω ένα λόγο, απ' το χέρι της και μία φράση έπανερχόταν διαρκώς σαν έπωδός στα γράμματά του.

"Όταν πεισθώ πώς δλα μεταξύ μας τελείωσαν, πώς δεν έχω πιά τίποτε να έλπω από σένα, τότε θ' αυτοκτονήσω,

γιατί δεν μπορώ να ζώ χωρίς έσέ.

Τα δάκρυα πλημύριζαν το πρόσωπό της. Δεν της έμνε καμιά άμφιβολία ότι ο Ρομπέρ άπελπισμένος απ' τη σιωπή της είχε αυτοκτονήσει. Ναί είχα αυτοκτονήσει προς χάριν της.

"Έπρεσε μπρούμυτα στο ντιβάνι κι' άρχισε να κλαίει άπαρηγόρητα, με λυγμούς. Τό τηλεφώνω σήμανε, κι' ή φωνή του Ζάκ ή ρωτούσε από μακριά.

—Θά είσαι έτοιμη το βράδυ να πάμε στο Κρουστάλ;

—Όχι, δεν μπορώ άπάντησε ξερά.

—Τότε θέλεις να συναντηθώμει το πρωί στο δάσος;

—Όχι δεν θέλω!

—Τότε.. πότε θά ιδωθώμει;

—Ποτέ!

"Εκλείσε άπότομα το τηλεφώνο και γύρισε στο ντιβάνι. "Αι τι κρίος, τι σαχλός ήταν ο Ζάκι μονάχα ο Ρομπέρ ή ξερε ν' αγαπά!

Πριν περάσει μία ώρα ή καμαριέρα της άνήγγειλε πώς ο κ. Ντυμεήλ περίμενε στο σαλόνι.

—Πές του ότι δεν είμαι έδώ!

—Νά με συγχωρήσει ή κυρία, μά δεν το ήξερα και...

Την ίδια στιγμή πρόβαλε ο Ζάκ.

—Μά συγχωρείς Σεσίλ; μά αυτός ο καθρέφτης είναι προδοτικός! είπε χαμογελώντας, ενώ έδειχνε ένα μεγάλο καθρέφτη άπέναντι απ' την πόρτα.

—Τι σημαίνει αυτό; είπε δυσαρεστημένη ή Κα Μπουρντέ, ενώ ή καμαριέρα άποσυρόταν. Νομίζω πώς είμαι έλευθερη να δεχθώ ή όχι έναν έπισκέπτη.

—Φαίνεται λίγο νευριασμένη, Σεσίλ, της είπε χαϊδευτικά.

—Δεν είμαι νευριασμένη, μά θέλω να μείνω μόνη, ξανάπε εκείνη με τον ίδιο παγερό τόνο.

—Νομίζω πώς κάποια παρεξήγηση υπάρχει μεταξύ μας. Τι σας έκαμα; της είπε γλυκά.

"Η Κα Μπουρντέ έγινε έξω φρενών.

—"Αι φαντάζεσθε μήπως πώς έκλαιγα πρό όλίγου εξ αίτίας σας; Μην έχετε αυτή την ιδέα φώναξε με πείσμα. Δεν κλαίει κανείς για ανθρώπους σαν και σας! Και για να βγάλω και τη τελευταία άμφιβολία, σας λέγω ότι... ο καυμένος δ... δ... Ρο... Ρομπέρ. Οι λυγμοί την έπνιξαν πριν

τελείωση τη φράση της. Μά ή ψυχρολουσία ήταν άρκετή, ώστε ο Ζάκ να μη περιμένη και τη συνέχεια. Την άποχαίρετσε κι' έφυγε χωρίς καν ή Σεσίλ να γυρίσει να τον κυττάξει. "Επειτα πήρε το τηλεφώνο και είδοποίησε τον κύριο Φερβουά να την περιμένη την έπομένη πριν φύγει για την Άγγλία. Την άλλη μέρα το πρωί, έπειτα από μία νύχτα άπνιγας και δακρύων, ή Σεσίλ έτρεξε στον ήλικιωμένο της φίλο κρατώντας μία βαλιτσούλα με τ' άπαραίτητα για ταξίδι... "Όταν την είδε, ο πονηρός γέρος, χαμογέλασε. —Τό ταξίδι ματαιώθηκε, είπε. "Ο Ρομπέρ βρίσκεται έδώ. Τό τηλεγράφημα που στάλθηκε την πρώτη στιγμή, δεν

είναι άκριβες. "Ο Ρομπέρ άναπνέει ακόμη. —"Αναπνέει; "Εί τότε θά τον σώσωμει θά τον περιποιηθώ, θά μείνω μαζί του και θά ζήση, άχι ναι, θά ζήση! —Κι' έγώ τό έλπίζω! —Μπορείτε να μ' οδηγήσετε κοντά του; Πού κτυπήθηκε; στη καρδιά ή στο κεφάλι; —Μά...μπορείτε να δήτε μόνη σας, είπε άνοίγοντας την πόρτα του διπλανού δωματίου. Ο Ρομπέρ αν και ήταν συγκινημένος και αδύνατος δεν φαινόταν καθόλου πληγωμένος. Προχώρησε προς τό μέρος της μ' άπλωμένα χέρια, κι' εκείνη ρίχτηκε στην άγκάλιά του, ενώ ο Κος Φερβουά χαμογελώντας βγήκε στον διάδρομο. ΖΑΝ ΡΑΜΩ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΠΟΡΙΑ

—Γιατρέ, θέλω να μοι δώσης ένα φάρμακο, και να μοι κανονίσης μία δίαιτα ώστε να ζήσω εκατό χρόνια. —Και πόσων χρόνων είσαι σήμερα; —Πενήντα. —Καπνίζεις; —Όχι. —Πίνεις κρασί, οίνοπνεύματα; —Ποτέ. —Είσαι παντρεμένος, έχεις οικογένεια;

—Δόξα τω Θεώ, δεν έχω τέτοιες σκατούρες. —"Αγαπās τη μουσική, τό θέατρο, τά ταξίδια; —Δεν τό κουνώ ποτέ απ' τό σπίτι μου... —"Αμ' τότε; ποιός ο λόγος που θες να ζήσης τόσα πολλά χρόνια;

ΙΔΟΥ Η ΑΠΟΡΙΑ

Μεταξύ δύο συνταξιούχων μικρού παλλήλων. —Τι θά έκανες, εάν είχες τά κεφάλαια του Ρότσιλντ; —Δεν ξέρω. "Αλλά είμαι περιέργος να μάθω τι θά έκανε ο Ρότσιλντ, εάν είχε τά κεφάλαια που έχω έγώ.

Η ΜΟΝΗ ΔΙΑΦΟΡΑ

"Η κυρία προς την υπηρέτρια: —Βλέπω ότι φορείς φόρεμα έντελώς ίδιο με τό δικό μου. Δεν υπάρχει, λοιπόν, καμιά διαφορά μεταξύ κυρίας και υπηρέτρίας; —Πώς! "Υπάρχει! "Εγώ τό φόρεμά μου τό έπλήρωσα τοίς μετρητοίς άμέσως, ενώ σεις...

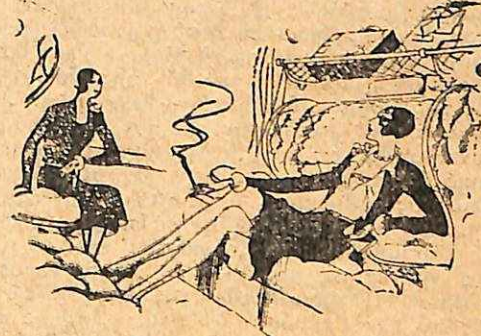
ΑΣ ΤΗΣ ΕΛΕΙΠΕ

"Η οικοδέσποινα μεταξύ δύο προσκεκλημένων. —Δεν είναι αλήθεια, κύριε Μήτσο, ότι είμαι τριάντα πέντε έτών; Πέστε το στον κύριο, διότι δεν τό πιστεύει. Ζεις τό γνωρίζετε καλά. —Ο κ. Μήτσος.—Βεβαίως τό γνωρίζω. Είναι τόσα χρόνια που μοι τό λέει ή κυρία ότι είναι τριανταπέντε

έτών, ώστε τό έμαθα απ' έξω κι' άνακατωτά.

ΘΑΥΜΑ

"Ο ζωγράφος προς τον φίλον του: —Αυτό είναι τό πορτραίτο μου. Τό ζωγράφισα ο ίδιος. —"Αδύνατον! Πώς ζωγράφιζες έφόσον με τό ένα χέρι κρατούσες την πίπα και με τό άλλο τό μπαστοβι σου;

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

—Νά πάρω αυτόν τον γέρο έπειδή είναι πολύ πλούσιος; Ποτέ, μάμ. —"Ήσυχασε, κόρη μου. Πάρε τον. Δεν είναι τόσο όγιής όσο φαίνεται!

ΠΟΛΥ ΟΡΘΑ

—Αυτός ο άνθρωπος είναι πολύ καλός. Παίζει τό πρόσωπο του μεθυσμένου θαυμάσια. —Πολύ φυσικό αυτό, διότι κάνει κάθε μέρα γενικές δοκιμές... στην ταβέρνα.

ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΗΟ ΤΟΥ

"Ο κύριος διαβάσει εις την έφημερίδα του τάς λεπτομερείας του ένγκλήματος της κατατεμαχίσεως μιας γυναίκος. "Εξαφνα διακόπτει την άνάγνωση και παρατηρεί μετά περιέργειας την σύζυγό του βάρους 90 δόκάδων. —Τι έχεις και με παρατηρείς έτσι; τον έρωτά εκείνη με θυμό. —Σκέπτομαι την γυναίκα που έκόψανε σέ τεμάχια, και συλλογίζομαι πώς θά τά κατάφερναν, εάν ήσουν α.

ΓΙΑΤΙ ΡΩΤΟΥΣΕ

—"Η κυρία είναι προληπτική; έρωτά ή νέα υπηρέτρια την κυρία της την τρίτη ημέρα της προσλήψεώς της. —Όχι. Διόλου. —Λοιπόν, έσπασα τον μεγάλο καθρέπτη της σάλλας! "Εμείς τό έχουμε για πολύ κακό αυτό!...

ΑΠΟ ΤΣΙΓΚΟΥΝΙΑ

"Ο Βενιαμίν, έπειτα από πολύμηνο εξαφάνιση συναντά στο δρόμο τό φίλο του τον Άβραάμ. —Βρέ. άδελφέ, του λέγει, τι έγινες; Όθε πατάς πιά απ' τό καφεναείο... —Οικονομία, φίλε μου, οικονομία. "Ενας παντρεμένος άνθρωπος δεν μπορεί να κάνει πλέον σπατάλες. —Πώς, έπαντρεύτηκες; Πώς έγιν' αυτό;.. —Νά, την άλλη φορά που χωρίσαμε, βρήκα στο δρόμο ένα ζευγάρι γυναικεία γάντια...

—Και μ' αυτό τί. —Νά, ζήτησα να τά βάλω, ήταν δύσκολο. Προσπάθησα να τά πουλήσω, δά στάθηκε βολετό. Για να μη πάνε λοιπόν χαμένα παντρεύτηκα μία γυναίκα που τις ταιριάζανε. —Καλά και για να μη χάσης ένα ζευγάρι παλιά γάντια, πήγες να σκαβωθείς τζάμπας; —Α, όχι κι' έτσι πάλι... "Η κόρη προικιζόταν καλά.

ΔΥΟ ΑΡΝΗΣΕΙΣ

Είς τό γραφείον μιας έφημερίδος δύο φίλοι της, συζητούν περί συζυγικής πίστεως, βεβαιούντες άμφότεροι ότι δεν παρέβησαν ποτέ τις συζυγικές τους υποχρεώσεις. —"Ο Μανώλης—λέγει ο ένας—ξέρει ότι είμαι πιστός εις τη γυναίκα μου και είμαι βέβαιος ότι θά έπαιρνε και όρκο γι' αυτό.

—Σίγουρα, βεβαιώνει ο Μανώλης, όπως και σ' ό, Μίμη, θάπαιρνες όρκο για τό ίδιο προκειμένου για μένα.

Παρατυχών τότε κακόγλωσσος κοινός φίλος, γνωρίζων καλά και τούς δυό μουρμουρίζει:

—"Ηξερα ότι δυό άρνήσεις κάνουν μίαν κατάφαση, όχι όμως ότι και δυό ψεύτικοι όρκοι κάνουν ένα αληθινό.

ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΣ...

"Η νεαρά συγγραφέας:—Γράφω τώρα ένα βιβλίο για τό πώς πρέπει ν' ανατρέφωμει τό πρώτο μας παιδί.

—"Αλήθεια; Και που είναι τώρα τό μικρό σας;

—Τόσπειλα για έξη μήνες στην έσοχή με μία παραμάννα, για να γράψω τό βιβλίο μου ήσυχη.

(Συνέχεια)

ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΕΝΑ ΜΙΣΟΣ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Τζιμ Γκουόρθου, ένας στρουφνός νέος, αγαπούσε την ξαδέλφη του Νόρμα Λεβάλ, που ήταν έρωτευμένη με τον Ρόμπερτ Τάτβουελ. Έπειδή ο θεός των δένων ήθελε να του την δώσει γυναίκα, τον έσκότωσε και του άρπαξε τη διαθήκη, όπου έγραφε ότι όλη η περιουσία του θα δινότανε στη Νόρμα, τότε μονάχα, όταν μέσα σε οχτώ ημέρες από της ενηλικιώσεώς της, θάκανε ο,τι της ώριζε. Αν για οποιοδήποτε λόγο δεν έκτελούσε αυτό τον όρο, έχανε την περιουσία οριστικώς. Ο Γκουόρθου θέλησε να εκβιάσει την ξαδέλφη του, δεν της έδωσε τη διαθήκη κι' εξαφανίστηκε και ύστερ' από καιρό της έγραψε από τη Βόρειο Βραζιλία, πως μόνο αν γινότανε γυναίκα ή ερωμένη του θά της έδινε τη διαθήκη. Ο αγαπημένος της Νόρμας, ο Ρόμπερτ, έφυγε με το φίλο του Τόμ Κρίσελ, π' αγαπούσε κι' αυτός την Νόρμα μυστικά, να πάη να τον βρῇ να συνεννοηθούνε. Έπειδή δεν είχε ειδήσεις του, ένόμιζε ότι χιθίθηκε οριστικώς μέσα στην άγρια ζούγκλα, όταν έφθασε ένας ύποπτος άνθρωπος, ο Κοντιέρο την ξεγέλασε κι' ε κείνη με τον μαύρο Δαλά και τον μικρό υπηρέτη της Τζών πήγε στη Βραζιλία, παρασύρθη στην ζούγκλα κι' εκεί ο μὲν Δαλά ρίχτηκε από τους ναύτες στο ποτάμι, ή δὲ Νόρμα έπεσε στα χέρια των έρυθροδέρμων. Οδραβωνιαστικός της εν τώ μεταξύ είχε αιχμαλωτισθῇ από τον Γκουόρθου ο οποίος έστειλε την παραπληνική επιστολή στη Νόρμα. Αλλ' όταν ο Γκουόρθου έγυρισε στο λημέρι του δεν βρήκε κανένα. Οι δυο Αμερικανοί έδραπέτευσαν κι' άφοι περιεπλανήθηκαν μέσα στη ζούγκλα πολύ καιρό, συνήνητησαν τέλος τον υπηρέτη Δαλά, ο οποίος είχε σωθῇ και τους διηγῆθηκε τι είχε γίνει, ότι δὲ εκεί κοντά κοντά πίστεις πὼς ήταν οι έρυθροδέρμοι. Βοήξαν πραγματικά τον συνουικισμό των άγρίων και έλευθέρωσαν τη Νόρμα και τους άλλους αιχμαλώτους. Φεύγοντας κρύφτηκαν εις ένα σκοτεινό δάσος κι' ύστερα από αρκετές ώρες ο Κοντιέρο και ο Μανουέλ βγήκαν δῆθεν για να κατασκοπεύσουν, άναψαν φωτιά, ειδοποίησαν έτσι τους έρυθροδέρμους, κι' εκείνοι έτρεξαν εκεί, ενώ οι Αμερικανοί, άφοι μάτια περιμέναν το γυρισμό τους, βγήκαν τέλος από τὸ δάσος. Όταν έφθασαν έξω, δεν είδαν κανένα και έπροχώρησαν πρὸς τὰ κάτω αλλά εξαφνα είδαν να όρμάη έναντιόν τους ένα λιοντάρι. Έν τώ μεταξύ οι έρυθροδέρμοι παρακολουθοῦσαν τους άλλους δύο. Έτσι άπεμακρύνθησαν κι' οι Αμερικανοί μόδεσαν να προχωρήσουν άνεόχλητοι. Στο μεταξύ όμως έσωσαν τὸ νερό τους κι' άρχισε να τους βασανίζει ή δίψα. Ο μικρός Τζάκ προσεφέρθη να πάη να φέρη νερό, άλλ' ο Δαλά τὸν εμπόδισε. Έν τούτοις όταν ο μαύρος άπεκοιμήθη, ο Τζάκ πήρε τὰ παπούρια και πήγε ναῦρη νερό. Στο δρόμο όμως έδῆχθη τὴν έπίθεση ενός ζαγκουάρ κι' αναγκάσθη ν' άναρριχθῇ σ' ένα δένδρο όπου έμεινε αρκετή ώρα. Στο μεταξύ ο ισύντροφός του άντελήφθησαν τὴν εξαφάνισή του κι' έπῆγαν να τὸν βροῦν.

Ο Τζακ ήταν κουρασμένος από την τελευταία εκείνη περιπέτεια του και αποφάσισε να μείνι λίγο εκεί για να ξεκούρασθῇ.

Και αυτό τὸν έσώσε. Γιατί ύστερ' απ' λίγο οι σύντροφοί του, πὸν είχαν πάει να κάνουν μιὰ μικρή άνίχνευση για να τὸν βροῦν, ξαναγύρισαν και τὸν συνήνητησαν, πράγμα πὸν δὲν θά ήταν δυνατόν αν είχε φύγει πηγαίνοντας να τὸς άναζητήση μέσα στο συνουικισμό τὸν Έρυθροδέρμων.

Ο Δαλά τὸν άπέπληξε, άλλ' όλοι ένθουοιάστησαν με τὸ άποτέλεσμα εκείνης τῆς τολμηρῆς πράξεώς του: Η δίψα τὸς τυραννοῦσε τρομερά, και τὸ νερό πὸν τὸς έφερε τὸς άνακούφισε.

—Πιέστε το όλο! τὸς εἶπε εκείνος. Γιατί μπορῶ να ξαναπάω στο ποτάμι, όπου τὸ σκοτάδι δὲν είναι τόσο βαθύ, όσο εδώ.

Αφ' οὗ τὸ σκοτάδι στο μέρος εκείνο δὲν ήταν τόσο πυκνό, ασφαλῶς στο σημείο εκείνο έτελείωνε τὸ μικρὸ δάσος κι' έπομένως θά μπορούσαν να φύγουν απ' εκεί.

Αλλά πὸν θά βρίσκοντο; Μήπως ξαναπήγαιναν πάλι πρὸς τὸ μέρος όπου είχε άναψει τὴ φωτιά ο Κοντιέρο;

Και τὸ ένδεχόμενο αυτό δὲν άπέκλειετο. Πάντως άπεφάσισαν να πάνε πρὸς τὰ εκεί, κι' έζήτησαν από τὸν μικρὸ να τὸς διηγῆθῇ ότι είχε δῆ κι' ότι τὸς συμβῇ.

Ξεκίνησαν. Προπορευότανε ο Τζάκ, άκοιοιθώντας τὰ σημάδια πὸν βάζει. Αὐτῇ τὴν φορά δὲν έχασε τὸ δρόμο, και μετὰ αρκετῆς ώρας πορεία, τὸς έφερε κοντά στο ποτάμι.

—Τὸ ποτάμι αυτό, εἶπε ο Τάτβουελ, θά μάς οδηγήσῃ για τὸ δρόμο πὸν πρέπει να πάρουμε. Ακολουθώντας τὴν κατεύθυνσή του, θά φθάσουμε σὲ κάποιον παραπόταμο. Αυτό θά μάς πάη στο μεγαλύτερο ποτάμι, κι' εκείνο—ας τὸ έλπίσωμε—θά μάς ξαναφέρῃ σὲ πολιτισμένα χωρία.

Ποιά όμως ὕψηρε ή απογοήτευσή τους, όταν εξακρίβωσαν ότι τὸ μικρὸ εκείνο ποτάμι χυνότανε μέσα στα ἔλη, στα γεμάτα φείδια και ἔρπετά.

Σκέφθηκαν κατ' άρχάς να φροντίσουν να περάσουν αὐτὴν τὴν ἑλώδη έκταση, πέρα από τὴν όποιαν ήταν πιθανόν να ὕπῃρχαν ποτάμια, πὸν θά τὸς έδειχναν τὸ δρόμο πὸνπρεπε ν' ακολουθήσουν. Αλλά γρήγορα είδαν ότι αυτό ήταν άδύνατο, έπίσης δὲ και ή παραμονή τους εκεί περισσότερη ώρα: Γιατί παρατήρησαν ότι έφθάναν έως τὴν δχθη διάφορα τεράστια φείδια, πὸν στριφογυρίζαν εκεί και πὸν χωρίς άλλο, θά ξεχύνοντο έξω και θά τὸς έπνιγαν.

Νά φύγουν! Αλλά πὸν κατεύθυνση να πάρουν;

Αφ' οὗ συσκέφθηκαν πρόχειρα, άπεφάσισαν να τραποῦνε πρὸς τὴν άνοικτῇ έκταση και ν' αποφύγουν τὸ μικρὸ δισάκι πὸν τόσο πολὺ τὸς τρώαζε.

—Θαρρῶ, εἶπεν ο Κρίσελ, ότι ξανάρθαμε πρὸς τὴν ίδια

πλευρὰ πὸν εἴμαστε πρὶν. —Δηλαδή πρὸς τὰ εκεί όπου είναι οι έρυθροδέρμοι πὸν μάς κυνηγοῦνε;

—Ακριβῶς. Νομίζω πὸς άναγνωρίζω μερικά σημεῖα. Κυτῶτε εκείνοέκει τὸ δένδρο... μετὸ διχαλωτόκορμό, τὸ πρῶνιν δένδρο... Έχω τὴν ιδέα ότι τὸ είδα τότε πὸν μάς κυνηγοῦσαν οι έρυθροδέρμοι.

(Οι άλλοι όλοι έπρόσεξαν αλλά δὲν θυμόνταν να τὸ είχαν ιδει ποτέ τους.

—Και φοβάσαι λοιπόν, ότι μπορεῖ νάχουμε καμμιὰ δυσάρεστη συνάντηση;

—Πολὺ τὸ φοβάμαι... Κι' αὐτὸ άκόμη αν ήταν, σύμφωνα με τὴ σκέψη τοῦ Δαλά, δὲν έπρεπε να διατάσουν.

—Κι' αν άκόμα βγήκαμε στὴν πλευρὰ τοῦ δάσους, εἶπε εἴμαστε πολὺ πὸν πέρα από τὸ μέρος όπου άνάψανε τὴ φωτιά. Γιατί θά είχαμε διακρίνῃ τότε τὸ ποτάμι, ή τὴ λίμνη με τὰ φείδια.

—Πιθανόν και να μὴ τὰ είδαμε, όπως έτρέχαμε, άπήνησε ο Κρίσελ, Όπωςόποτε άς προχωρήσουμε, έχοντας πάντοτε ὕπ' όψει μας ότι μποροῦν να μάς παρουσιαστοῦν ξαφνικά οι έρυθροδέρμοι.

—Η ο Κοντιέρο με τὸ σύντροφό του! εἶπε ο Δαλά. Εἶναι κι' αὐτοὶ τὸ ίδιο επικίνδυνοι με τὸς άγρίους. Ας βιαστοῦμε όμως να βροῦμε μέρος να μείνουμε, γιατί κοντεύῃ να νυκτώσῃ.

Ετοιμοὶ πάντοτε ν' άπεκρούσουν κάθε έπίθεση θηρίων ή ανθρώπων, προχωροῦσαν με βῆμα ταχύ.

Τὰ ρούχα ὄλων, και ιδίως τῆς Νόρμας, ήταν καταξεσχισμένα τώρα.

Εὐτυχῶς όμως γι' αὐτοὺς είχαν φυλάξει τὰ δέρματα των ζώων, κι' έτσι θά μπορούσαν να τυλίξουν τὰ πέμματα τους μ' αὐτά και να κατασκευάσουν πρόχειρους έπενδυτες.

Προπορευότανε εις άρκετὴ άπόσταση ο μικρὸς πὸν έρχρσίμευε έτσι ὡς άνιχνευτής. Ακολουθοῦσε ο Κρίσελ και έπειτα οι άλλοι.

Όταν ένύκτωσε βρισκόταν σὲ ένα σχετικά άνοιχτὸ μέρος. Κι' άπεφάσισαν να διανυκτερεύσουν εκεί. Βρῆκαν ένα τεράστιο δένδρο πὸν ο κορ

μός του έσχημάτιζε σ' ένα σημείο κύκλωμα όπου μπορούσαν να κοιμηθοῦν άνετα δέκα άνθρωποι.

Έγέμισαν τὸ μέρος φύλλα, κατασκεύασαν πρόχειρο κιγκλιδωμαγια να είναι προφυλαγμένοι από κάθεδυσάρεστη έπίσκεψη, άπλωσαν απ' πάνω τους σάν τέντα τὰ δέρματα, έδειπνησαν και εξαπλώθηκαν.

Είχαν άποφασίσει να άγρυπνῇ ένας έναλλάξ και να φυλάχουν άλλους. Αλλ' ήταν τόση ή κόυρασή τους, ὡς άποκοιμήθηκαν όλοι βαθειά.

Στὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου των δὲν τὸς συνέβη τίποτα τὸ δυσάρεστο, κι' ύστερ' από άρκετὴ άνάπαυση, έτοιμάσθηκαν να επαναλάβουν τὸ δρόμο τους.

Ήταν άνάγκη ν' απομακρυνθοῦν τὸ γρηγορώτερο από τὸ μέρος εκείνο, πὸν ήταν ή τόσο επικίνδυνη περιολιχτὸν έρυθροδέρμων, οι όποιοι, ὡς κι' αν είχε τὸ πράγμα, θά εξακολουθοῦσαν να τὸς άναζητοῦν. Εκοιμήθηκαν κοντά στο δά

σος και πρὶν ξημερώσῃ εξακίνησαν. Έπειτα από ὀδοιπορία λίγης ώρας έδοκίμασαν μεγάλη χαρὰ όταν είδαν ότι έφθασαν κοντά εις ένα ποτάμι, και ξεπλάγησαν όταν παρατήρησαν άφημένα τέσσερα μονόξυλα, βαρκες δηλαδή, πὸν μεταχειρίζονται οι Ιθαγενεῖς.

Αὐτὸ σημαίνει ότι κάπου έδω κοντά είναι άνθρωποι... εἶπε ή Νόρμα.

—Η άνθρωποφάγοι! έπρόσθεσε ο Δαλά. —Αποκλείεται νάχαν άφήσει έδω τὰ μονόξυλα περιηγηταί; ρώτησε ο Τάτβουελ.

—Ασφαλῶς! άπήνητησε ο Δαλά. Κυτῶτε. Υπάρχουν πράγματα πὸν δείχνουν ότι δὲν είναι έγκαταλελειμμένα τὰ μονόξυλα. Νά, σ' αὐτὸ εκεί, πουλι φρεσκοσκοτωμένο...

—Νά φύγουμε λοιπόν τὸ γρηγορώτερο.

—Κυτῶτε! φώναξε ο μικρὸς Τζάκ δείχνοντας πρὸς μιὰ κατεύθυνση. Έρχονται άγριοι...

Εκύτταξαν όλοι. Και άνήσυχoi παρατήρησαν ότι έτρεχε πρὸς τὰ εκεί μιὰ μεγάλη ομάδα έρυθροδέρμων.

Τὰ μονόξυλα εκείνα ήταν τὸν έρυθροδέρμων πὸν είχαν βγῇ και κυνηγοῦσαν ζαγκουάρ, όλη τὴν περασμένη νύχτα.

Οι έρυθροδέρμοι είχαν σταματήσῃ σ' ένα σημείο τῆς δχθης, όπου τὸ παρθένο δάσος δὲν άπέιχε τοῦ ποταμοῦ περισσότερο από καμμιὰ έκταοστή έως έκατὸν πενήντα μέτρα.

Είχε σκοτεινιάσῃ έντελῶς. Εἰς τὴν δχθη τὰ μονόξυλα έδῆσαν προχέιρας σὲ πασσάλους, τοῦς όποίους οι έρυθροδέρμοι έμπνηγαν μέσα εις τὴν άμμο, και έπερίμεναν. Η ὕπομνη τους πρέπει να είναι άνεξάντητη!

Στὴ μιὰ από τὰ μενίσχυτα άκούσθησαν αἱ πρῶται ώρυγαὶ των ζαγκουάρ μέσα εις τὸ δάσος. πὸν δὲν έξύπνησαν όμως τὸς φυγάδες, γιατί ήταν σ' άρκετὴ άπόσταση απ' αὐτοὺς. Εμοῖζαν μάλλον σάν ένα δυνατό μούγκρισμα ταύρου. Οι φωνές επανελαμβάνοντο από διάφορες διευθύνσεις, σά να συνεννοοῦνται τρόπον τινὰ τὰ θηρία.

Οι πάσσαλοι άνασύρθησαν με προσοχή από τὴν άμμο και τὰ μονόξυλα λύθηκαν κι' έκρατοῦντο έπὶ τόπου με τὴς άθόρυβες άραιές κουπίες των κωπηλατῶν. Έξαφνα άκούσθη μιὰ φωνὴ ζαγκουάρ από τὸ μονόξυλο. Ένας έρυθροδέρμος άπεμμεῖτο τὴν φωνὴν τοῦ θηρίου εις τὴν έντέλεια. Σὲ λίγο άλλη φωνὴ άπαντοῦσε από άλλο μονόξυλο, και άργότερα άπαντοῦσαν δυο τρεῖς φωνές πραγματικῶν θηρίων από τὴν ξηρά. Η συναυλία εξακολουθοῦσε μερικά λεπτά τῆς ώρας. Οι φωνές των θηρίων άκούγοντο όλοένα πλησιέστερα πρὸς τὴν δχθη και σὲ λίγο δυο μάτια σάν άναμμένα κάρβουνα έγαλλίζαν στὴν δχθη τοῦ ποταμοῦ, εις άπόστασιν έίκοσιπέντε μέτρων από τὸ μονόξυλο.

Ήταν δυοζαγκουάρπὸνπαρατηροῦσαν άκίνητα πρὸς τὴν κατεύθυνση των έρυθροδέρμων.

Οι άγριοι τὰ έκτύπησαν. Άκούσθησαν δυο φοβερά μούγκρισματα και ύστερα... άπόλυτη ήσυχία!

Οι έρυθροδέρμοι πὸν βρίσκονταν μέσα στο μονόξυλο, έρριξαν τὰ βέλη τους και μ' ένα πήδημα βρέθησαν στὴν ξηρά!

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα οι άγριοι ές φωνές χαρᾶς πὸν έβγαζαν έδειχνε ότι τὸ ζαγκουάρ βρίσκονταν στὴν κατοχή τους! Αποβιβάσθηκαν, άναψαν φωτιά και άποθαύμαζαν μιὰ μεγαλοπρεπεστάτη «δυνα»! Τρία βέλη των έρυθροδέρμων ήταν μπηγμένα στο σώμα τῆς.

Αρχισαν να γδέρνουν τὸ θηρίο, κι' είχαν τελειώσει αὐτὴ τους τὴν εργασία, όταν εξαφνα άντελήφθησαν τοῦς λευκοῦς ποδῶν πλησιάζει, στα μονόξυλά τους.

Και χωρίς να χάσουν καιρό, ρίχτηκαν να τὸς συλλάβουν. Γιατί τὸ κυνῆγι τους αὐτὸ τὸ προτιμοῦσαν πολὺ περισσότερο από τὰ ζαγκουάρ...

Οι λευκοί, έτοιμάσθηκαν ν' άμυνον.

Αλλά έβλεπαν ότι δὲν μπορούσαν να κάνουν τίποτα. Οι έρυθροδέρμοι ήταν πολλοί. Και οι κρότοι των τουφεκιῶν των θά ειδοποιούσαν και τὸς άλλους άγρίους, και σὲ λίγο θά συγκεντρώνετο εκεί ένα δλόκληρο στράτευμα, ίσως τὸ ίδιο εκείνο πὸν τὸς κυνηγῶσε πρὸ τῶσων ήμερῶν.

—Νά φύγουμε! εἶπε ή Νόρμα.

Νά φύγουν, αλλά πρὸς ποίαν κατεύθυνση;

Αν γύριζαν πρὸς τὰ πίσω, και προλάμβαναν να φθάσουν στο μαῦρο δάσος, χωρίς οι διῶκτες τους να τὸς πλησιάζουν, και πάλι ήταν χαμένοι, γιατί θά τὸς άπέκλειαν εκεί μέσα, ή θά τὸς έξόντωναν, ή θά τὸς άφηναν να πεθάνουν από τὴν ὕγρασία, τὴν πείνα και πρὸ πάντων τὴ δίψα.

—Νά φύγουμε από τὸ ποτάμι με ένα μονόξυλο εἶπε ο Δαλά.

Αὐτὸ βέβαια ήταν τὸ μόνο πὸν τὸς ὕπολείπετο να κάνουν, και έτράβηξαν γρήγορα τὸ ένα.

Για να μὴν έπιβιασθοῦνε οι έρυθροδέρμοι στα άλλα και τὸς καταδιώξουν, τὰ έλυσαν και τ' άφησαν να τὰ παρασύρῃ τὸ ρεύμα.

Και αὐτοί, κρατώντας όλοι από ένα κουπι, άρχισαν να κωπηλατοῦν μ' όλη τους τὴ δύναμη για να περάσουν στὴν άέναντι δχθη.

Πολὺ γρήγορα όμως άντελήφθησαν ότι τὰ πράγματα δὲν ήταν καθόλου ευχάριστα.

Γιατί, ενώ κωπηλατοῦσαν με κόπο, χωρίς να προχωροῦν άρκετὰ γρήγορα, έξ αιτίας πὸν σ' αὐτὸ τὸ σημείο τὸ ρεύμα τοῦ ποταμοῦ ήταν δρμητικό, παρετήρησαν εξαφνα ν' άνεβοκατεβαίνουν μέσα στα νερὰ τεράστιοι κροκόδειλοι, πὸν θά μπορούσαν, μ' ένα τους κτύπημα, ν' άνατρέψουν τὸ μονόξυλο τους, και να τὸς ρίξουν όλους μέσα στο ποτάμι.

—Δυστυχία μας! έψιθύρισε ή Νόρμα. Εἴμαστε χαμένοι...

—Νά και οι έρυθροδέρμοι! έμουρμούρισε ο Δαλά.

Πραγματικῶς τὰ μονόξυλα, ὡς παρεσύρθησαν από τὸ ρεύμα τοῦ ποταμοῦ, έσκάλωσαν επάνω σὲ μιὰ έσοχή τεῦ δάφους και οι έρυθροδέρμοι τάπισαν.

Τὰ κουτιά τους τάειχαν πάρει όλα οι λευκοί. Αλλά οι άγριοι, δὲν έδυσκολεύθησαν να προμηθευθοῦν πλατεῖα κλαδιά δένδρων, και ν' άντικαταστήσουν τὰ άλλα.

Μπήκαν στα μονόξυλά τους κι' άρχισαν να κωπηλατοῦν με λύσσα.

Μερικοί πὸν δὲν έχωρεσαν, έτρεχαν κατὰ μήκος τῆς δχθης για να τὸς συλλάβουν, αν τὸ ρεύμα τοῦ ποταμοῦ τὸς παρέσυρε πρὸς τὰ εκεί.

—Τώρα, εἶπε ο Κρίσελ, άνήσυχος.

—Εγὼ και ο Τζάκ, άπάντησε ο Δαλά, θά κωπηλατοῦμε. Σεῖς οι άλλοι νάεισαοτε έτοιμοι. Κι' άμα πλησιάσουν οι κροκόδειλοι...

—Αμα πλησιάσουν οι κροκόδειλοι, εἶπε ο Τάτβουελ, εύκολα θά μάς άναποδογυρίσουν, και τότε θά μῆς καταβροχθίσουν άμέσως.

—Φροντίστε να τὸς σκοτώσετε. Κι' αν δὲν τὸ πετύχωμε...

—Πολὺ σωστά... Αλλά οι έρυθροδέρμοι μάς πλησιάζουν όλοένα περισσότερο και φοβάμαι ότι, κι' αν γλυτώσουμε από τὸς κροκοδείλους, δὲν θά μὸσέσωμε να τὸς ξεφύγωμε...

Έπειδή έπὶ τοῦ παρόντος ή άπειλὴ ήταν σοβαρώτερη από μέρους των άνθρωποφάγων, άρχισαν να κωπηλατοῦν και οι άλλοι και έπρόσθεσε ο τοῦς κροκοδείλους ή Νόρμα, με τὸ τουφέκι στο χέρι.

Όταν θά έπλησίαζαν θά ειδοποιούσε και τὸς άλλους, κι' έτσι θά κτυποῦσαν όλοι μαζί.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο απομακρύνοντο σχετικῶς γρήγορα, και, αν δὲν έδῆχοντο έπίθεση κροκοδείλων, έπλίζαν ότι θάφθάναν στὴν άλλη δχθη έγκαίρως, ὡς να μὸσέσουν να ξεφύγουν από τὰ χέρια και τὰ δόντια των διωκτῶν των.

(Ακολουθεῖ)

ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ

Στο κατάστρωμα του μικρού γιωτ του κ. Γκρόβ, ο δεύτερος πλοίαρχος έλεγε στον πρώτο, τον μίστερ Τζάκσον. —Είμαστε τόσες μέρες έδω και δεν μπορούμε να βγούμε έξω χωρίς να διατρέξουμε σοβαρό κίνδυνο.

—Κίνδυνοι μούγκρισε ο πλοίαρχος Τζάκσον. Δεν φοβόμαι κανέναν κίνδυνο. Πολλές φορές πιάστηκα μ' αυτούς τους παληανθρώπους που κατοικούν έδω πέρα.

—Ποιους; Τους ληστές; 'Ακόμη και χθές μου έλεγαν πως αιχμαλωτίζουν τους πλουσίους περιηγητές και δεν τους ελευθερώνουν, αν δεν τους καταβάλουν υπέρογκα λύτρα. 'Αλλά δεν πειράζουν τους φτωχούς, τους άρρώστους και τους καπουτσίνους.

—'Εχεις δίκιο, είπε ο πλοίαρχος. Αί, λοιπόν, εγώ θα βγώ στη παραλία μεταμφιεσμένος σε Ιεραπόστολο. Θυμάσαι τη βροδυά των γενεθλίων της Μίσσυ; Είχα φορέσει εκείνο το ράσο και κανείς δεν μ' άναγνώρισε.

—Δεν νομίζεις όμως πως χρειάζεται και μία μάσκα!

—'Ω! μ' ένα καλό μακιγιάρισμα και μ' ένα ζευγάρι γυαλιά, θα τ'α καταφέρω πολύ καλά.

—Σκέψου όμως πως κανείς Ιεραπόστολος δεν είναι ρωμαλέος σαν και σένα.

—Θα σκύβω και θα βάλω μία ψεύτικη καμπούρα!

—Ναι, αλλά δεν βλέπω την ανάγκη να κατέβης στην παραλία. Ξέρω καλά πως δεν συχνάζεις στα καμπαρέ κι' ούτε παίζεις χαρτιά μέσα στα καταγώγια που δουλεύει... το μαχαίρι! Γι' αυτό καλύτερα μην κατέβης, δεν είναι σωστό.

—'Ανησυχώ, για τον άφεντικό μας που δεν ξέρω και εγώ τί τουρθε και τό έβαλε με πείσμα στο νού του να έπισκεφθώ, μαζί με το λόρδο Βανέσλεϋ τον «Ιστορικό» πύργο. Δυστυχώς κι' οι δύο τους νομίζουν πως θα τους διευκολύνει ο Άγγλος πρόξενος και θα φροντίσει για την ασφάλειά τους. 'Αλλ' αυτός είναι πολύ φαβιτσιάρης, και οι διαταγές του δεν εκτελούνται. Θά παρήγγειλε μόνον στον Κάρολο Ντολέγκας, τον αρχιληστή, πως δυο τζέντλεμαν επιθυμούν να έπισκεφθούν τα τσιφλίκια του.

Σίχασε, έφριξε μία ματιά γύρω και συνέχισε.

—Ναι προσέθεσε, ο οδηγός του άφεντικού έπιστρέφει. 'Ερχεται και ο πρόξενος. Στοιχηματίζω πως θα μάς πη ότι οι δυο φίλοι συνεληφθησαν από τον Ντολέγκας. 'Εχω κάποια προαίσθηση. 'Αν έχουν κακές ειδήσεις καλύτερα να μου τις πουν έμένα κι' εγώ θα τις διαβιβάσω με τρόπο στη μίς Μίσσυ.

Ο πρόξενος, πράγματι, έμίλησε ιδιαιτέρως στον πλοίαρχο και σε λίγη ώρα άφηκε το γιωτ και εανάφυγε. Ο Τζάκσον τότε πήγε στην καμπίνα της μίς Μίσσυ.

—Οι ληστές συνέλαβαν τον πατέρα σας και τον λόρδο Βανέσλεϋ, της είπε. Ζητούν 10.000 λίρες ως λύτρα για τον καθένα και αν δεν πληρωθούν οι συνέπειες θα είναι πολύ φοβερές.

—Και τώρα; είπε η νέα μ' απόγνωση.

Ο πλοίαρχος προσεφέρθη να πάη κρυφά στα λημέρια των ληστών για να φροντίσει να τους σώση. Είχε ζήσει πολύ καιρό στα μέρη εκείνα και θα το κατώρθωνε. 'Αλλά η Μίσσυ του είπε.

—Είμαι βεβαία, πως ο πατέρας μου θα προτιμήσει να πληρώσει παρά να διακινδυνεύσει τη ζωή σου.

—Δέκα χιλιάδες λίρες είναι ένα τεράστιο ποσόν, είπε ο Τζάκσον, και το καθήκον μου επιβάλλει να απελευθερώσω τον σέρ Γκρόβ. Σεις παρακαλώ, Μίσσυ, ακούτε με.

Προσπαθήστε να πείσετε τον πρόξενο να φροντίσει ώστε να βρεθούν τα χρήματα ως το βράδυ, γιατί δεν είμαι σίγουρος αν πετύχω το κόλπο μου. 'Εγώ θα μεταμφιεσθώ σε Ιεραπόστολο με το όνομα Φρανσίς, καμπούρης κι' άρρωστημένος, κι' ίσως μπορέσω να εκτελέσω το σχέδιό μου. 'Η Μίς Γκρόβ προσπάθησε να τον μεταπειλή με κάθε τρόπο μα δεν κατώρθωσε να τον αλλάξει την ιδέα. 'Ετσι, λίγο αργότερα ο Τζάκσον άφηκε το γιωτ και βγήκε στην ξηρά.

Ντυμένος σαν Ιεραπόστολος και με μία καμπούρα στον ώμο κατευθύνθη στο πανδοχείο «Φλόρα—Ρόζα» και ζήτησε ένα ζώο για να τον μεταφέρει στο μοναστήρι του 'Αγιου Βερνάρδου, που ήταν τριάντα μίλλια μακριά απ' εκεί. Παρεπονείτο για την άρρώστειά του και ζήτησε να μάθει πού θα μπορούσε ν' αναπαυθώ κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του. Ο Ξενοδόχος του άπάντησε πως ο Κάρολος Ντολέγκας μπορούσε να τον φιλοξενήσει, γιατί πάντα προστα-

τεύει τους άρρώστους και Ιερωμένους.

Τα λημέρια του Ντολέγκας ήταν επάνω στα βουνά της Καταλόζας, κοντά σ' ένα μικρό χωριό ψαράδων, σχεδόν δέκα τέσσερα μίλλια μακριά από την ακτή και τον δημόσιο δρόμο. Ο μοναχός έδωσε ένα καλό πουρμπουάρ στον Ξενοδόχο κι' αυτός του έγραψε δυο συστατικά λόγια για τον Κάρολο Ντολέγκας που του λεγε: «Ο Ιερωμένος είναι φίλος μας».

Ξεκίνησε πρωί—πρωί και με τη δύση του ήλιου έφτασε στα λημέρια του αρχιλήστη. Ο «σκοπός» τον έσταμάτησε. 'Αμα όμως του έδήγησε το σκοπό της έπισκέψέας του, τον άφηκε να προχωρήσει. Πιο κάτω, άλλοι ληστές τον έσταμάτησαν πάλι, κι' ένας απ' αυτούς, που φαινόταν πιο νέος κι' ήξερε γράμματα εδιάβασε το μπιλλέτο του Ξενοδόχου κι' έδωσε διαταγή να συνοδεύσουν τον Ιεραπόστολο μέχρι την κατοικία του Ντόν Κάρολος. Ο αρχιληστής, ένας άνθρωπος με επιβλητικό πα-

ρουσιαστικό, δέχτηκε μ' εδχαρίστηση τον Ιερωμένο και τον κράτησε στο φαγητό. 'Αργότερα έπεισαν χαρτιά, ήπιαν καλό κρασί, ώπου περάσε η ώρα κι' ο Τζάκσον ζήτησε να κοιμηθώ γιατί ήταν πολύ κουρασμένος.

Το βράδυ έπράγματι ένα κρεβάτι και έξπλωσε χωρίς να γδυθώ. Σε λίγο, όταν εκατάλαβε πως οι περισσότεροι από τους ληστές θα είχαν πλαγιάσει, σηκώθηκε κι' έβγαλε το ράσο με τη καμπούρα, μέσα στην οποία είχε κρύψει μερικά χρήσιμα πράγματα, ένα σιλιέττο, δυο πιστόλια, ένα κουτί φουίγγια, δυο μαντήλια, ένα μπουκάλι με χλωροφόρμιο και ένα μακρύ και γερό σχοινί. 'Ολα αυτά τα πράγματα τα έκρυψε στις τσέπες του, ξανάβαλε τη ψεύτικη καμπούρα στη ράχη του, και φόρεσε το ράσο. 'Υστερα, άνοιξε το παράθυρο και έβριξε δόλωρα του μία έρευνητική ματιά. 'Όταν είδε πως δεν υπήρχε κανείς, γλύστρησε σιγά—σιγά έξω και συρτά—συρτά, άνάμεσα στα χαμοκλάδια και τους θάμνους, πήρε το μονοπάτι που έβγαίνει στο μέρος του πύργου, που ήξερε πως ήταν οι αιχμαλωτοί. 'Οσοι πλησίασε, στάθηκε, κύτταξε γύρω και άφειγκράσθηκε. Δυο ληστές στέκονταν φύλακες έξω από μία πόρτα του πύργου. Ο Τζάκσον πείσθηκε τώρα πως πραγματικά εκεί μέσα ήταν κλεισμένοι οι δυο τζέντλεμαν κι' έπωφελομένος από τη συζήτηση που είχαν οι δυο κακοποιοί, μ' ένα πήδημα τους πλησίασε και κατώρθωσε να τους διακόψει την κουβέντα τους.

Με δυο γερά κτυπήματα που τους κατέφερε άστραπι-

αία στο κεφάλι, τους είχε ξαπλώσει κατά γης λιπόθυμους. —'Ας ήσυχάσουν για λίγη ώρα, σκέφθηκε ο Τζάκσον, όπου να κάνω κι' εγώ τη δουλειά μου και βλέπουμε.

'Επλησίασε την πόρτα κι' άκουσε τη φωνή του πλοιοκτήτου του, καθώς και του λόρδου Βανέσλεϋ.

'Ανοιξε τη πόρτα και μπήκε.

—Διάβολε! 'Εσύ είσαι Τζάκσον! Ξεφώνισε ο σέρ Γκρόβ, χαρούμενα. Πώς τα κατάφερες με τους «σκοπούς»;

—Τους ζάλισα με δυο χτυπήματα, άπάντησε ο πλοίαρχος. Μη φοβάσθε κανέναν. 'Ελάτε κοντά μου. Μα προσέχετε. 'Υπάρχει κάποιον άλλο έμποδίο στην έξοδο, που θα το υπερπηδήσουμε κι' αυτό. Νά, ένας άνθρωπος, κάτω από εκείνο το δένδρο.

Σιγά—σιγά, μ' ευκίνησια και πονηρία άλεπούς ο Τζάκσον, έπλησίασε τον ληστή και μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά του. Τον άρπαξε από το λαιμό κι' άμέσως τον φίμωσε μ' ένα μαντήλι βρεγμένο στο χλωροφόρμιο.

—Πάει κι' αυτός! είπε ο πλοίαρχος Τζάκσον. Κι' έτσι τώρα μπορούμε να προχωρήσουμε ελεύθερα. 'Αλλά ακούστε με πρώτα.

Και βγάζοντας από την τσέπη του το σχοινί πρόσθεσε: —'Εδώ που βρισκόμαστε είναι η κορυφή του βράχου κι' ο δρόμος που θα πάρουμε είναι όλως διόλου αδιάβατος. Προχώρηση μέχρι την άκρη του βράχου κι' απ' εκεί με τη βοήθεια του σχοινοϋ κατέβηκιν σ'έναν άλλο βράχο.

'Ενώ περπατούσαν τώρα σ' ένα απόκρημνο μονοπάτι, ο σέρ Γκρόβ είπε:

—Νά, εκεί κάτω είναι οι καλύβες των ψαράδων. Νά κι' οι βάρκες τους. Το καλύτερο είναι να... κλέψουμε μία κι' δ-ταν στρίψουμε τον βράχο θα μάς δουν από το γιωτ γιατί φωτίζει πολύ το φεγγάρι άπόψε.

Κατέβηκαν γρήγορα στην ακτή με προσοχή να μην τους ιδή κανένας και πήραν μία βάρκα. Μπήκαν όσο μπορούσαν

ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΑΛΗΘΙΝΑ

ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ

Μ' τ' αεροπλάνα δεν μεταφέρονται μόνον δέματα και άνθρωποι αλλά και ζωντανόι κροκόδειλοι, τροπικά πουλιά, φειδια και σφήκες!

Πράγματι έκτός από τους τρεις κροκόδειλους που έζήτησε ο Ζωολογικός κήπος του Λονδίνου τον περασμένο μήνα να του άποσταλούν από στην 'Αφρική αεροπορικώς, η Καναδική Κυβέρνηση έζήτησε έπειγόντως να της άποσταλούν με το αυτό μεταφορικό μέσον 5—6.000 χιλιάδες σφήκες από την Ούγγαρια όπου άφθονούν τα έντομα αυτά.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ ΤΑΜΙΕΣ

Ο Κεντρικός σιδηροδρομικός σταθμός της Λίβερπουλ είναι ο μόνος σταθμός στον κόσμο που έχει στην ύπηρεσία του υπαλλήλους... ρομπότ.

Πράγματι έφτά από τους μηχανικούς αυτούς ανθρώπους έκτελούν χρέη έκδοτών ελαιοτηρίων. Είναι έγκρατεστημένοι ο καθένας σ' ένα μικρό και κομψό σεπαρέ, ίδιο με τα γνωστά ελαιοτήρια στο λεπτό. Στην περιεργή αυτή έκδοση των ελαιοτηρίων δεν παρατηρείται καμμία άνωμαλία, και ούτε δημιουργείται συνωστισμός των έπιβατών μπροστά στις θυρίδες.

Σε πέντε λεπτά και οι έφτα ταμίες ρομπότ μπορούν να έξυπνησουν άνετώτατα 1000 έπιβάτες.

ΠΑΝΘΕΟΝ

πιο βιαστικά και τράβηξαν στ' άνοιχτά. Σε λίγη ώρα άκουσαν φωνές από πάνω από τους βράχους. Οι τρεις ναυτικοί σήκωσαν το πανί της βάρκας και γλυστρούσαν τώρα μ' άρκετη ταχύτητα πάνω στο ήσυχο νερό.

Σιγά—σιγά όμως οι φωνές άκούγονταν και πιο σιμά, ώπου είδαν μία βάρκα με κουπιά να τους παίρνει το κατόπι. Τότε άρχισε μία τραγική καταδίωξη. Η βάρκα των ληστών βρισκόταν σ' άπόσταση ενός περίπου μίλλιου μακριά τους, κι' όλο κέρδιζε έδαφος...

—Θά μάς πιάσουν! Ξεφώνισε ο λόρδος Βανέσλεϋ. Ο πλοίαρχος Τζάκσον έπιασε τα κουπιά και τραβούσε μ' όλη του τη δύναμη. Τρεις πυροβολισμοί άκούστηκαν από τη βάρκα των ληστών αλλά καμμία σφαίρα δεν έφτασε, ως εκεί.

Για μία στιγμή ο πλοίαρχος σηκώθηκε όρθιος και φώναξε:

—Σωθήκαμε!

—Σωθήκαμε! επανέλαβε ο λόρδος Βανέσλεϋ.

—Ναι, άπάντησε ο σέρ Γκρόβ, βλέπω τη σιλουέττα του «Μέριμεντ» που προχωρεί προς έμάς. Θά έρχονται να μάς βοηθήσουν.

Τη στιγμή εκείνη κι' άλλοι πυροβολισμοί άκούστηκαν από τη βάρκα των ληστών, αλλά ο Τζάκσον ξεσπασε σε γέλια:

—Δεν θα μπορέσουν να μάς φτάσουν! Φαντάζομαι τον Κάρολο Ντολέγκας. Τι φούρκα θα έχη ο φουκαράς, όταν καταλάβη πως σωθήκαμε χάρη στην... καμπούρα μου! Να... φθάνουμε. 'Αλλά διάβολε, πού είναι η καμπούρα μου; Την έχασα; Κρίμα.. 'Ω, νά κι' η μίς Μίσσυ που γελά επάνω στη γέφυρα.

Σε λίγη ώρα άνέβαιναν στο γιωτ κι' άνοιγόνταν στη θάλασσα ήσυχοι πιά απ' αυτή την περιπέτεια, απ' την όποια τους έσωσε το θάρρος του Τζάκσον. OWEN OLIVER

λαφρά τραύματα.

Ο παθών τότε τον είδοποίησε ότι αυτό θα του τή πληρώσει μία μέρα. Και να που πράγματι του το πλήρωσε έπειτα από 40 χρόνια.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΩΤΕΡΟΙ ΝΑΝΟΙ

Ο μικρότερος άνθρωπος που γεννήθηκε ποτέ ήταν η Λουκία Ζαράτε Γεννήθηκε στη νέα Υόρκη το 1863, και στην πλήρη άνάπτυξή της δεν υπερέβαινε τους 50 πόντους.

Ο διασημότερος νάνος, ο Τόμ Θούμπ είχε 75 πόντους ύψος.

ΣΤΑ ΞΕΒΛΑΣΤΑΡΑ

Η Κυρία Ζάν Μάκναμπ, ήλικίας 81 χρονών, από το Ντόνιφον του Μισσουρι, ζήτηε το διαζύγιο από τον σύζυγό της, ο οποίος είναι 85 χρονών, και με τον όποιον έζησε μαζί 65 δλόκληρα χρόνια. 'Η αίτία;

'Απλούστατα ο σύζυγός της την κατηγορεί ότι γυρίζει στους δρόμους με τους έραστές της!

ΕΝΑ ΡΕΚΟΡ

Μία Ρωσίδα ήλικίας 21 χρονών πήδησε τελευταία από αεροπλάνο με άλεξιπτώτα και από ένα ύψος 7.500 μέτρων! Η γυναίκα αυτή σήμερα, κατέχει το παγκόσμιο ρεκόρ της πτώσεως με άλεξιπτώτο.

ΣΤΗ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟ!

Τὸ ἀπόπασμα τῶν δραγόνων πέρασε μὲ ταχύ καλπα-
σμό τὴν δεινροστοιχία καὶ διασκορπίσθηκε στὸ βάθος
τοῦ ἀπέραντου πάρκου γύρω ἀπὸ τὴ μεγαλοπρεπὴ ἀγρέ-
παυλῆ, ἀποκλείοντας τὸ πέρασμα σ' αὐτὴν ἀπὸ κάθε
πλευρᾶ.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος, ἓνας νεαρὸς ἀνθυπολο-
χαγὸς τοῦ στρατοῦ τῆς δημοκρατίας, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ
μερικοὺς δραγόνους, ἐσπρώξε τὸ ἀλόγο τοῦ πρὸς τὴν κεν-
τρικὴ εἰσοδο τῆς ἀγρεπαύλεως, καὶ χωρὶς νὰ ἀφιππεύσῃ,
χτύπησε ἐπανειλημμένως τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του, στὴ με-
γάλη δρύϊνῃ ἐξώθυρα.

Πέρασαν λίγες στιγμὲς χωρὶς καμμιὰ κίνηση ἀπὸ τὸ ἐ-
σωτερικὸ τῆς κομπῆς βίλλας νὰ δελεῖ
δτι ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκονται μέσα εἴ-
χαν σκοπὸ νὰ παρουσιαστοῦν. Καὶ ὁ
ἀνθυπολοχαγὸς, ποὺ περιέμενε φαίνε-
ται αὐτὴ τὴν ὑποδοχὴ, ἐναχτύπησε
δυνατώτερα τὴν πόρτα, κάνοντας
συγχρόνως νεύμα σ' ἓνα γιγαντώσα-
μο ὑπαξιωματικὸ ποὺ διὰν πλησία-
σε μὲ φωνή, ποὺ ὁ βαρὺς ἀντίπαλός
τῆς ἔκανε τὰ κρύσταλλα τῶν σιδηρό-
φρακτῶν παραθύρων νὰ τραντάζον-
ται, φώναζε.

— Ἄν ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ἡ
πόρτα εἶναι ἀκόμα κλειστὴ θὰ ἀνοι-
χθῇ μὲ τὴ βία καὶ ὅλοι, ὅσοι βρί-
σκονται μέσα αὐτὴ τὴ στιγμῇ, θὰ
σταλοῦν στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστή-
ριο μὲ τὴν κατηγορίαν τῆς ἀντιστά-
σεως κατὰ τῶν διαταγῶν τῆς Δημο-
κρατίας.

Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ἡ ἐπανάσταση
βρισκόταν στὶς πιδὲ κρίσιμες ὥρες
τῆς. Ὁ λαὸς τῆς Γαλλίας, πρὶν ἀ-
κόμη προλάβῃ νὰ νοιώσῃ τὴ χαρὰς
τῆς ἐλευθερίας, εἶδε νὰ ξεσηκώ-
νται ἀπὸ κάθε γωνιά τῆς χώρας ὁ κίν-
δυνος μιᾶς σκληρᾶς, ποὺ θὰ τοῦ ἐ-
ξαφάνιζε καὶ αὐτὴ ἀκόμη τὴν ἐθνι-
κὴ του ὑπαρξή. Οἱ Αὐστριακοί, οἱ
Πρώσοι, οἱ Ἀγγλοὶ καὶ οἱ ἐμικρέ-
δες Γάλλοι εὐγενεῖς, μὲ τοὺς ἐπανα-
στατημένους χωρικοὺς τῆς Βανδέας,
συναγωνίζονταν νὰ σβύσουν τὴ νέα

Γαλλικὴ Δημοκρατία. Μπρὸς τὸν τρομακτικὸν αὐτὸ κίν-
δυνο, ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Κοινῆς Σωτηρίας ἀναγκάσθηκε νὰ
ἐξακαθίρῃ ὁριστικὰ τὴ γαλλικὴ γῆ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς
τῆς Δημοκρατίας. Καί, μὲ μιὰ διαταγὴ τῆς, ἐπέβαλλε τὴ
σύλληψη τῶν πρώων ἀριστοκρατῶν καὶ ὄλων ἐκείνων ποὺ
οἱ παλαιοὶ τοὺς δεσμοὶ μὲ τὴ βασιλείαν τοὺς ἔκαναν ὑπο-
πτους στὴ λαϊκὴ κυριαρχία.

Ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ ἡ Δημοκρατία περιλάμβανε
σ' αὐτὴ τὴν προγραφή τῆς, ἦταν καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ μαρ-
κησίου Ντὲ Μπινύ, ποὺ βρισκόταν ἀπὸ καιρὸ τώρα στὴν
Ἀγγλία ὀργανώνοντας τὴς δυνάμεις τῶν Γάλλων εὐπατρι-
δῶν ποὺ περνοῦσαν κάθε τόσο τὴ μάχη γιὰ νὰ πολεμή-
σουν κατὰ τὴς Γαλλίας τῶν Ἰακωβίνων.

Μόλις ἡ Μαρκεσία ἔμαθε ἀπὸ κάποιον ἐμπιστο-
τῆς ὅτι εἶχαν δοθῇ διαταγὲς νὰ συλληφθοῦν καὶ αὐτὴ μὲ τὸ
γυιό της, ἓνα παιδί δεκαεπτὰ μόλις ἐτῶν, βιάστηκε νὰ ἐγ-
καταλείψῃ μιὰ ὥρα γρηγορώτερα τὸ Παρίσι καὶ νὰ κατα-
φύγῃ κρυφὰ σὲ ἓνα ἐρημικὸ κτήμα τους, κοντὰ στὴ Βρετ-
τάνη, ὅπου πολλὸ δύσκολα θὰ τὴν ἀνεκάλυπτε ἡ καταδίωξη
τῶν ἐπαναστατικῶν δικαστηρίων.

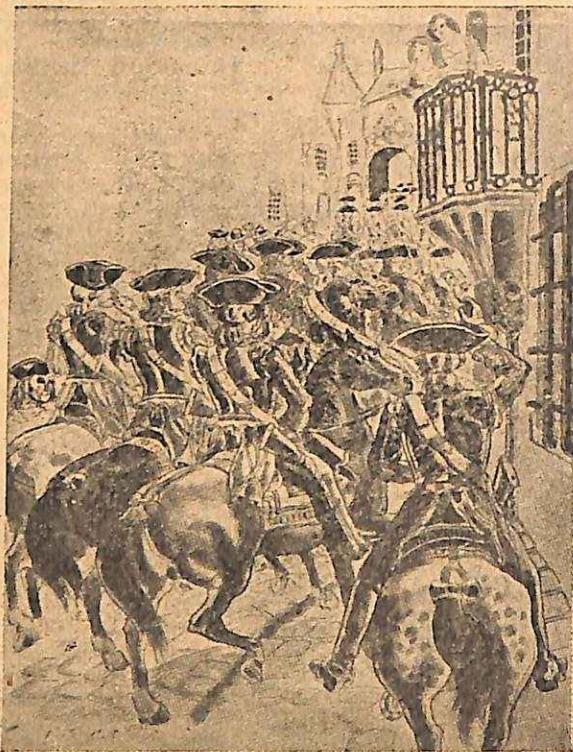
Πραγματικὰ, ἐπὶ τρεῖς μῆνες, τίποτα δὲν ἦρθε νὰ δια-
φυσῇ τὴν πρόβλεψη τῆς ὑπερήφανης ἀριστοκρατίας.

Κλεισμένη ἡ Μαρκεσία, μὲ τὸν νεαρὸ γυιό της στὴν πα-
λῆ ἐρημικὴ κατοικία τους, μὲ μοναδικὴ συντροφιά μιὰ
μικρὴ χωριάτιστα κατ' ὀρθόνα νὰ περάσουν ὅλο αὐτὸ τὸ
διάστημα τῆς ἐκουσίας φυλακισέως τῶν κοροιδιούντων τὴν
ἡλιθιότητα τῶν διωκτῶν τους καὶ καρτερώντας μὲ ἀδημο-
νία τὸ θρίσμβο τῶν βασιλικῶν ἀντεπαναστατῶν, ποὺ τὸν

παρουσίαζαν πολὺ σύντομο τὰ ἐνθουσιώδη γράμματα ποὺ
λάβαιναν κρυφὰ ἀπὸ τὸν μαρκήσιο ντὲ Μπινύ.

Τὴν εὐχάριστῃ αὐτὴ ἀσφάλειά τους ἦρθε ξαφνικὰ νὰ τα-
ράξῃ μιὰ εἰδησιὸς ποὺ ἰσοδυναμοῦσε μὲ τὴν καταστροφὴ.
Ἀποσπάσματα Δημοκρατικοῦ στρατοῦ εἶχαν φανῇ νὰ ψά-
χνουν τὰ περίχωρα, ζητώντας νὰ βροῦν καὶ τὸ δικό τους
καταφύγιο.

Ἀρχίσαν τότε μέρες ἐφιαλτικῆς ἀγωνίας ποὺ μεταβλήθηκαν
ὕστερα σὲ ὥρες ἀπελπιστικῆς ἀπογνώσεως, ὅταν ἓνα γράμ-
μα ἀπὸ κάποιον ἐξόριστο σύντροφο τοῦ Μαρκεσίου ντὲ
Μπινύ ἀνήγγειλε τὸν ξαφνικὸ θάνατό του σὲ κάποια μο-
νομαχία.

Μητέρα καὶ γυιός, μπρὸς στὴν ἐ-
πικειμένη τελειωτικὴ καταστροφὴ ἔ-
χασαν ὁλοκληρωτικὰ τὸ θάρρος τους
καὶ παραδόθηκαν μοιρολατρικὰ στὴν
ἀναμονὴ τοῦ πεπρωμένου, ἀκούγον-
τας μὲ ἀφηρημένα χαμόγελα εὐγνω-
μοσύνης τὰ ἐνθαρρυντικὰ λόγια τῆς
πιστῆς Παυλίνας, τῆς νεαρῆς χωριά-
τοπούλας συντρόφισσας καὶ ὑπηρε-
τρίας τους ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τοὺς
ἐμψυχώσῃ.

Γύριζε τὰ περίχωρα μὲ τὴν ἐλευ-
θερίαν τῆς ταπεινῆς τῆς καταγωγῆς
καὶ μάζεψε πληροφορίες γιὰ τὴς κί-
νησεις τῶν καταδιωκτικῶν ἀποσπα-
σμάτων προσπαθώντας συγχρόνως
νὰ διαβίῃ ὅτι οἱ εὐγενεῖς κύριοι
τῆς εἶχαν ἀπὸ καιρὸ φύγει γιὰ τὸ ἐ-
ξωτερικόν.

Ἡ σωτηρία τῆς ἀρχοντικῆς οἰκο-
γενείας, ποὺ κοντὰ σ' αὐτὴν εἶχε
γεννηθῇ καὶ μεγαλώσῃ εἶχε γίνῃ ἀ-
ληθινὴ ψύχωση γιὰ τὴν μικρὴ χωρι-
άτιστα. Ἡ σκέψις τῆς ἐπαναστατοῦ-
σε στὴν ἰδέαν πῶς μιὰ μέρα οἱ κύ-
ριοι τῆς θὰ ἀκολουθοῦσαν τὴν τύχη
ὄλων τῶν ἄλλων εὐγενῶν. Θὰ ἔδινε
εὐχαρίστως, χωρὶς κανένα παράπονο
κι' αὐτὴ τὴ ζωὴ τῆς ἀκόμα, ἂν θὰ
ἦταν δυνατόν ἡ δικὴ της θυσιᾶ νὰ
διώξῃ τὸν κίνδυνο μακριὰ ἀπ' ἐκεῖ-
νους ποὺ ἀγαποῦσε.

Ἄλλ' ἂν κανεὶς ψάχνοντας στὸ
βάθος τῆς ἀγνῆς παιδικῆς τῆς ψυχῆς

ἀναζητοῦσε τὴν ἀφορμὴ τῆς πρόθυμης ἡρωικῆς αὐτοθυσίας
τῆς θάξενε πῶς κοντὰ στὸ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος ποὺ
ὀδηγοῦσε τὸν ἀφοσιωμένον ὑπὲρ τῆς νὰ προσφέρῃ, ὅτι μπο-
ροῦσε γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν ἀγαπημένων του κυρίων, ἓνα
ἄλλο αἶσθημα, ἀόριστο, φοβισμένο, σιωπηλόν, κρυμμένο τό-
σο βαθειά, ποὺ δὲν ἔφθανε ἐξακαθαρσιμένο οὔτε ὡς τὴ σκέ-
ψη τῆς μικρῆς κόρης, τὴν ἔκανε νὰ νοιώθῃ ῥίγη φρίκης ὅ-
ταν, μαθαίνοντας τὴς ἐκτελέσεις τῶν ἄλλων εὐγενῶν ὅρα-
ματίζονταν τὴν εἰκόνα ἑνὸς δημίου ποὺ κρατοῦσε ἀπ' τὴς
χρυσῆς του μποῦκλες τὸ κεφάλι ἑνὸς ὄραλου ἐφήβου, τοῦ
μικροῦ μαρκησίου ντὲ Μπινύ. Καὶ τὸ αἶσθημα αὐτὸ τὸ ἐν-
τελὸς ξένο πρὸς τὸ πρῶτο τῆς ἔδινε τὴν ἐντύπωσιν πῶς ὁ
λόγος ὁ κόσμος δὲν θὰ ἀξίεζε πιά νὰ ὑπάρχῃ ὅταν τὸ γλυκὸ
χαμόγελο τοῦ μικροῦ τῆς κυρίου δὲν θὰ ὑπῆρχε πιά καὶ
νὰ τὸν φωτίζῃ.

Τραβηγμένη ἡ Μαρκεσία σὲ μιὰν ἄκρην τῆς ἀπέραντης
αἰθούσης πέρασε μιὰ ἀτελείωτὴ νύχτα ἀγωνίας, περιμένον-
τας τὴν ἐπικειμένη πιά σύλληψή της.

Οἱ κατάσκοποι τῆς ἐπιτροπῆς τῆς κοινῆς σωτηρίας, σὲ
ἐξωτερικὸ εἶχαν ἀνακαλύψει τὴν διεύθυνση ποὺ ἔστειλε τὰ
γράμματα στὴν οἰκογένειά του ὁ μαρκήσιος ντὲ Μπινύ καὶ
μιὰ διαταγὴ ἀπὸ τὸ Παρίσι καθιστοῦσε ὑπεύθυνον μὲ
τὸ κεφάλι του τὸν ἀρχηγὸ τῶν καταδιωκτικῶν δυνάμεων
γιὰ τὴν ἐνδεχομένη διαφυγὴ τῆς.

Ὡχρὸς καὶ καταβεβλημένος ὁ νεαρὸς μαρκήσιος καθέ-
ταν στὰ πόδια τῆς μητέρας του ποὺ δὲν ἐδέχθηκε μὲ κα-
νένα τρόπο νὰ ἀπομακρυνθῇ τὸ παιδί της ἀπὸ κοντὰ τῆς

τὴν τελευταία αὐτὴ νύχτα ποὺ βρισκόταν ἀκόμη κι' οἱ δύο
τοὺς ζωντανοὶ καὶ ἐλεύθεροι.

Τὸ ποδοβολητὸ τῶν ἀλόγων στὴν δεινροστοιχία, ἔκανε
καὶ τοὺς δύο νὰ τινάχθουν ὀρθοί, σὺν αὐτόματα, καὶ νὰ
πέσουν ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

Ἡ προθεσμία τῶν πέντε λεπτῶν ποὺ ἀκούσαν τὴ φωνὴ
τοῦ δραγόνου ἀξιωματικοῦ νὰ τοὺς δίνῃ δὲν εἶχε καμμιὰ
σημασία. Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος σήκωσε ὑπερήφανα τὸ ὀ-
χρὸ κεφάλι του καὶ πρόσφερε τὸ μπράτσο του στὴ μητέρα
του γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στοὺς δημίους τῶν.

Ἀπότομα ὅμως, τὴν στιγμὴ αὐτὴ, ἡ πόρτα ἀνοίξε, καὶ
παρουσιάστηκε ἡ Παυλίνα κλεινόντας τοὺς τὸ δρόμο. Στὸ
πρόσωπό της ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἀποφασιστικότης κι' ἡ
θέλησις, καὶ ὁ μαρκήσιος ντὲ Μπινύ δὲν μπόρεσε νὰ φέρῃ
καμμιὰ ἀντίρρηση ὅταν μὲ ἐπιτακτικὴ φωνὴ τὸν διέταξε.

— Ἀκολουθεστε με!

Μηχανικὰ τὴν ἀκολούθησε στὸ διπλάνο δωμάτιο καὶ τὴν
κύτταξε ἐρωτηματικὰ ὅταν εἶδε νὰ τοῦ δείχνῃ κάτι φορέ-
ματα δικὰ τῆς ποὺ ἦσαν ἀπλωμένα ἐπάνω σ' ἓνα κάθισμα.

— Τί σημαίνει αὐτό; ψιθύρισε.

— Φορέστε τα, κύριε μαρκήσιε, ἀμέσως.

— Γιατί; Ἐπέμενε ζητώντας ἐξηγήσεις αὐτός.

— Δὲν εἶναι ὥρα γιὰ συζητήσεις, κύριε μαρκήσιε, διέκο-
ψε ἐπιτακτικὰ ἡ Παυλίνα. Φορέστε τὰ ρούχα μου καὶ δώ-
στε μου τὰ δικὰ σας. Ἐχομε περίπου τὸ ἴδιο ἀνάστημα,
τὰ ἴδια ξανθὰ μαλλιά, τὰ ἴδια γαλανὰ μάτια. Καὶ κείνοι ἀ-
κόμη ποὺ σὰς ξέρουν θὰ δυσκολευτοῦν νὰ καταλάβουν ὅ-
τι ἐμεῖς τὴν ἀντικατάστασι. Πολὺ περισσότερο οἱ δραγῶνες
ποὺ δὲν ἔχουν παρὰ πληροφορίες μόνο γιὰ τὰ χαρακτηρισ-
τικὰ σας. Φορέστε λοιπὸν τὰ ρούχα καὶ παρουσιασθῆτε ὡς
φοβὰ ν' ἀνοίξετε τὴν πόρτα καὶ πέστε στοὺς δραγόνους
ὅτι εἰσαθῇ ἡ καμαριέρα τῆς μαρκησίας. Δὲν θὰ σὰς πειρά-
ξουν διόλου. Ἐγὼ θὰ πάρω τὴ θέσιν σας δίπλα στὴ μητέρα
σας. Ἐως ὅτου ἀνακαλύψουν τὴν ἀλήθειαν ἐκεῖ ποὺ θὰ
σας. Ἐμεῖς ὅτου ἀνακαλύψουν τὴν ἀλήθειαν ἐκεῖ ποὺ θὰ
σας ὀδηγήσουν, σεῖς θὰ μπορῆτε νὰ βρῆσκεσθε ἑκατὸ λεῦ-
γες μακριὰ, ἴσως καὶ ἔξω ἀπ' τὴ Γαλλία.

Ὁ μαρκήσιος κίνησε τὸ κεφάλι ἀρνητικὰ καὶ κάτι ἔτοι-

μάσθηκε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ ἡ φωνὴ τῆς μαρκησίας ποὺ ἐ-
μῆκε ἀπότομα τὸν πρόλαβε.

— Ὡς μητέρα σου σὲ διατάσσω καὶ σὲ παρακαλῶ
νὰ ὑπακούσῃς.

— Μητέρα μου!

— Δὲν ὑπάρχει ἡ μητέρα σου παρὰ γιὰ μιὰ ἀκόμη στιγ-
μῇ, ὥσπου νὰ φορέσῃς τὰ φορέματα τῆς Παυλίνας! εἶπε ἡ
μαρκησία μὲ φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνῃ σταθε-
ρή. Εἶσαι ὁ τελευταῖος μαρκήσιος ντὲ Μπινύ καὶ δὲν ἔχεις
τὸ δικαίωμα νὰ ἀφήσῃς τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας σου νὰ
σβύσῃ.

— Καὶ σεῖς μητέρα;

— Ἐγώ;... ἐγὼ ὅπως κι' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα μήπως; θὰ σω-
θῶ; Ὑπάκουσε, παιδί μου, ὅσο εἶναι ἀκόμα καιρὸς.

Τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φίλησε καὶ συγκεντρώνοντας τὰ
τελευταῖα ἴχνη τῆς αὐτοεπιβολῆς τῆς ἀποσπάσθηκε ἀπ' τὴν
ἀγκαλιὰ του καὶ βγήκε ἔξω.

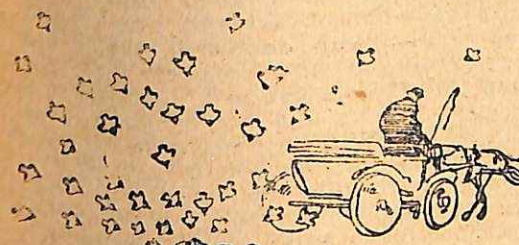
Πρὶν περάσουν τὰ πέντε λεπτὰ τῆς προθεσμίας, ἡ μαρ-
κησία εἶχε βγῇ στὸν ἐξώστη ἀκολουθοῦμένη ἀπὸ ἓνα χα-
μογελαστὸ καὶ ὑπερήφανο μαρκήσιο ντὲ Μπινύ, γιὰ νὰ δη-
λώσῃ στοὺς δραγόνους ὅτι ἦταν ἔτοιμοι νὰ τοὺς ἀκολου-
θήσουν.

Μιὰ ἐβδομάδα ἀργότερα, ὁ νεαρὸς μαρκήσιος ἐβγαζε
μὲ χαμόγελο ἀνακουφισέως μέσα στὸ θαλαμίσκο ἑνὸς μι-
κροῦ καραβιοῦ—ποὺ ξεφεύγοντας τὴν προσοχὴ τῆς ναυτο-
φρουρᾶς ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Βρέστης—τὰ γυναι-
κεῖα ρούχα ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ φαίνεται σὺν μιὰ χαριτω-
μένη χωριατοπούλᾳ τῆς Βρεττάνης.

Τὴν ἴδια ὥρα, ἡ Μαρκεσία ντὲ Μπινύ ἀνέβαινε τὰ σκα-
λοπάτια τῆς Γκιλοτίνας ἀφοῦ εἶδε πρὶν ἀπὸ λίγες στιγμὲς
νὰ πέφτῃ μέσα στὸ καλάθι τοῦ δημίου, τὸ χρυσόξανθο κε-
φάλι τῆς μικρῆς Παυλίνας, ποὺ εἶχε προσφέρει τὸν ἐαυτὸ
τῆς θυσιᾶ σ' ὅτι ἐνόμιζε ἱερὸ καθήκον, μὰ πρὸ παντός,
στὸν κρυφὸ τῆς ἐρωταί!...

ΑΝΡΥ ΠΕΡΝΩ

ΤΑ ΝΕΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΦΙΛΜ

ὁ Φραϊλνχ.—«Ἡ Κοιλὰς τῆς Ζωῆς» μὲ
τὴν Καίτε Γκόλντ, τὴν Κλάουντιους,
τὸν Ρωμανόφσκυ, τὸν Κωμικὸν Τέο
Λίνγκεν. Σκηνοθεσία: Χάνς Στάινχοφ.

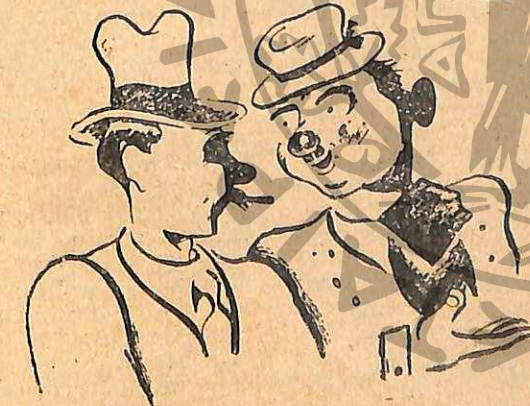
«Οἱ ἔξυπνες γυναῖκες» μιᾶς φλα-
μανδικῆς πολίτηνης περὶ τὰ 1600 μ.Χ.
ποὺ μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν τέχνην τῶν
νικούν τοὺς γενναίους Ἰσπανοὺς ἱπ-
πεῖς καὶ τοὺς ὑποδουλώνουν. Παίζουν: ἡ
Φραϊνσουὰ Ροζαῖ, ἡ Σαρλόττα Ντὼν-
τέρ, ἡ Τροῦντε Μάρλεν, ὁ Πάουλ Χάρ-
ταμ, ὁ Βεστερμάιζερ καὶ ἄλλοι. Φίλμ
πολὺ πλούσιον, εἰς διάκοσμον: Ρεζι-
σέρ: ὁ Γάλλος, Ζὰκ Φεϋντέρ, ὁ καλλι-
τερος ἴσως σήμερον τῆς Γαλλίας.—«Ἡ
ἀρπαγὴ τῶν Σαβίνων», ἡ γνωστὴ γερ-
μανικὴ κωμῳδία, μὲ τοὺς καλλιτέρους
κωμικοὺς τοῦ φίλμ. Σκηνοθετής: Κάρλ
Φραϊλνχ.—«Τὰ μαθηματικὰ τῆς ἀγάπης»
μὲ τὴν Λουίζαν Οὐρλιχ, τὴν νεαράν
Βιεννέζαν τῆς «Σερενάτας Σοῦμπερτ»
μὲ τὸν Πάουλ Χέρμπιγκερ, τὴν Λη
Πάρρυ, τὸν Τέο Λίνγκεν, τὴν Τζένια

Νικολαγιέβα Ρεζί: Κάρλ Χόφμαν.

Ἡ «Βικτωρία», τὸ ὀραϊώτατον ἐρω-
τικὸν μυθιστόρημα τοῦ Κνουτ Χάμσουν,
τοῦ μεγάλου Νορβηγοῦ συγγραφέως,
χυρίζεται ὡς φίλμ μὲ τὴν Λουίζαν Οὐρ-
λιχ ὡς Βικτωρίαν. Ρεζισέρ: Κάρλ
Χόφμαν.—«Ὅταν φωνάξῃ ὁ πετεινός»,
ἡ ἐπιτυχὴς γερμανικὴ κωμῳδία τοῦ
Χίνριχς ἡ σημειώσασα χιλιάδα περι-
ποῦ παραστάσεων ἐπὶ τῆς σκηνῆς,
ἐτοιμάζεται ὡς ταινία μὲ ρεζισέρ τὸν
Κάρλ Φραϊλνχ.—«Κατηραμένη Μουσι-
κή» κωμῳδία μὲ τὸν Πάουλ Χέρμπιγκερ,
τὴν Κάριν Χάρτ, τὴν Σύβιλλαν
Σμίτς, τὴν Ἰδα Βύστ.—«Τελευταῖο
τριαντάφυλλο» κατὰ τὴν γνώσιν δ-
περαν «Μάρθα» τοῦ Φλότ. Μεγάλον
καὶ πλούσιον φίλμ μὲ τὸν τενόρον
Χέλγκε Ρόσβεγκε καὶ τὴν αἰδὸν τοῦ
ραδιοφώνου Κάρλα Σπλέιτα. Ρεζί:
Κάρλ Ἀντον. Μουσική: καθηγητὴς
Κλέμενς Σμάλστιχ.

Δὲν λείπει βέβαια καὶ ὁ περίφημος
Χάρρυ Πίλ, ποὺ κάνει τὰ ἀδύνατα δυ-
νατά... ἐπὶ τῆς ὁθόνης! Εἰς τὸ ἐντυπω-
σιακὸν φίλμ «Ἡ Ζούγκλα μὲ φωνά-
ζει» καταδραμάζει τὰ θηρία μέσα στὴ
ζούγκλα καὶ ὅλα συλλήβδην τὰ στοι-
χεῖα τῆς φύσεως...

Ἡ γερμανικὴ κινηματογραφικὴ Ἑ-
ταιρία «Τόμπις Εὐρώπᾳ-Φίλμ» προετοι-
μάζει ὀχι ὀλιγώτερα τῶν 22 φίλμ γιὰ
τὴν προσεχῇ χειμερινὴν σεαίζον. Τὰ
κυριώτερα αὐτῶν εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

«Ὁ Ταχυδρόμος τοῦ Τσάρου», τὸ
γνωστὸ βωδὸ φίλμ ἀπὸ τὴν τσαρική
Ρωσία, θὰ παρουσιασθῇ ὡς ὁμιλοῦσα
ταινία μὲ τὸν Ἀδόλφον Βόλμπρυκ εἰς
τὸν ρόλον τοῦ τίτλου. Σκηνοθετής: εἰ-
ναὶ ὁ Ἀϊμπεργκ.—«Ὁ Ἑρμανν καὶ ἡ
Δωροθέα» τοῦ Γκαίτε θὰ ἐμφανισθοῦν
διὰ πρώτην φορὰν ἐπὶ τῆς ὁθόνης εἰς
τὸ φίλμ «Τὸ ἐρωτικὸ ζευγάρι» μὲ τὴν
Ρενάτε Μύλλερ καὶ τὸν Γκούσταβ
Φραϊλνχ.—«Ὁ φοιτητὴς τῆς Πράγας»
εἰς νέον «γύρισμα»: Ἀντὶ τοῦ Πάουλ
Βέγκενερ καὶ τοῦ Κόνρατ Φάιτ παίζει
αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν φοιτητὴν ὁ Ἀ-
δόλφος Βόλμπρυκ. Ρεζί: Ρόμπιζον.

Ἡ «Ρόζε Μπέρντ», τὸ γνωστὸ δρᾶ-
μα τοῦ Χάουπτμαν, θὰ ἐμφανισθῇ ὡς
ταινία. Ἡ Βιεννέζα Πάολα Βεσσέλυ
παίζει τὸ ρόλο τοῦ τίτλου, τὴν αἰχὴν
χωρικὴν Ρόζε.—«Ἡ Ἑρωμένη τῶν Πα-
ρισίων», μὲ τὴν Ρενάτε Μύλλερ. Παρ-
τεναίρ της θὰ εἶναι ἡ ὁ Βόλμπρυκ ἡ

ΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ

Ο Φρέντερικ Όλιβερ έρριξε μια ματιά ακόμα στο φωχικό κρεβάτι, που ναρκωμένη απ' την επίδραση της μορφίνης σιγανόαινε η Έλσα Ντέρφγκερ, κι' απόμεινε συλλογισμένος βαθειά.

Στό νού του, τὸ θαλωμένο εξαιρετικά απ' τὰ γεγονότα, πού ραγδαία εξέλιχθηκαν μέσα σ' ένα απόγευμα μόνο, ορθώνονταν χίλια δυο ερωτήματα, πού δὲν μπορούσε νὰ τοὺς δώσει τὴν πρέπουσα λύση. Περνούσανε — μὲ τὴν ταχύτητα πού ξετυλίγεται μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία — ἑκατοντάδες σκηνές ἀπὸ τὴ ζωὴ του τῆς χθές, πού θαθελε τόσο πολὺ νὰ τὴ λησμονήσει, γιατί τὸν ἔκαναν νὰ σιχαίνεται τὸν ἴδιο του ἑαυτό... Νὰ τὸν συχαίνεται τόσο, πού νὰ σκέπτεται πῶς μόνο μὲ τὸ θάνατο θὰ μπορούσε νὰ ἐξαγνίσει τ' ἄμαρτωλό παρελθόν του.

Ἀλήθεια, ὁ φημισμένος καθηγητὴς τῆς χειρουργικῆς καὶ πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου, Φρέντερικ Ό-

λιβερ δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ καυχηθῇ γιὰ τὸ παρελθόν του. Ὁ σοβαρὸς ἐπιστήμων τῆς σήμερον, πού ἡ κοινωνία περιέβλεπε μὲ ἀπόλυτο θαυμασμό, ὁ καλὸς σύζυγος καὶ λαμπρὸς πατέρας, μιὰ δεκαετία προηγουμένως δὲν ἦταν παρὰ ἓνας κάπηλος τῆς ἐπιστήμης, ἓνας-ἐμπορος ναρκωτικῶν, ἓνας ἐκμαυλιστὴς γυναικῶν, ἓνας κακοποιὸς κοινός, τέλος πάντων, πού, ἂν ὁ νόμος τύχαινε νὰ βάλλῃ τὸ χέρι ἐπάνω του, θαε σταλῇ ἀπὸ καιρὸ στὴν ἀγχόνη. Κι' αὐτὴν ἀκόμα τὴ δυστυχισμένη γυναίκα, πούρθε τώρα νὰ ἐπισκεφθῇ, γιατί δὲν βρέθῃ ἄλλος γιατρός πλησιέστερος, αὐτὸς τὴν εἶχε καταστήσει ἀνθρώπινο ράκος.

Ὁ Φρέντερικ Όλιβερ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐπηρεασμένος ἀπ' τὰ γεγονότα πού ραγδαία ξετυλιχθήκανε, θυμόταν τώρα τὰ θερμομένα χρόνια πολὺ καλά.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσή του ἀπ' τὸ στρατό, ποῦχε εὐδόκιμα ὑπηρετήσει σὲ διάφορα χειρουργεῖα μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ ὑπιά τρου καὶ εἶχε δώσει τρανὰ δείγματα ἐπιστημονικῆς ἱκανότητος, γύρισε στὸ Ἀννόβερο, νὰ ζήσει κοντὰ στοὺς γονεῖς του, ἀσκώντας ἐντιμὰ τὸ ἐπάγγελμά του ἀνάμεσα στοὺς συμπολίτες του. Δυστυχῶς, ὅμως, γι' αὐτόν, ἡ πτώσις τοῦ μάρκου καὶ ἡ ἀκρίβεια τῆς ζωῆς, πού ἀκολούθησαν τὴν πολιτειακὴ μεταβολὴ πού συντελέσθηκε μετὰ τὴ συντριπτικὴ ἥττα τῆς Γερμανίας, κατέστρεψαν τὸν πατέρα του οἰκονομικῶς, διέλυσαν τὴν οἰκογένειά τους πού κάθε μέλος τῆς ἔτρεξε νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν τόσο δύσκολη οἰκονομικὴ τοῦ ψωμιοῦ του, κι' ὁ Φρέντερικ, χωρὶς πελατεία, σὰν ἀγνώστος ἀκόμη πού ἦταν, ἀφοῦ ξόδεψε καὶ τὴν τελευταία πεντάρα τῶν οἰκονομικῶν του ἀπ' τὸ στρατιωτικὸ του μισθὸ γιὰ τὴ συντήρησή του καὶ τὴ συντήρησιν τοῦ πατέρα του, πού ὁ καὶ μὲς τῆς καταστροφῆς τὸν θανάτωσε μέσα σὲ τρεῖς μῆνες, εὐρέθη μιὰ μέρα χωρὶς πεντάρα καὶ χωρὶς δουλειὰ στὸν δρόμο. Πάνω στὴν κατάστασιν τῆς αὐτῆς, πού χίλιες μαῦρες σκέψεις τυραννοῦσαν τὴ σκέψη του, συνάντησε τὸν ἄλλοτε συνάδελφό του ἐν βαθμῷ στὸ στρατό, τὸ φαρμακοποιὸ Ἑρμαν Λέγκεμπεργκ. Ὁταν ντυμένος μ' ἐξεζητημένη κομψότητα καὶ σὲ πρῶτο πρόσωπο, σὲ ὅλον του, διακρινόταν ὁ πλοῦτος κι' ἡ εὐμάρεια. Ὁ Φρέντερικ τοῦ ἀνοίξε ἀδίστακτα τὴν καρδιά του καὶ τοῦ ἐξέμυστρεῖ τὴν θέσιν του.

Ὁ Λέγκεμπεργκ τοῦ πρότεινε τότε νὰ καθίσουν νὰ τὰ πίνουν σ' ἓνα μπάρι, ὅταν μετὰ δύο ὥρων ἰδὲ αἰτερὴ συνομιλία χωρίσαν ὁ Φρέντερικ δὲν ἦταν συλλογισμένος καὶ μελαγχολικός. Ὁ Λέγκεμπεργκ, πού εἶχε ἓνα ἐργοστάσιο χημικῶν προϊόντων κατ' ἐπιφάνειαν ἀλλὰ παρασκευῆς

ναρκωτικῶν κατ' οὐσίαν, τὸν εἶχε πείσει νὰ γίνῃ πλασιέ του γιὰ τὴν διάθεσιν τῶν προϊόντων αὐτῶν καὶ τὸν εἶχε ἐφοδιάσει μὲ ἄρκετὸ χρήμα. Τὴν ἴδια μέρα, ἔφευγαν μαζί γιὰ τὸ Μόναχο, ὅπου ὁ ἄρχιζεν ἡ δράσις τοῦ Όλιβερ.

Σὲ λίγο, ὁ Λέγκεμπεργκ τὸν εἶχε κατατοπίσει τελείως κι' ὅπως ἦταν γιατρός, δὲν δυσκολευόταν οὐτε νὰ διημιουργῇ ζήτησιν ναρκωτικῶν, οὐτε νὰ βροσκὴ φαρμακεῖα γιὰ τὴν ἀγορὰ καὶ διάθεσίν των.

Στὴν ἀρχή, ἡ συνειδησι τοῦ ἐπαναστατοῦσε γιὰ τὸ κάθε ἄλλο παρὰ ἐντιμὸ αὐτὸ ἐπάγγελμά του. Μὰ τὸ εὐκολο αὐτὸ κέρδος, τὰ χρήματα πού μέρα μὲ τὴ μέρα ἀποταμίευε, ἡ πολυτελὴς ζωὴ πού μπορούσε νὰ κάνει, κοίμιζαν τὴν διαμαρτυρίαν τῆς συνειδήσεώς του...

Ἐξασκώντας τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ τοῦ πλασιέ τῶν ναρκωτικῶν καὶ ζώντας μιὰ ζωὴ τρελλῶν δισκοδεσίων ὁ Όλιβερ, γνωρίστηκε μὲ πολὺ

κόσμο μετὰ τῶν ὁποίων κι' οἱ δυὸ συνυφάνετο Ντέρφγκερ, οὐζοῦγοι ἀριστοκρατῶν. Ὁταν κι' οἱ δυὸ νέες κι' ὡραίες, μὰ ἡ Έλσα, ἡ μικρότερη, ἦταν πραγματικὴ καλλονή, πού ἄρσε ἐξαιρετικὰ στὸν Όλιβερ. Μ' ἓνα σατανικὸ πείσμα τότε βάλλῃ νὰ τὴν κατακτήσῃ, νὰ τὴν κάνει ἑρωμένην του. Καὶ νέος, ὡραῖος, εὐραδὴς ὅπως ἦταν, τάζοντάς τῃς μιὰ ἰδανικὴ ἀγάπην γεμάτη πίστη καὶ ἀφοσίωσιν, ἀκόμα καὶ γάμο, τὸ κατ' ὄρωσιν, δεδομένου ὅτι ὁ σύζυγός τῆς Έλσας ἦταν γέρος. Ὅπως ὅμως ἦταν ἐπόμενος, πολὺ γρήγορα τὴν βαρέθη καὶ ἀποχτηνωμένος ἀπ' τὴν κατάχρησιν ναρκωτικῶν, ὅτι ὁποῖα συνεισέεισε κι' αὐτὸς, ὅπως συνεισέεισε τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῇ, κατήγγειλε ὁ ἴδιος τὴν σχέσιν τους στὸ σύζυγό τῆς, γνωρίζοντάς του καὶ τὸν τόπο τῶν ραντεβῶν. Ἔτσι, ἓνα βράδυ, ἐκείνους καιροφυλακτώντας τοὺς ἔπιασε τὴν ὥρα πού ἡ νέα γυναίκα ἰκέτευε τὸν Όλιβερ νὰ μὴ τὴν ἐγκαταλείψῃ. Καὶ τότε συνέβη κάτι πού ὁ Όλιβερ δὲν εἶχε λάβει ὑπ' ὄψιν. Κάτι πού λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωὴ, μ' ἀντὶ τούτου ἔγινε ἀφορμὴ τῆς σωτηρίας του ἀπ' τὸν κατήφορο πούχε πάρει.

Ἀγανακτισμένος ὁ σύζυγός τῆς Έλσας γιὰ ὅτι ἀντὶ κρυσάν τὰ μάτια του, τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ πυροβόλησε μὲ τὸ σκοπὸ νὰ σκοτώσῃ τὴν ἑνοχὴν... Ὅπως ὅμως τὸ χέρι του ἔτρεψε, οἱ σφαῖρες βρῆκαν τὸν Φρέντερικ καὶ τὸν τραυμάτισαν βαρεῖα στὸ στήθος, ἐνῶ ἐκείνην ντροπισμένη κι' ἀξιοβρόχνητη, ἔσπευδε τρομοκρατημένη νὰ φύγῃ... Ἀπὸ τότε δὲν ξαναντάμωσαν. Αὐτὸν τὸν ἔφεραν σ' ἓνα νοσοκομεῖο ὅπου ἔμεινε δυὸ δλόκληρους μῆνες παλεύοντας μετὰ τῆς ζωῆς καὶ θανάτου κι' ὅπου στὸ τέλος ἐσώθη χάρις στὴς περιποιήσεις μιᾶς νεαρῆς καὶ πανόμορφης νοσοκόμης, πού τὸν ἀγάπησε καὶ πού μόλις ἀνάμνησιν τὴν παντρεύθη ἀπὸ εὐγνωμοσύνην κι' ἔφυγε γιὰ τὸ Βερολῖνο.

Πλοῦσιος ἀρκετὰ τώρα ὁ Όλιβερ, ἀνοίξε μιὰ κλινικὴ, ἐρρίχθηκε, στὴ μελέτη καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀναδειχθῇ. Οἱ ἐπαγγελματικὲς, ἐπιτυχίες του ἡ ἀξία τῶν συγγραμμάτων πού ἐξέδωκε, τὸν ἐπέβαλαν γρήγορα στὴ συνειδησὴ τῶν συνδεθέντων του καὶ μὲ τὸν καιρὸ, τὸ παρὸν ἔσβυσε καὶ τὸν τυχὸν θύμισιν τοῦ παρελθόντος του, τοῦ γνωστοῦ ἄλλωστε σὲ πολὺ περιορισμένο κύκλο. Ἔτσι, ὅταν ἐγεννήθη ζήτημα διορισμοῦ νέου καθηγητοῦ τῆς χειρουργικῆς στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου, ὅλοι ἐστράφηκαν σ' αὐτόν... Κι' ἐδιωρίσθη ἀμέσως.

Παντρεμμένος μὲ μιὰ χαριτωμένη γυναῖκα ὅλα τὰ χρόνια ὁ Όλιβερ, δοξασμένος, πλούσιος, πατέρας δύο χαριτωμένων παιδιῶν, ἦταν ἀληθινὰ ἱκανοποιημένος ἀπ' τὴ ζωὴ

κι' ἀπ' τὸν ἑαυτό του. Τοὺς ἀνθρώπους πού κατάντησε «σκίεσ χωρὶς ψυχὴ» συνθλιβόντάς τους στὰ ναρκωτικά, τὴ γυναῖκα ποῦχε χωρίσει ἀπ' τὸν ἄντρα τῆς γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ ἓνα του καπρίτσιο, οὐτε τὰ σκέφθηκε ποτέ, καὶ δὲν ἔα τὰ σκεπτόταν ἴσως καθόλου, ἂν τὰ γεγονότα δὲν τὰ φερναν ἔτσι, ὥστε νὰ βρεθῇ τώρα, τόσο ἀπρόοπτα, μπρὸς στὸ τραγικότερο θῦμα του, πού σωστὸ ἀνθρώπινο ράκος χαροπάλεινε πάνω στὸ ἄθλιο κρεβάτι τῆς σκοτεινῆς κι' ὀργῆς αὐτῆς τρώγλης...

Ἡ γυναίκα του, ὀδηγώντας τὸ αὐτοκίνητό της, μ' ἀπηγορευμένη ταχύτητα σὲ κεντρικὸ μέρος, παρέσυρε τὴν Έλσα Ντέρφγκερ καὶ τὴν ἐχτύπησε στὴ μέση... Τὰ τραύματα δὲν φάνηκαν σοβαρά, καὶ πέρνοντάς τὴν τὴν ἔφερε στὴ διεύθυνσιν πού ἔδωκε ἡ τραυματισμένη, πρὶν πέσῃ σ' ἀναίσθησι ἀπ' τὴν κατάχρησιν τοῦ ναρκωτικοῦ... Ὑστερα ἔστειλε νὰ φέρῃ ἓνα γιατρό κι' ἐπειδὴ δὲν βρῆκε, μοιραῖα, χωρὶς νὰ φαντάζεται τὴν τραγωδίαν πού κρύβονταν κάτω ἀπ' αὐτὴ τῆς τὴν περιπέτεια, παρακάλεσε τὸν ἄντρα τῆς νὰ τρέξῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ θῦμα τῆς μικρῆς τῆς ἀπροσεξίας...

Ὅταν ὁ Όλιβερ ἔμπαινε σ' αὐτὸ τὸ ταπεινὸ σπιτάκι, δὲν φαντάζετο φυσικὰ ποῖο ἦταν τὸ πρόσωπο πού θ' ἀνέβηκε. Τ' ὄνομα ποῦχε δώσει ἡ τραυματισμένη, κάθε ἄλλο θύμιζε, παρὰ τὴ γυναίκα πού ἓνα καιρὸ εἶχε τρικυμίσῃ τόσο τοὺς πόθους του. Ὅταν ὅμως μπῆκε καὶ τὰ μάτια τῆς — καθὼς τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως — καρφώθηκαν γεμάτα τρόμο, φρίκη, ἀγωνία κι' ἀποτροπιασμὸ ἀπάνω του, κι' ἡ φωνὴ τῆς ἀκούσθη στριγγλὴ νὰ τοῦ λέῃ σὰν σὲ παραλήρημα: «Καὶ πεθαμένος, λοιπόν, θές νὰ μὲ παιδεύῃς Φρέντερικ!.. Ὡ, φύγε! φύγε!..» ὅλο τὸ παρελθόν, τὸ φρικτὸ καὶ ἀπαίσιον, πού τόσο τῷ εἶχε ξεχάσει, πρόβαλε μπροστὰ του ἐφιαλτικόν...

Ἀν' ἡ γυναίκα αὐτὴ ἀντιληφθῇ τὴν πραγματικότητα καὶ μιλῇ, εἶμαι χαμένος. Ἡ ἐπιστημονικὴ μου ὑπόστασις ἐξαφανίζεται, ἡ κοινωνικὴ μου τιμὴ ποδοπατιέται, ἡ οἰκογενειακὴ μου εὐτυχία χάνεται ὀριστικά...

Αὐτὲς ἦταν οἱ μόνες σκέψεις πού ἔκανε στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ τραγικοῦ θύματος του καὶ μόνον πῶς θ' ἀποφύγῃ τὴς συνέπειες αὐτῆς, ὅπως δὴποτε, ἦταν τὸ μόνον πρᾶγμα πού τὸν ἀπασχολήσε...

Ὁρῶς, πελιδνός, μπρὸς στὴν ἀπρόσμενη αὐτὴ περιπέτεια, πού λές ἡ θεὰ δίκη ἀνηλεὲς τιμωρὸς ὥρθωνε μπροστὰ του, πλησίασε τὴν ἄρρωστη, προσπαθώντας μὲ παρηγορητικὰ λόγια νὰ πρᾶυνῃ τὴν ἔξασπῃ τῆς, νὰ τὴν πείσῃ πῶς ἦταν θῦμα τραγικῆς παραισθήσεως...

Ἐξάλλου ὅμως ἐκείνη, μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἀπ' τὴς κόγχες του σ' ἓνα αἰσθηματὸ φόβου καὶ θυμοῦ, ἀνταρράζονταν στὸ κρεβάτι τῆς φωνάζοντας μὲ ἀγανάκτησιν.

—Φύγε, μὴ μ' ἀγγίξεις! φθάνει πιά τὸ κακὸ πού μοῦ κανες ὅσο ἤσουν στὴ ζωὴ, χωρίζοντας με ἀπ' τὸν ἄντρα μου, καταδικάζοντας με στὴν ἀλητεία...

—Δὲν ξέρει πῶς ἐπέζησα τῶν τραυμάτων μου! σκέφθηκε ὁ Όλιβερ... Κι' οὐτε πρέπει νὰ τὸ μάθῃ... Καὶ θὰ τὸ μάθῃ ἀσφαλῶς, ἂν ἀκούγοντας τὴς φωνές τῆς, ἐλθεῖ ἐδῶ καὶ ποῖος ἄλλος ἐνοικος ὅσο εἶναι σὲ θέσιν ν' ἀντιλαμβάνεται...

ΕΛΕΙΨΕ... ΤΟ ΣΧΟΙΝΙ...

Κάποτε, μπρὸς στὸν ἀρχιδικαστὴ Χόλτ, ἔφεραν νὰ δικάσῃ ἓνα παλῆδ του συμμαθητὴ κατηγορούμενον ὅτι εἶχε κλέψει.

Ὁ Χόλτ, πού εἶχε νὰ τὸν βρῇ ἀπὸ τὸν καιρὸ πού βέβαιαν τὰ μαθητικά του θρανία καὶ ἤθελε νὰ πληρο-

φορηθῇ καὶ γιὰ μερικοὺς ἄλλους φίλους του, ρώτησε τὸν κατηγορούμενον, πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς δίκης.

—Καὶ τί γίνονται οἱ ἄλλοι τῆς

παρέας;

—Ὅλοι παρέδωσαν τὸ πνεῦμα τους στὴν ἀγχόνη, ἐξὸν ἀπὸ σὰς καὶ μένα Μιλὸρδε μου...

—Τὴ γλυτώσαμε γιατί ἴσως δὲν περιόσεως σκοινί! εἶπε γελώντας ὁ ἀρχιδικαστὴς καὶ διέταξε τὴν ἐναρξὴ τῆς δίκης.

ΠΟΙΑ Ἡ ΑΙΤΙΑ

Μιὰ μέρα ὁ Ἀλφὸνς Ἀλλὰι παρητώντας στὸ πάρκο πού καθότανε ἐναντὶ ἀρχιῶτης, πού ἐφαίνετο ἀπο-

Σὲ μιὰ κατάστασιν ἀλλοφροσύνης, στὸ φόβο τῆς ἀνακινήσεως τοῦ παρελθόντος του ὁ Όλιβερ, ἔρριξε μιὰ πυρετικὴ ματιὰ γύρω... Σ' ἓνα παλῆδ, ξύλινο, γρατζακὶ εἶδε μιὰ σύριγγα κι' ἓνα μικροκαλάκι μορφίνης πού χρησιμοποιοῦσε ἡ Έλσα... Μὲ τὴν ταχύτητα τῶν ἀνθρώπων πού φτερώνει τὴς κινήσεις των ὁ τρόμος, ἔτρεξε πρὸς τὰ κεί ὅπως ὁ ναυαγὸς στὸ πρῶτο συντρίμμι τοῦ καραβιοῦ του... Ἀρπάξε τὴ σύριγγα, τὴν γέμισε μὲ μιὰ γερὴ δόσιν μορφίνης κι' ἔτρεξε στὴν ἄρρωστη. Γρήγορα τὴν ἀναπαύοῦρε, τῆς ἔφραξε τὸ στόμα μὲ τὴ δυνατὴ παλάμη του, κι' ὕστερα τῆς κρατώντας μὲ τὸνα μόνον χέρι τὴ σύριγγα, τῆς ἔμπηξε τὴν βελόνα στὴν πλασάρη σάρκα, καὶ βαρὺς ὕστερα ἀπὸ λίγο, δταν ἡ ἐνέργεια τοῦ ναρκωτικοῦ ἀρχισε, ἦρθε κι' ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα, κι' ἀποχαυνωμένος, ἀνίκανος νὰ πάρῃ μιὰ ἀπόφασιν, ἀναθυμιάταν τὸ παρελθόν πού ἀθέλα του στριφογύριζε στὴ σκέψη του ἐνοχλητικὸν κι' ἐπιμένο... Ξαφνικὰ ἡ σαρακοφαγώμενη πόρτα τῆς χαμοκέλας σιγότριξε καὶ μιὰ γυναῖκα τοῦ λαοῦ πέρασε μέσα... Κύτταξε τὸν Όλιβερ περίεργα, σὰ νὰ μὴ μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἤθελε αὐτὸς ὁ κομψὸς κύριος ἐκεῖ, ὕστερα, σὰ νὰ μάντευσε χαμογέλασε κι' εἶπε.

—Θάθε ὁ γιατρός, πούστειλε ἡ κομψὴ κυρία, πού τραυμάτισε αὐτὴ τὴ φτωχὴν ἀθελα. Μὰ δὲ θάναι τίποτε... Βλέπω πῶς κοιμάται... Θάταν μεθυσμένη ἀπὸ τὴ ναρκωτικὰ, ὅπως πάντα... Δυστυχισμένο πλάσμα κι' ἄμυαλο, κύριε. Παντρεμμένη μ' ἓνα γέρο, ἀγάπησε ἓνα παλῆδ ἀνθρώπου, πού τὴν πρόδωσε ὁ ἴδιος στὸν ἄντρα τῆς ὅπως ἔμαθε μετὰ... Μὰ ἔννοια σου τὸ πλήρωσε μὲ τὴ ζωὴ του ὁ μαικαρῶς... τὸν σκότωσε ἀντὶ γιὰ κείνη ὁ ἄντρας τῆς. Μὰ αὐτὴ ἡ κομψὴ πού ἀπόκτησε κι' ἓνα παιδάκι ἀπὸ δαύτονε, τὸ πῆρε μαρράζι. Κι' ἔφυγε ἀπ' τοὺς δικούς τῆς, κι' ἔγινε θεατρίνα... Εἶχε σπάνια φωνή... Μὰ σὰν πέθανε τὸ παιδάκι τῆς τὴ λύγισε ὁ καὶ μὲς κι' ἄρχισε τὴς ἐνέσεις... Ἔτσι ξέπεσε... Ἔγινε ράκος...

Μιλώντας ἔτσι, ἔφτασε στὸ κρεβάτι κι' ἔπιασε τὸ μέτωπο τῆς τραυματισμένης...

—Αἱ... Πέθανε γιαιρέ... εἶναι μάρμαρο! φώναξε Γιά ἔλατε ἐδῶ!

Ὁ Όλιβερ τινάχτηκε σὰ νὰ τὸν δάγκωσε φαρμακερὸ φεῖδι. Σίμωσε τὸ κρεβάτι, πῆρε τὸ χέρι τῆς ἄρρωστης στὰ χέρια του κι' ἀπόμεινε σαστισμένος...

—Τὴ σκότωσα, στὴν προσπάθειά μου νὰ τὴν ναρκώσω. εἶπε μέσα ἀπ' τὰ δόντια του...

Κι' οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ὠρθώθηκαν ἀπὸ φρίκη, ὁ νοῦς του ἐσάλεψε... Παραπατώντας, βιαστικός, βγῆκε ἀπ' τὸ σπῆτι αὐτὸ τοῦ θανάτου καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπῆτι του. Χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ δῇ κανένα, κλειστικὴ στὸ γραφεῖο του, πῆρε μιὰ σύριγγα, ἔχυσε σ' αὐτὴ ἓνα ἐκχύλισμα δηλητηρίου, πού φέρνει τὸ θάνατο χωρὶς νὰ προδίδῃ τὴν ἀφορμὴν, τὴν πέρασε στὴς φλέβες του κι' ὕστερα ἐξαφάνισε ὅλες τὴς ἐνδείξεις τοῦ διαβήματός του...

Ἔπειτα κάθισε ἡσυχὸς στὸ γραφεῖο του, καὶ μουρμούρισε: Ὁ θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ πληρώσουν τὴς ἀνομιές μου οἱ δικοί μου! καὶ ξεψύχησε.

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα τὸν βρῆκαν νεκρό, διεπίστωσαν πῶς πέθανε ἀπὸ συγκοπή καὶ τὸν κήδεψαν μὲ ὅλες τὴς τιμὰς πού ἀξίζουν σ' ἓνα ἄνθρωπο τῆς θέσεώς του. I. KENZ

ρος, τὸν ἐπλησίασε καὶ μὲ τὸ σοβαρότερον ὄψος τοῦ εἶπε:

—Μπορεῖτε νὰ μοὺ δανειστέ, σὰς παρακαλῶ, ἑκατὸ φράγκα; Ἐκπληκτικὸς ὁ ἐπαρχιώτης γιὰ τὴν αἴτησιν τοῦ ἀπάντησε. Μὰ κύριε μου δὲν σὰς γνωρίζω διόλου,

πῶς μπορῶ νὰ σὰς δώσω δανεικά; — Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ σοὺ τὰ ζητῶ. Ὅσοι μὲ γνωρίζουν δὲν μοὺ δανεῖζουν οὐτε εἰκοσι φράγκα.

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΝΙΑ ΡΙΜΙΝΙ...

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Ο Πάολο Μαλατέστα σταλιμένος από τον τεραστώδη άσκημο και ξεγοριασμένο αδελφό του Γκι-οβάνι στη Ραβέννα, για να του φέρη τη Φραντζέσκα ντά Πολέντα, που επρόκειτο να γίνει γυναίκα του, συναντά στο δρόμο τη μέλλουσα νύφη του, και, χωρίς να ξέρη ποιά είναι, την ερωτεύεται. Η Φραντζέσκα του ανταποδίδει τον έρωτά του νομίζοντας πως είναι ο άντρας που της προωρρίζανε. Ο Πάολο όταν μαθαίνει την αλήθεια, θέλει να την ανακοινώση στην Φραντζέσκα στο δρόμο που τη συνοδεύει προς το Ρίμινι, μα δεν προφταίνει γιατί τους ερχονται ληστές. Ο Πάολο τους κατατροπώνει, μα πληγώνεται και μένει ανίσθητος. Ο Γκι-οβάνι ανυπομονεί και στέλνει το μικρότερο αδελφό του Μαλατεστίνο, ο οποίος μόλις συναντά τη Φραντζέσκα την ερωτεύεται, κι' έπειδή τη βλέπει να κρατάει στην αγκαλιά της τον λιγοθυμισμένο αδελφό του, όρκιζεται να τον σκοτώση. Τον ίδιο όρκο κάνει και για τον Γκι-οβάνι. Ο Πάολο φεύγει κατά διαταγή του αδελφού του, τη βραδυά του γάμου της Φραντζέσκας, πέφτει στα χέρια της κουρσάρας Ζουανίττας. Η Φραντζέσκα, όφλισται την άγανη του ανδρός της, και τις έρωτικές επιθέσεις του Μαλατεστίνο—που μια νύχτα στραβώνεται σε μια συμπλοκή μ' έναν άγνωστο—και περιμένει το γυρισμό του αγαπημένου της. * * * Η κουρσάρα Ζουανίττα, έπειτα από είκοσι ημερών ταξίδι, μπαίνει στο κελλί του Πάολο, και του λέει πως φτάσανε σ' ένα παραδεισιακό νησί, όπου θα γίνει δικός της και τον έμπιστεύεται σε δυο πιστούς της ναυτες τον Γκιουζεπίκο και τον Ματτέο για να της τον φέρουν στη στεριά. Ο Γκιουζεπίκο όμως, μέσα στη βάρκα που τους φέρνει προς το νησί, έκδηλώνεται φιλικά στον Πάολο και του υπόσχεται να τον βοηθήση να φύγη, γιατί είναι άρραβωνιαστικός της Σμαραγδής, της σκλάβας της Φραντζέσκας. Ο Ματτέο που ακούει την κουβέντα ρίχνεται στον Γκιουζεπίκο να τον έξοντώση. Ύστερα από πάλη ο Ματτέο ρίχνει τον Γκιουζεπίκο στη θάλασσα. Ξαφνικά εμφανίζονται καρ-χαρές. Ο Πάολο ρίχνεται στον Ματτέο, του πέρνει το σι-λέττο του και φωνάζει στον Γκιουζεπίκο που πολεμάει με το κύμα:

‘Ο Πάολο, που μολονότι, όταν ήταν μικρό παιδί, περ-νούσε τον περισσότερο καιρό του στη θάλασσα, στην ά-κρογιαλιά του Ρίμινι, δεν ήξερε τις συνήθειες των τρομε-ρών ψαριών, παρά από ψαράδικες ιστορίες, όπου ο καρχα-ρίας ήταν το δαιμονικό στοιχείο, και προφερόταν πάντοτε με δέος από τα στόματα των ναυτικών, όταν ένα τέρας που τρέφεται από ζωντανές, φρίσσουσες σάρκες.

Γι' αυτό, την επίσημη εκείνη στιγμή, που ξαναζωντά-νευαν μέσα στο μυαλό του, οι παλιές εκείνες ιστορίες, μπροστά στον άμεσο κίνδυνο, άσταλώνοντας τη θέλησή του, περίμενε με φοβερή ψυχραιμία την επίθεση, σφιγγοντας νευρικά τη λαβή του σιλέττου.

Ξαφνικά το νερό γύρω του όρχιζε να κοχλάζη, σά να γινόταν μια φοβερή πάλη, κι' ένω προσπαθούσε να διακρί-νη μέσα στον όγρο όγκο, είδε μια μεγάλη σκούρα κηλίδα ν' ανεβαίνει στην επιφάνεια, να πλαταίνει και να κοκκινίζει τη θάλασσα.

Αίμα! Κολυμπούσε μέσα στο αίμα του Γκιουζεπίκο ίσως! Για μια στιγμή έκλεισε με φρίκη τα μάτια, μα το ένστι-χτο της αυτοσυντηρήσεως που σε κάτι τέτοιες δύσκολες στιγμές της ζωής του, του κυβερνούσε το νοῦ, κι' ο πόθος να έκδικηθῇ το σύντροφό του, που με τα μάτια της φαντα-σίας του τότε έβλεπε να σπαράζει στα δόντια του θηρίου, του άτσάλωσαν την καρδιά, δώσαν φτερά στη σκέψη του.

‘Ανοιξε τα μάτια κι' έσφιξε τα δόντια.

Τ' άλλα σκυλόψαρα, τραβηγμένα ίσως από τη μυρωδιά

του αίματος, τον φέρνανε βόλτα.

Ένα, τον άγγιξε σχεδόν ζυστά στη μέση με το σπαθω-τό του φτερούγι.

Ο Πάολο, έμπηξε τότε γοργά το μυτερό σιλέττο, στην κοιλιά του και το έσυρε μ' όλη του τη δύναμη κατά μήκος του κορμιού του, σχεδόν ως την ούρα.

Έκεί, το άτσάλι έμπλεξε σε κάποιο κόκκαλο.

Το λαβωμένο σκυλόψαρο, με μια άπότημη βουτιά, λίγο ακόμα και θα τον παρέσερνε στο βυθό.

Ο Πάολο, όμως, ήξερε την ιέχνη του σιλέττου και με ταχύτητα άστραφής πρόφτασε και το ξεκάρφωσε από το γλυστερό κορμί, πνιγμένο σε μαύρο αίμα.

Γύρω του ή θάλασσα που δεν είχε πάψει ν' αναβράζει, θολή από το αίμα, τον έκανε να σκεφθῇ δυο διαφορετικές έξηγήσεις.

Η ο Γκιουζεπίκο βαρείαι τραυματισμένος, έτοιμοθάνα-τος, αγωνιζόταν ακόμα, ή τα σκυλόψαρα, άφοβο μοιραστή-κανε τις σάρκες του, άρχισαν να πολεμάνε γύρω από τους λαβωμένους συντρόφους τους και να τους κομματιάζουν.

‘Οποια όμως από τις δυο αυτές έξηγήσεις κι' αν ήταν αληθινή, ο Γκιουζεπίκο, ήταν καταδικασμένος, γιατί είχαν περάσει αρκετά λεπτά της ώρας, χωρίς να φανῇ στην έ-πιφάνεια.

Ξαφνικά, εκεί που είχε ξεχάσει δλότελα το Ματτέο και βόθιζε το σιλέττο του στην κοιλιά ενός μικρού σκυλόψα-ρου που περνούσε κοντά του, τον είδε να πηδάη στη θάλασ-σα μ' ένα μεγάλο μαχαίρι στο χέρι, και να καρφώνει κον-τά στην πλατή του σχεδόν, ένα άλλο σκυλόψαρο.

Ο Πάολο, ξεκαρφώνοντας το σιλέττο του, γύρισε να του μιλήση, μα πριν προφτάση να το καλοκαταλάβη, άκου-σε μια διάτορη, σπαραχτική κραυγή, κι' είδε ένα σκυλόψα-ρο να κόβη το άριστερό χέρι του Ματτέο σύριζα.

Ο Πάολο ξεχνώντας το δικό του κίνδυνο στο ανατριχι-αστικό θέαμα του κομμένου σύρριζα χεριού, προσπάθησε να τον πλησιάση και να τον συκρατήση.

Μα πριν προφτάση ν' άπλώση για να τον πιάση, τον εί-δε να σηκώνη το άλλο του χέρι που κρατούσε ακόμα σφι-χτά το μαχαίρι, και με μια φωνή, που πνίγηκε σε γαργαρη-τό να χάνεται ξαφνικά από τα μάτια του, σά να τον τρα-βούσαν με τεράστια δύναμη στο βυθό της θάλασσας.

Ο Πάολο έκλεισε για δεύτερη φορά τα μάτια, και νοιώ-θοντας την καρδιά του ν' αναλιγώνει, αναλογιστηκε, την βίατη εκείνη στιγμή, την αγαπημένη του Φραντζέσκα, που γυρμένη, ίσως, το γλυκό εκείνο καλοκαιριάτικο πρωινό, στο παράθυρο του καστελλιού, θα τον συλλογιζόταν βαρυ-αναστενάζοντας.

—Τελείωσε! συλλογι-στηκε άπελπισμένος. Του-λάχιστον δέθαμάτης ποτέ, τον άδοξο, μα τόσο φριχ-τό θάνατό μου.

Όταν ξανάνοιξε, σε λί-γα δευτερόλεπτα τα μά-τια του, είχε τη χαρούμε-νη έκπληξη να δῇ σε με-γάλη απόσταση μπροστά-του, το κεφάλι του Γκιου-ζεπίκο να έμφανίζεται για δυο τρία δευτερόλεπτα και να χάνεται πάλι σε κανονικά χρονικά διαστή-ματα.

Νά ήταν τάχα ζωντανός ακόμα, έστω και σακατε-μένος, ή μήπως το κύμα άνεβοκατέβαζε το κεφάλι του μόνο με κανένα κομ-μάτι κορμιού, που δεν πρόφτασαν να μοιραστοῦ-νε, οι καρχαρίες;

Πριν να τελειώση τη σκέψη του, αλοθάνθηκε να τον άγγιζῇ ζυστά στα πό-δια ένα σκυλόψαρο και καθώς από ένστιχτο άνα-πήδησε, ένοιωσε έναν δυ-νατό πόνο στο κεφάλι.

Είχε χτυπήσει στην κα-ρίνα της βάρκας, που το κύμα την είχε φέρει τόσο

κοντά του, χωρίς αυτός, άπασχολημένος με την άμυνά του, και τις σκέψεις του, να την πάρη χαμπάρι.

Βλέποντας τόσο κοντά του την βάρκα, σά σωτηρία σταλμένη από το Θεό, ο Πάολο, πριν άποφασίση ν' άνε-βῇ άναμέτρηση την κατάσταση.

Ο Γκιουζεπίκο, ζωντανός, σακάτης ή νεκρός, βρισκόταν τόσο μακριά, ώστε να μη του είναι δυνατό να τον βοηθήση.

Ο Ματτέο δεν είχε φανῇ πουθενά.

Κι' αν ακόμα, πράγμα άπίθανο, ξανάβγαине στην έπι-φάνεια, ο Πάολο θα μπορούσε να τον βοηθήση καλλίτερα, αν βρισκόταν πάνω στη βάρκα.

Γοργός, τότε, πήρε άνάμεσα στα δόντια του το σιλέτ-το του, πιάστηκε με τα δυο χέρια από την κουραστή και με μιά έλξη κατάρθωσε να ύψωθῇ και να ριχτῇ, με το κε-φάλι μέσα στη βάρκα.

Ήταν καιρός!

Τρία σκυλόψαρα, μεθυμένα από το αίμα, έχοντας ακό-μα στα φριχτά τους δόντια κομμάτια από σάρκες, άναπη-δοῦσαν και άφριζαν το αίματοβαμμένο νερό, στο μέρος άκριβδών, που βρισκόταν, πριν από λίγες στιγμές.

Ο Πάολο μόλις σηκώθηκε κι' άνακάθησε στη βάρκα, ζαλισμένος, τρίβοντας το πονεμένο του κεφάλι που είχε χτυπήσει δυνατά κι' είχε ματώσει λίγο, πάνω άπ' το δεξί του φρύδι, προσπάθησε να δῇ τι γινόταν ο Γκιουζεπίκο.

Μάταια, όμως, κύτταξε προς τη μεριά που είχε διακρί-νει πρωτίτερα το κεφάλι του να άνεβοκατεβαίνει με το ρυ-θμό του κύματος.

Ο ήλιος, που ήταν άγνάντια του, αντιλαρίζοταν στο κύμα και τον στράβανε.

Η ζάλη του δεν τον άφηνε να συγκεντρωθῇ.

Έβαλε τις παλάμες του αντίλιο και έξακολούθησε για κάμποση ώρα να έρευνά με το βλέμμα τη θάλασσα.

Κανένα σκοτεινό σημείο δεν έκοβε το φωτεινό της κυματισμό.

—Τον δυστυχισμένο, σκέφτηκε δακρυσμένος. Για χάρη μου, πέρασε αυτές τις τρομερές στιγμές, για χάρη μου, πέθανε το φριχτό αυτό θάνατο.

Βαρύθυμος γύρισε προς την άλλη μεριά για να διακρί-νη τι γινόταν στ' άκρογιαλί και πόση απόσταση τον χώρι-ζε από τη γῆ.

Ένα πικρό μειδίαμα άνθισε τότε στα χείλη του.

Είδε την μεγάλη βάρκα της καπετανίσσας να πλησιάζη προς το μέρος του με λίγγιγώδη ταχύτητα, σά να πετούσε πάνω στον άφρό.

Δέκα κωπηλάτες, κά-τω άπ' το μαστίγιο της Ζουανίττας, έδιναν φτερά στην καλοκάρινη, μα-κρόστενη βάρκα.

—Παρά στα δόντια των σκυλόψαρων, καλλί-τερα στα χέρια της φο-βερής αυτής γυναίκας! άναλογίστηκε ο Πάολο με μια πικρή ειρωνεία.

Σε λίγο ή βάρκα της Ζουανίττας τράκαρε με τη δική του κι' ο Πάολο πήδηξε μέσα.

‘Η Ζουανίττα με μά-τια που άστραφταν από χαρά, τον ρώτησε τά κα-θέκαστα κι' ο Πάολο έ-πλασσε μια ψεύτικη ιστο-ρία, διηγήθηκε τον καυ-γά, κι' έδειξε τη ματωμέ-νη θάλασσα.

Τρέμοντας όλη, ή Ζουα-νίττα τον τράβηξε στην πλώρη όπου βρισκόταν κουλουριασμένη ή Μίρ-τζα, τό ήμερέμένο θηρίο της κι' έμεινε σιωπηλή, κυττάζοντάς τον με τρυ-φερό θαυμασμό, ώσπου ή βάρκα κάθησε στην άμμουδιά του νησιού και βγήκαν όλοι. (Ακολουθεί)

‘Η βάρκα, χάρις στις υπεράνθρωπες προσπάθειες του

Εδὼς καὶ εἴκοσι χρό-
νια σκότωσα κά-
ποιον...., ὁ ἄνθρωπος
αὐτὸς π ο ὗ
σκότωσα ἐπι-
βιβὰ σ τ η κ ε
χθὲς στὸ πλοῖο
καὶ τὸν εἶδα
σήμερα τὸ πρωὶ στὸ σαλόνι!...

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΔΥΟ ΣΚΟΤΩΜΕΝΩΝ

Τὸ ὑπερῳκεάνειο «Μιρόβα», πού ἐκ-
τελοῦσε τὴ συγκοινωνία Ἰνδιῶν—Ἀγ-
γλίας, εἶχε ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴν Ἀ-
λεξάνδρεια ὅπου εἶχαν ἐπιβιβασθῇ με-
ρικοὶ νέοι ἐπιβάτες. Τώρα ἐπλεε στὴ
Μεσόγειο.

Ὁ ἀστυνομικὸς Μπέντον, μετὰ τὸ
πρόγευμά του, καθόταν σὲ μιὰ σέζ-
λόνγκ στὸ κατὰστρωμα, ὅταν ἐξαφνα
ἀκουσε μιὰ ἀνδρική φωνὴ νὰ τοῦ λέη.
—Μπορῶ νὰ σὰς πῶ κάτι;
Ἦταν ὁ Τζῳρτζ Ροοῦλεϋ, μὲ τὸν
ὁποῖον ὁ Μπέντον εἶχε ἔρθει σ' ἐπαφή
δυὸ—τρεῖς φορές κατὰ τὴ διάρκειά
τοῦ ταξιδιοῦ.

—Περὶ τίνος πρόκειται; τὸν ρώτησε
ὁ Μπέντον. Μήπως εἶδατε κανένα κῆ-
τος στὴ θάλασσα;
Ὁ Ροοῦλεϋ γέλασε μὲ τὸ ἀστεῖο
καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ πᾶνε στὴν
καμπίνα τοῦ διότι ἐπρόκειτο γιὰ κάτι
ἐξαιρετικὰ σοβαρό.

Μόλις σὲ λίγο μπῆκαν καὶ οἱ δυὸ
στὴν καμπίνα, ὁ Ροοῦλεϋ, γύρισε καὶ
εἶπε στὸν συιδοῦ τοῦ μ' ἕνα παράξε-
νο τρόπο:

—Ἀλήθεια, ποιά εἰναι ἡ ἐντύπωσή σου
χετε ἀπὸ τὴν γνωριμία σας μαζί μου;
—Ὅτι εἶσθε ἕνας τίμιος Ἀγγλὸς
πολίτης, εἶπε ὁ Μπέντον μ' ἕνα μορ-
φασμὸ.

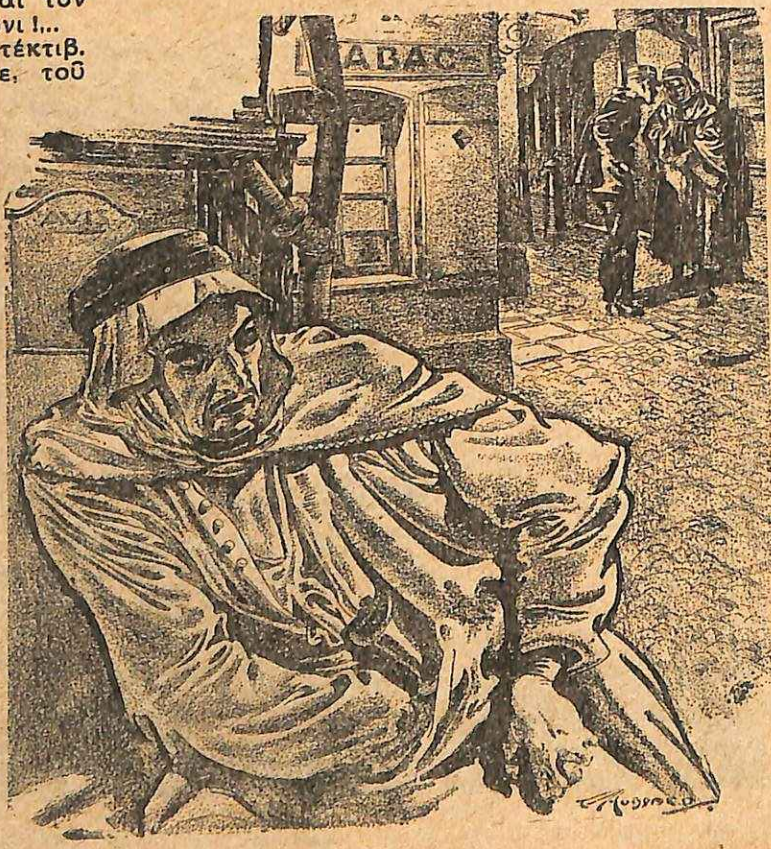
Ὁ Ροοῦλεϋ ἔπιασε τὸ μέτωπό του.
—Ἀλήθεια; τραύλισε... Λοιπὸν, πέ-
σατε ἐξω. Ἐγὼ πού βλέπετε, ἐδῶ καὶ
εἴκοσι χρόνια σκότωσα ἕνα ἄνθρωπο!
Κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πού σκότωσα ἐ-
πιβιβάστηκε χθὲς στὸ πλοῖο καὶ τὸν
εἶδα σήμερα τὸ πρωὶ στὸ σαλόνι!...

—Μπαίεκαμε εἰρωνικά ὁ Ντετέκτιβ.
—Μὴν μὲ εἰρωνεύεστε, κύριε, τοῦ
εἶπε παρακλητικὰ ὁ ἄλλος.
Μάλιστα! Ἐδῶ καὶ εἴκοσι
χρόνια, καὶ ἀκριβῶς τὴν 1ην
Αὐγούστου τοῦ 1914, πυροβό-
λησα τὸν Ζοσὲ Σερίλλα κι' ἡ
σφαῖρα τοῦ ρεβόλβερ μου
τὸν χτύπησε κιττάκαρδα... Αὐ-
τὸς, λοιπὸν, ὁ Ζοσὲ Σερίλλα
—θὰ τὸ πιστέψετε;—ἐπιβιβά-
στηκε στὴ «Μιρόβα» χθὲς τὸ
βράδυ, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια!

Μόλις τὸν πρωτοαντίκρισε
κυριεύτηκε ἀπὸ μιὰ τρομερὴ
ἀμφιβολία. Εἴκοσι χρόνια εἴ-
ναι, βέβαια, πολλὰ, ὥστόσο
τὸ πρῶτό του πού εἶναι ἀκόμα
χαλαγμένο βαθεῖα στὴ μνήμη
μου. Αὐτὸς ἔπρεπε νὰ εἶναι,
σκέφθηκε. Κι' ὅπως ἦταν! Ρώ-
τησα γιὰ τ' ὄνομα αὐτοῦ τὸν
πλοίαρχο, ὁ ὁποῖος μὲ βεβαί-
ωσε ὅτι πράγματι ὁ Ζοσὲ Σε-
ρίλλα βρίσκεται μεταξὺ τῶν
ἐπιβατῶν τοῦ πλοίου!

—Τότε πρέπει νὰ εἰσθε
εὐχαριστημένος, τοῦ εἶπε χι-
ουμοριστικὰ ὁ ντετέκτιβ. Δὲν
εἶσθε δολοφόνος!

Στὰ χεῖλη τοῦ Ροοῦλεϋ ἐ-
φάνη βεβιασμένο μειδίαμα.
—Δὲν ἔχετε ἀδικοθάμειμα

μου καὶ ὁ Σερίλλα τὸ μαχαίρι του. Σὲ
λίγο ἡ πόρτα ἔτριξε, ἀνοιξε καὶ τὸ
πρόσωπο ἑνὸς ἀνθρώπου φάνηκε ἀμυ-
δρᾶ μέσα στὸ σκοτάδι. Τοῦ βεβαιώσε
ὅτι ἔλαμε νὰ μᾶς κρύβῃ. Ἦταν ἕνας ναῦ-
της λαθρέμπορος. Τοῦ διηγηθήκαμε ὅ-
λη τὴν ἀλήθεια καὶ τοῦ ὑποσχέθηκαμε
νὰ τοῦ δώσουμε ἕνα σεβαστὸ χρημα-
τικὸ ποσὸ ἂν ἀνελάμβανε νὰ μᾶς
μαρκάρῃ σὲ κανένα πλοῖο πού θά-
πιανε Βαρκελώνη—Λονδίνο. Δέχθηκε
καὶ μᾶς εἶπε νὰ πᾶμε ἔπειτα ἀπὸ μι-
σὴ ὥρα νὰ τὸν συναντήσουμε στὴν
προκυμαία. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν δοῦν
μαζί μας, μᾶς εἶπε μήπως μᾶς πιά-
σουν ὡς λιποτάκτες καὶ βρῇ ἐκείνος
τὸν μπелά του. Μᾶς συμβούλεψε μᾶ-
λιστα νὰ πᾶμε στὸ μέρος πού μᾶς ὡ-
ρίζε, καθέννας χωριστὰ καὶ ἀπὸ διαφο-
ρετικὸ δρόμο, δίνοντάς μας συγχρό-
νως σχετικὰ ὁδηγίες.

...Σὲ λίγο ἀφήσαμε τὴν παράγκα
γεμάτοι ἐλπίδες. Ὁ Σερίλλα πῆγε ἀπὸ
τὸν ἕνα δρόμο, ἐγὼ ἀπὸ τὸν ἄλλο.
Ἐγὼ βρήκα τὸ ὠρισμένο μέρος στὸ
ὁποῖο μᾶς ἀνέμενε ὁ αὐτὸς. Τὰ πρῶ-
τα του νέα ὅμως ἦταν δυσάρεστα: Δὲν
μᾶς εἶχε βρῇ ἀκόμα τὸ πλοῖο. Ἐξα-
φνα μὲ κύτταξε παράξενα καὶ μοῦ
εἶπε: «Ὁ σύντροφός σας ἦταν ἐδῶ πρὸ
ὀλίγου καὶ μὲ ρώτησε ἂν εἶναι ἀλή-
θεια ὅτι πέρνει ἀμνηστία ἕνας λιπο-
τάκτης ἅμα προδοσὴ ἕναν ἄλλον λι-
ποτάκτη, καὶ 100 φράγκα... Αὐτὴ ἡ ἀ-
ποκάλυψη μὲ τρομοκράτησε. Δίχως νὰ
ἀπαντήσω, ἔτρεξα στὴν παράγκα γιὰ
νὰ προλάβω τὸν προδοτὴ πρὶν ἐκτελέ-
σῃ τὰ ἀπαίδια σχέδιά του... Σὲ λίγο
πλητοῖσα στὸ ἀνοικτὸ πα-
ράθυρο ἀθόρυβα καὶ μὲ προ-
φύλαξη. Ἐσκυψα καὶ κύττα-
ξα στὸ ἐσωτερικὸ: Ὁ Σερί-
λλα βρισκόταν μέσα! Ἦταν
ἐκπλωμένος στὸ πάτωμα κι'
ἀναπαυόταν. Δίχως τὸν πα-
ραμικρὸ τότε ἐνδοιασμὸ
τράβηξα τὸ ρεβόλβερ μου,
σημάδεψα καὶ τὸν πυροβό-
λησα στὴν καρδιά... Ὅλη
τὴν νύχτα ἔζησα μέσα σ' ἕνα
τρομερὸ ἐφιάλη. Εὐτυχῶς
ὅμως τὸ πρωὶ βρήκα ἕνα
Ἀγγλικὸ φορητὸ κι' ἔπειτα
ἀπὸ λίγες μέρες ἀποβιβαζό-
μουν στὸ Κάρδιφ... Καὶ νὰ
τώρα πού βλέπω τὸν ἄνθρω-
πο πού εἶχα σκότωσει τότε,
μέσα σ' αὐτὸ τὸ πλοῖο!

Ὁ Μπέντον μειδίασε ἐ-
λαφρὰ καὶ τοῦ ἀπάντησε ὅτι
ἀπλούστατα δὲν τὸν εἶχε
σκοτώσει. Μ' ὅλον τοῦτο ἔ-
κείνος ἐπέμενε ὅτι τὸν εἶχε
σκοτώσει καὶ ὁ ἀστυνομικὸς
τὸν συνεβούλευσε νὰ πᾶ
στὸν ἄλλο ταξιδιώτη καὶ νὰ
ἐξηγηθῇ μαζί του!

—Δὲν τοῦ μῶ. Καὶ θὰ σὰς
παρακαλοῦσα ὅτε σεῖς νὰ
τοῦ εἰπῇτε τίποτα γιὰ μένα.

—Σύμφωνοι!...

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ ὥρες ὁ
ἄλλος ἐπιβάτης, ὁ Ζοσὲ Σε-

θυρο. Ἦταν βράδυ
καὶ βασιλευσε ἀπὸλυ-
το σκοτάδι. Ἐξαφνα
ἀκούσαμε
κἀποιον
κρότο. Ἐ-
βγαλε τὸ
ρεβόλβερ

ρίλλα, ἐπλησίασε τὸν ἀστυνομικὸ πού
ἐκάνει καὶ ἐρέμβανε μοναχὸς του,
κι' ἀφοῦ τοῦ ἐδήλωσε ποῖος ἦταν κι'
ὅτι εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν πλοίαρχο τὸ ἐ-
πάγγελμά του τὸν παρακάλεσε νὰ
τὸν βοηθήσῃ διότι βρισκόταν σὲ δύσκο-
λὴ θέση.

—Πηγαίνω νὰ τρελλαθῶ! ἐπρόσθεσε.
Γιατὶ εἶδα πρὸ ὀλίγου στὸ καράβι τὸν
Ροοῦλεϋ, ἕναν ἄνθρωπο δηλαδή πού
τὸν ἐσκότωσα ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια,
μήγοντάς του τὸ μαχαίρι μου στὴν
καρδιά. Θέλετε νὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱ-
στορία μου;

—Σὰς ἀκούω! εἶπε ὁ Μπέντον.

Ὁ Ἰσπανὸς ἔριξε μιὰ ματιά στὴ
θάλασσα καὶ ἔρχισε νὰ διηγήται στὸν
κατάπληκτο Μπέντον τὴν ἴδια ἱστορία
πού εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸν Ροοῦλεϋ,
ἀλλὰ κάπως διαφορετικὴ στὸ τέλος.

...Ἐπιστρέφοντας, τοῦ εἶπε συνε-
χίζοντας ὁ Σερίλλα, ἀπὸ τὴν προκυ-
μαία στὴν παράγκα μας, εἶδα σὲ μιὰ
γωνία τοῦ δρόμου τὸν Ροοῦλεϋ νὰ συ-
ζητῇ μ' ἕνα χωροφύλακα. Αὐτὸς, ἕνας
λιποτάκτης τὴ δουλειὰ εἶχε μ' ἕνα ἀ-
στυνομικὸ ὄργανο; Ἀσφαλῶς, σκέφθη-
κα, πῆγε νὰ μὲ προδοῦν γιὰ νὰ πάρῃ
ἀμνηστία. Κρύφτηκε ἀμέσως στὴ δει-
δροστοιχία καὶ ἔφερα τὸ χέρι μου στὴ
λαβὴ τοῦ μαχαίριου. Περιπλανήθηκα
μιὰ ὥρα στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους κι'
ὕστερα γύρισα στὴν παράγκα παρακα-
λώντας τὸν Θεὸ νὰ τὸν βρῶ ἐκεῖ. Πλη-
σίασα στὸ ἀνοικτὸ παράθυρο κι' ἔρι-
ξα μιὰ ματιά. Ἦταν μέσα! Ἐκπλωμέ-
νος ὅπως ἦταν στὸ πάτωμα ξεχωρίζ-
οντὸς πρὸς ὁπιοῦ τοῦ καὶ τὸ ἄσπρο μπουρ-
νοῦζι τοῦ μέσα στὸ σκοτάδι. Ἐβγαλε
τότε τὸ μαχαίρι, σημάδεψε καὶ πετά-
γοντάς το μὲ τὸν Ἰσπανικὸ τρόπο, τὸ
στεῖλα νὰ βυθισθῇ στὴν καρδιά του!

—Κι' ὕστερα; ρώτησε ὁ Μπέντον.

—Ὑστερα σενόρ, κατάρθωσα νὰ
φύγω γιὰ τὴν πατρίδα μου.

Ὁ ντετέκτιβ γέμισε τὴν πίπα του
μὲ καπνὸ καὶ τοῦ ἐξήγησε:

—Μίστερ Σερίλλα, τὸν Ροοῦλεϋ δὲν
τὸν σκότωσατε. Οἱ νεκροὶ δὲν ἐπανέρ-
χονται στὴ ζωὴ! εἶπε ἀπὸ εἴκοσι χρόνια.

—Σενόρ! Τοῦ μαχαίρι μου βυθίστηκε
στὴν καρδιά του! Τὸ εἶδα καλά.

—Χμ!... Κι' ἀκόμα ἐπιμένετε ὅτι
αὐτὸς, ὁ Τζῳρτζ Ροοῦλεϋ, πού βρίσκε-
ται τώρα στὸ πλοῖο εἶναι ὁ ἄνθρωπος
πού σκότωσατε;

Ὁ Σερίλλα σταύρωσε τὰ χέρια.

—Μὰ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ζη-
τῶ τὴ συνδρομή σας... Ἐγὼ δὲν τοῦ μῶ
νὰ πᾶω νὰ τὸν συναντήσω.

—Ὡραία, τότε θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ
βρῶ αὐτὸ τὸ μυστήριον.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁ ἀστυνομι-
κὸς ἐπιθεωρητὴς Μπέντον συναντοῦσε
τὸν Ροοῦλεϋ στὸ μπάρ. Τὸν ἐρώτησε
ἂν τὴ βραδυὰ ἐκείνη εἶχε συναντήσει
ἕνα χωροφύλακα, κι' αὐτὸς θυμήθηκε
ὅτι πραγματικῶς τὸν ἐσταμάτησε κά-
ποιος καὶ τὸν ρώτησε ἂν ἐγνώριζε τὸν
Μπορὸ Ἰμπν Ζαροῦφ, ἀπὸ τὴν Συρία.
Τὸ ἀπάντησε ὅτι δὲν τὸν ἤξερε καὶ ἐ-
χωρίθησαν.

—Λοιπὸν, εἶπε ὁ Μπέντον δὲν πρέ-
πει νὰ συνεχίσετε τὸ ταξίδι σας ὡς τὴν
Ἀγγλία, ἀλλὰ ν' ἀποβιβασθῇτε στὴ
Μασσαλία, ὅπου θὰ βρισκόμαστε τὴν
Τρίτη, τὸ μεσημέρι. Ἐγὼ θὰ ἐννοικιάσω

ἕνα δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο Μπωριβάλ
καὶ σεῖς θὰ ἔλθετε νὰ μὲ συταντήσετε
ἐκεῖ τὴν Παρασκευὴ στίς 11 τὸ πρωί.

Ἀργότερα ὁ Μπέντον ἔδωσε τὸ ἴδιο
ραντεβου καὶ στὸν Σερίλλα.

Τὴν Τρίτη στίς 11 τὸ πρωί ὅταν ὁ
Ροοῦλεϋ ὠδηγήθηκε στὸ δωμάτιο τοῦ
ξενοδοχείου ὅπου ἔμενε ὁ ντετέκτιβ, ἐ-
ξεπλάγη, ὅταν εἶδε νὰ κάθεται σὲ μιὰ
πολυθρόνα κοντὰ στὸ παράθυρο ὁ Ζο-
σὲ Σερίλλα! Ὁ Ἰσπανὸς πετάχτηκε ἀπὸ
τὸ κάθισμά του καὶ γυρίζοντας γιὰ
μιὰ στιγμή εἶπε τοῦ Μπέντον, μὲ σβυ-
σμένη φωνή.

—Σενόρ Ἰμοῦ εἶχατε ὑποσχεθῇ ὅτι...

—Δυστυχῶς, μίστερ Ροοῦλεϋ, τὴν
ἴδια ὑπηρεσία μοῦ ἀνέθεσε καὶ ὁ μί-
στερ Σερίλλα. Παρακαλῶ, καθήστε...
Καθῆστε κι' οἱ δυὸ καί... ψυχραιμῖα.
Λοιπὸν: Πέστε τώρα, Ροοῦλεϋ, στὸν
Σερίλλα ὅτι διηγηθήκατε καὶ σὲ μένα...

Ὁ Ροοῦλεϋ ὑπάκουσε, καὶ ἄρχισε
τὴ διήγησή του.

Ὁ Σερίλλα ἀκούγε κατάπληκτος καὶ
ἄφωνος τὴν ἀπίστευτὴ ἀφήγηση τοῦ...
θύματος—δολοφόνου του!

Ἐπειτα διηγήθηκε καὶ αὐτὸς τὴ δι-
κή του, καὶ ὠρίσθησαν καὶ οἱ δυὸ ὅτι
δὲν ἐσκέφθησαν ποτὲ νὰ προδώσουν ὁ
ἕνας τὸν ἄλλον.

ρούμενος γιὰ τὸν φόνο κάποιου Ἰμπν
Ζαροῦφ. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν ὁ φι-
λαράκος σας ὁ Ζάν. Μὲ τὸ πλοῖο ἐκεί-
νο εἶχε ἀφίχθῃ ἀπὸ τὴ Συρία ἕνας ἰθα-
γενὴς ἔμπορος ὀνόματι Ἰμπν Ζαροῦφ,
μαζί μὲ τὸν γιό τοῦ. Ὁ Ζαροῦφ εἶχε
ἐμπορικὲς συναλλαγὲς μὲ εἰσαγωγικοὺς
οἴκους τῆς Μασσαλίας καὶ ἔφερε ἐπά-
νω του ἀρκετὰ λεφτά. Ὁ γοητευτικὸς,
λοιπὸν, Ζάν σας, ὁ ὁποῖος τὸ ἔμαθε
αὐτὸ, παρέσυρε τὸν Ζαροῦφ, ἀγνώστου
πῶς, σ' ἐκείνη τὴν καλύβα, καὶ ἐκεῖ τὸν
σκότωσε μὲ μιὰ μαχαίρι... Λίγα ὅμως
λεπτά μετὰ τὴν στυγερὴ ἐκείνη δολοφο-
νία κάνατε σεῖς τὴν ἐμφάνισή σας καὶ
μπήκατε στὴν παράγκα ἀπὸ τὸ παρά-
θυρο... Τὴν συνέχεια τώρα τὴν μαντεύε-
τε. Ὡστόσο ὅμως μπορῶ νὰ σὰς κατα-
τοπίσω σὲ μερικές λεπτομέρειες... Ὁ φι-
λαράκος μας ἦταν κρυμμένος στὴ σκοτει-
νὴ γωνία τοῦ δωματίου, μὲ τὸ πτώμα
τοῦ θύματος τοῦ κοιτᾶ στὰ πόδια του.
Φυσικὰ ὑπῆρχε κίνδυνος ἀπὸ στιγμή σὲ
στιγμὴ ν' ἀνακαλυφθῇ... Τότε, λοιπὸν,
σκέφθηκε νὰ προχωρήσῃ ἀθόρυβα στὴν
πόρτα, νὰ τὴν ἀνοίξῃ καὶ νὰ κἀνὴ πῶς
ἔρχεται ἀπ' ἐξω... Ἐσεῖς τοῦ διηγηθή-
κατε τὴν περιπέτειά σας, κι' ὁ πονηρὸς
μοῦτσος, πού ἤθελε ν' ἀπομακρυνθῇ τὸ
γρηγορότερο ἀπὸ τὴν παράγκα βρῆκε
τὴν εὐκαιρία κατάλληλη, καὶ προσε-
φέρθηκε νὰ βρῇ πλοῖο γιὰ νὰ δραπε-
τεύεστε... Ἡ ἰδέα νὰ πᾶτε νὰ τὸν βρῇτε
χωριστὰ κι' ἀπὸ ἄλλον δρόμο ἦταν πολ-
λὴ ἐξυπνὴ: Τοῦ δινόταν καιρὸς νὰ σύ-
ρῃ τὸ πτώμα στὴ μέση τοῦ δωματίου,
καὶ νὰ πᾶν κατόπιν στὴν προκυμαία
νὰ σὰς περιμένῃ πρὶν ἀπὸ σὰς. Ὑστε-
ρα ἀπέκλειε τὴν συνάντησή σας στὴν
προκυμαία, ἐπειδὴ ἡ μιὰ διαδρομὴ τοῦ
ἐνὸς ἦταν σχεδὸν δυὸ φορές μεγαλεί-
τερη στὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν διαδρο-
μὴ τοῦ ἄλλου. Στὴν προκυμαία ἔφτα-
σατε πρῶτος ἐσὺ, Σερίλλα. Καὶ σ' ἐ-
στεῖλε πῶς στὴν παράγκα, λέγοντάς
σου νὰ ἐπιστρέψῃς νὰ τὸν συναντήσῃς
στὶς ἔξη τὸ πρωί. Στὴν πραγματικό-
τητα ὅμως ἡ «Μυτιλήνη» ἀνεχώρησε
στὶς πέντε τὸ πρωί. Τὸ ἴδιο εἶπε καὶ
σὲ σένα, Ροοῦλεϋ, προσθέτοντας ἕνα
ἐξυπνο κι' ὑπολογισμένο ψευματάκι
εἰς βάρος τοῦ συντρόφου σου κι' αὐτὸ
γιὰ νὰ διαβάλλῃ τὸν συνάδελφό σου,
ὑπολογίζοντας σὲ πολλὰ πράγματα
τὰ ὁποῖα παρέμειναν ἀγνώστα ὡς
σήμερα...

Ἡ συνάντησή σου μὲ τὸν χωροφύ-
λακα, Ροοῦλεϋ, προετοίμασε τὴν σω-
τηρία καὶ τῶν δυὸ σας. Ἐσὺ Σερίλλα,
ἐπέστρεψες στὴν παράγκα, μένεα
πνέων ἐναντίον τοῦ συντρόφου σου
καὶ πέταξες τὸ μαχαίρι σου, βυθίζον-
τάς το στὸ πτώμα τοῦ Ἰμπν Ζαροῦφ.
Τὸ ἴδιο ἔκανες καὶ ἐσὺ Ροοῦλεϋ. Ἐ-
πέστρεψες ἐξαγριωμένος στὴν παρά-
γκα καὶ σκότωσες ἕναν ἄνθρωπο ὁ ὁ-
ποῖος εἶχε σκοτωθῇ προηγουμένως
ἀπὸ δύο ἄλλους...

Ὁ Σερίλλα κι' ὁ Ροοῦλεϋ ἀλληλο-
κυττάχησαν. Ὁ Μπέντον τοὺς χτύπη-
σε στὸν ὦμο καὶ τοὺς εἶπε γελαστὰ.

—Ἐμπρός! Πᾶμε τώρα νὰ μοῦ
κάνετε τὸ τραπέζι, γιατί πεινῶ τρομε-
ρὰ. Δολοφόνοι! Βρυκόλακες!

ΝΤΟΥΝΤΛΕΥ· ΧΟΥ·Σ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΜΟΡΦΕΣ

Η όμορφιά είναι ζήτημα υγείας και καλού μακιγιάζ

Αν τα μάτια δεν χαμογελούν το πρόσωπο φαίνεται έντελως ανέκφραστο. Παρατηρήστε τα μάτια της Γκρέτα Γκάρμπο. Όταν τα βλέπετε, βλέπετε δόξαληξη την ψυχή της.

Έχει ψυχρά, ανσιχτόχρωμα βορεινά μάτια και όμως είναι συγχρόνως τόσο έκφραστικά και ασκούν μια τέτοια δύναμη επάνω στους άνδρες. Όταν θέλη, τα μάτια της πετούν σπινθήρες και έπειτα πάλι μπορούν να γίνουν τόσο θωπευτικά και γεμάτα πάθος.

Γι' αυτό, όσες δεν έχετε μαύρα, ανατολικά μάτια μη στενοχωρήστε. Το χρώμα δεν έχει καμιά σχέση με την εντύπωση που θα κάνετε.

Και τώρα τι πρέπει να κάνετε για να έχετε ωραία μάτια;

Πρώτ' απ' όλα πρέπει να ξέρετε ότι κανένα μακιγιάζ δεν μπορεί να σας κάνει όμορφα μάτια, γιατί για να είναι ωραία πρέπει πρό πάντων να σπινθηροβολούν. Και για να σπινθηροβολούν πρέπει να έχετε μιά καλή υγεία.

Η Γκάρμπο π.χ. έκτιμά την υγεία της εξ ίσου με την χρηματική της περιουσία. Κάνει ήλιόλουτρα, παίζει τένις τρώγει απλά και λίγο. Γνωρίζει πόσο συναφή είναι αυτά

τά δύο πράγματα: η υγεία και η όμορφιά. Τα μάτια σας μπορεί να είναι μεγάλα ή μικρά, μπλέ, γκρι, μαύρα ή πράσινα, βαθυλωμένα ή έξογκωμένα. Το σχήμα και το χρώμα όπως σας είπα δεν παίζουν κανένα ρόλο. Μπορούν να γίνουν ωραία όσα αν τα περιποιηθήτε. Αφήστε τα να αναπαύονται αρκετά. Θυμηθείτε να τα κλείνετε για δυό ώρες, τρία λεπτά επί δώδεκα φορές καθημερινώς. Μην άλλοιθωρίζετε. Κάθε δέ νύκτα πριν πέσετε να κοιμηθείτε κάνετε τους την εξής θεραπεία:

Τοποθετήστε τα δάκτυλά σας στις έξωτερικές γωνίες των ματιών κοντά στους κροτάφους. Πιέστε με δύναμη το κόκκαλο που είναι ο' αυτή τη θέση επί δύο λεπτά. Αυτό θα εμποδίσει να έχετε ρυτίδες γύρω από τα μάτια και θα σας κάνει να κοιμηθείτε βαθιά πράγμα που θα διατηρήσει τα μάτια σας διαυγή και φωτεινά.

Δώδεκα φορές, την ημέρα καθίστε άνετα σε μιά πολυθρόνα και προσηλώστε τα μάτια σας επάνω ο' ένα μακρινό αντικείμενο του δωματίου.

(Ακολουθεί)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Κάθε άναγνώστρια του «Πανθέου» μπορεί να ζητά συμβουλές σχετικά με την καλλονή ή παθήσεις του δέρματός της. Θα απαντούμε με μεγάλη ευχαρίστηση. Παρακαλούμε μονάχα να περιγράφουν όσο το δυνατόν ακριβέστερα εκείνα που θέλουν και να δίνουν κάθε σχετική πληροφορία, που μπορεί να βοηθήσει στο σχηματισμό μιάς θετικής γνώμης.

Όταν τα ερωτήματα υπερβαίνουν τα δύο, οι άναγνώστριές μας, παρακαλούνται να εσωκλείουν γραμματόσημο 5 δραχμών και την διεύθυνσή τους ώστε, αν κριθεί απαραίτητο, να λαμβάνουν ιδιαίτερη απάντηση δι' επιστολή.

Όταν ζητούν ιδιαίτερη απάντηση οποσδήποτε, θα στέλνουν δρχ. 50.

«ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ» Γύθειον.—Η δυσοσμία του στόματος μπορεί να εξαφανισθεί αν κάνετε γαργάρες 3—4 φορές την ημέρα με το κάτωθι.
Bau distillée de canelle 250 gr.
Alcool de menthe 250 gr.
Chlorure de chaux centigr. 2 gr.

Επειδή συνεκνευρόθησαν πολλοί άπαντήσεις εις το επόμενον θα διαθέσωμεν διπλούν χώρο, ώστε εντός 2 εβδομάδων ν' απαντήσωμεν προς όλους.

«Μ. Μ.», Καλάμας (502).—Γράψατέ μου την διεύθυνσή σας για να σας στείλω λεπτομερείς οδηγίες.

«ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ», Χαλκίδα (503).—Χρησιμοποιήσατε την παρακάτω κρέμα εις καθημερινές επαλείψεις.

Alun 2 gr.
Extr. d' hamamelis 1 gr.
Eau de rose Q. S. pour dissoudre
Lanoline 5 gr.
Vaseline 20 gr.
Essence de géranium II gouttes

Διά τους άγκώνας μεταχειρισθήτε το επόμενον:

Gomme adragante 0,10 gr.
Borate de soude 10,0 gr.
Glicérolé d' amidon 30,0 gr.

«Α. Κ.», Ένταυθα.(504).—Μπορείτε να κάμετε χρήση της εξής κρέμας.
Glycerine neutre 30 gr.
Alcool camphré) à à
Alcoolat de lavande) 40 gr.
Soufre précipité lavé 20 gr.

Αφού πλύνετε το δέρμα με χλιαρό νερό βορικοϋχο και το στεγνώσετε, κάμετε μίαν απαλή επάλειψη με την κρέμα αυτή—μόνο στα πάσχοντα σημεία. Η θεραπεία αυτή κατά προτίμησην θα γίνεται το βράδυ.

«ΠΙΣΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ», Πύργον (505).—Σας συνιστώ, εκτός από τας πλύσεις με το χλιαρό χαμομηλόνερο, που είναι καλές και άβλαβείς, να κάμνετε καθημερινές επαλείψεις, και μασάζ, με την παρακάτω κρέμα:

Teinture de benjoin X gouttes
Essence de canelle X »
» d' eucalyptus XX »
Onguent styrax 1 gr.
Baume de Pérou XXX gouttes
Hovile de vaseline 25 gr.
Carbonate de chaux 15 gr.

«ΝΤΟΛΙΤΑ Χ» (506).—Συνιστώ και εσάς την παραπάνω κρέμα.
«ΝΑΥΠΑΙΕΑ» (507).—ΡΙξική θεραπεία επιτυγχάνεται μόνο με συστηματική παρακολούθηση από ειδικό γιατρό και με υπομονή εκ μέρους σας. Η ηλεκτροθεραπεία είναι απαραίτητη. Έχειν που μπορείτε να κάμετε μόνος είναι ν' αποφεύγετε κάθε έρεθισμό από ξύσιμο, δυνατό μασάζ ή καυστικό φάρμακο. Να κάνετε για λίγο διάστημα; γαλακτοφυτική διαίτα και κατόπιν μικτή, τρώγοντας το κρέας στη σάρα, χωρίς σάλτσες μπουτάδες και τα παρόμοια. Δυό φορές την εβδομάδα να πέρνετε το πρωί, νηστικό, μέσα σε μισό ποτήρι νερό ένα από τα παρακάτω σκονάκια:

Sulfate de Soude 4 gr.
Bicarbonate de Soude 1 gr.
Benzoate de Soude 0,30 centigr.
Pour un paquet No 8
Για εξωτερική χρήση σας συνιστώ την ακόλουθη κρέμα, η οποία δροσίζει και απαλύνει το δέρμα και είναι κατάλληλη για λιπαρά πρόσωπα:

Borate de Soude 2 gr.
Teinture de benjoia 1 gr.
Lanoline 10 gr.
Huile d' amandes douces 30 gr.
Eau de fleurs d' oranger 3) gr.
Gomme adragante 0,50 centigr.
Talc Q. S. pour crème.
Αν ακολουθήσετε πιστά όλες τις παραπάνω συμβουλές μου, άσφαλώς θα επιτύχετε μία πολύ ικανοποιητική βελτίωση.
«ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗΝ ΝΕΑΝ», Θεολίκην. (508).—Σας άπήντησα δι' ιδιαίτερας έπιστολής και άναμένο ειδήσεις σας.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΤΙΣ ΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΒΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Π. Κωνστ. Ν. Αντ. Δ.

Το π. Εύχαριστούμε θερμά για τα καλά σας λόγια. Έγχορρώσας μας να φροντίζουμε για την ικανοποίηση του άναγνωστικού μας κοινού, που με τόσο φανατισμό μάς υποστηρίζει. Ε. Δ. Κ. Α. Ρ. Ο. Λ. Θά ήταν πολύ καλό το «δνειρο» ήταν και πάει» αν δεν το χαλούσε η υπερβολική καθαρεύουσα. Γράφτε το στη Δημοτική και ξαναστείλτε το. Α. Ρ. Ι. Σ. Τ. Χ. Α. Τ. Ζ. Η. Χ. Το Πεζό σας άρκετά καλό. Αν το ξαναγράψετε προσεκτικότερα θα δημοσιευθή. Το ποίημα ύστερεί μετρίως κι' έχει πολλές ασυμμετρίες. Μελετήστε νέους ποιητές, και φροντίστε να διορθώσετε τα λάθη σας. Γι. Ω. Ρ. γ. ο. ν. Πα π. Έχετε άναμνησθήτα ταλέντο. Δυστυχώς δεν είσθε ακόμα κατηχημένος τεχνικώς άρτια. Μελετήστε Παλαμά, Μαλακάση,

ζό. Το ποίημα, όμως, έχει πολλές ατέλειες και πρέπει να μελετήσετε πολύ Σ. Σ. Κ. ο. υ. λ. α. ν. Πολύ καλά. Θά δημοσιευθή άνυπερθέτως στο προσεχές. Α. ν. θ. ο. ς. Μ. ε. ρ. σ. Ι. α. ς. Πολύ καλά. Θά δημοσιευθή τό ένα στο μεθεπόμεν. Μ. α. Ι. ρ. η. ν. Ι. Τ. ο. α. ν. Ο πρώτος διαγωνισμός δεν είχε δελτίον. Το δελτίον δώρων παρελήφθη εκ παραδρομής και άντεκατεστάθη με το διπλούν. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ο 30Σ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ «ΠΑΝΘΕΟΥ»,

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ

Το ταχυδρομείο του μικρού χωριού Τορτόνου της Μασσαχουσέτης, βρίσκεται περί τα εκατό μέτρα μακριά από τα σπίτια. Ο μόνος υπάλληλος ήταν ο κ. Ντέρβιλ, ένας άνθρωπος με παράξενες συνήθειες, και τον βοηθούσε ένας νέος, ονόματι Μάριος Τράβερ. Μιά μέρα, όμως, ο υπάλληλος Ντέρβιλ, βρέθηκε άναίσθητος στο πάτωμα του ταχυδρομείου, με σπασμένο το κεφάλι. Τον μετέφεραν άμέσως στο νοσοκομείο όπου πέθανε, χωρίς να προφέρει ούτε μιά λέξη.

Το χρηματοκιβώτιο που βρισκόταν στο δωμάτιο του υπαλλήλου Ντέρβιλ, βρέθηκε σπασμένο και έλειπαν όλες οι εισπράξεις που την ημέραν εκείνην ήσαν υπό πολλές από το σύνθη.

Σύμφωνα με τη γνώμη του προϊσταμένου των αστυνομικών, θα έπρεπε σθηκαν τουλάχιστον δυό ώρες για τη δουλειά αυτή. Το έγκλημα έγινε Κυριακή άπόγευμα που οι χωρικοί είχαν πάει στην έμποροπανήγυρη ενός μικρού γειτονικού χωριού, του Τύσαν. Η έρευνα έφερε εις φώς τις ακόλουθες υποθέσεις: Στις 6 ακριβώς, καθώς πάντα, το κεντρικό ταχυδρομείο του Ρομπενιστάουελ ξετηλεφωνήσε τις υπηρεσίες, κές διαταγές για την έπομένη μέρα κι' ο Τράβερ, που βρισκόταν σχεδόν από τις 3 μόνος του στο γραφείο, άπάντησε κανονικά. Το έγκλημα άνεκαλύφθη στις 6 και 20 από τον αστυνόμο του χωριού που, περνώντας κατά τύχην από το μέρος εκείνο, βρήκε την πόρτα του ταχυδρομείου κλειστή αλλά το κλειδί βρισκόταν στην κλειδαριά. Αργότερα μαθεύτηκε πως το κλειδί εκείνο άνηκε στον Τράβερ. Το έθαψε γύρω από το χίτριο, μουσκεμένο από την βροχή, έφερε άποτυ-

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Κάθε άναγνώστης μάς έχει το δικαίωμα να μάς στείλη έργα του, πεζά ή έμμετρα, προς δημοσίευσιν με τους εξής όρους: α) Να είναι γραμμένα εύανάγνωστα κι' άπό τη μιά μόνο πλευρά του χαρτιού. β) Τα πεζά να μην υπερβαίνουν τους 50 στίχους, κόλλας διαγωνισμού και τα έμμετρα τα 8 τετράστιχα. Οκάθε άναγνώστης του όποιου έγκρίνεται ένα έργο, να μη στέλνη άλλο πρό της δημοσίευσής του, ώστε και μεϊς να μη πνιγώμεθα υπό σωρόν ύλης και αυτοί να δύνανται έπεξεργαζόμενοι τα έργα τους, να παρουσιάσουν κάτι καλύτερο. Τα πεζοτράγουδα δεν άποκλείονται.

ζό. Το ποίημα, όμως, έχει πολλές ατέλειες και πρέπει να μελετήσετε πολύ Σ. Σ. Κ. ο. υ. λ. α. ν. Πολύ καλά. Θά δημοσιευθή άνυπερθέτως στο προσεχές. Α. ν. θ. ο. ς. Μ. ε. ρ. σ. Ι. α. ς. Πολύ καλά. Θά δημοσιευθή τό ένα στο μεθεπόμεν. Μ. α. Ι. ρ. η. ν. Ι. Τ. ο. α. ν. Ο πρώτος διαγωνισμός δεν είχε δελτίον. Το δελτίον δώρων παρελήφθη εκ παραδρομής και άντεκατεστάθη με το διπλούν. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

πώματα άγνωστων βημάτων, που πήγαιναν από τον άσφαλτωμένο δρόμο προς την πόρτα και από το κλειστό παράθυρο του γραφείου του Ντέρβιλ γύριζαν προς τον δρόμο. Όλες οι πόρτες και τα παράθυρα του χιτρίου βρέθηκαν κλειστές και χωρίς κανένα σημείο βιασμού. Ένας φίλος του Τράβερ, κάποιος Κόρονελ, βρέθηκε έχοντας επάνω του ένα χρηματικό ποσόν κι' είπε πως του το έδωσε η Στέλλα Μάκον, έρωμένη του Τράβερ, η όποια το βράδυ εκείνο της Κυριακής θά έφευγε, όπως του είχε πει, για την Εύρωπη.

Ο Ντέρβιλ από το πρωί είχε άφίσει το χωριό και πήγε έκδρομή με τη μοτοσυκλέτα του όπως έκανε κάθε βδομάδα.

Ο γύφτος του χωριού, ένας τίμιος άνθρωπος αλλά άγράμματος, έμαρτύρησε πως είχε στα χέρια του το κλειδί του ταχυδρομείου, που του το είχε δώσει ο Ντέρβιλ για να του φτιάξει ένα καινούργιο.

Επί πλέον, έγνωσθη πως την ημέραν εκείνη είχε έμφανισθή ο γνωστός γκάγκστερ Βέρνεϋ στο χωριό Τορτόνου.

Ζητείται: τώρα από τους άναγνώστες μας να βρούν:

Ποιος είναι ο δολοφόνος και ο κλέπτης. Πώς διεπράχθη το έγκλημα;

Βραβεία ως τα του πρώτου Διαγωνισμού (Βλέπε φύλλον π' άρ 87) Αι λύσεις του 2ου Διαγωνισμού δεκταί έως την 22 τρέχ.

Αι λύσεις συνοδευόμεναι άπαραιτήτως από το σχετικό δελτίον διαγωνισμού δεκταί μέχρι της 29 Αύγουστου. Η άπονομή των δώρων θ' άναγγελθή δι' άυτό φύλλον της 9ης Σεπτεμβρίου. Τα δνόματα των λυτών και βραβευμένων του πρώτου διαγ. θα δημοσιευθούν εις το φύλ. της 15 τρ

«ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗΝ», Πάτρας (201).—Είναι τέτοια τὰ θέματα γιὰ τὰ ὁποῖα μὲ ρωτᾶτε, ὥστε ἐνδὲς μὴ ἵσως εἶναι ὅτι οὐκ ἔστι ἀπ' αὐτῆς τῆ στήλης. Δυστυχῶς ὑπάρχουν πράγματα, πού ἐνῶ ὅλοι τὰ ξέρωμε καὶ τὰ συζητοῦμε ἰδιαίτερος ἀποφεύγομε, ἀπὸ μιᾶς καθιερωμένη πρόληψη, νὰ τ' ἀναφέρωμε σ' ἓνα ἐντυπο μὴ ἐπιστημονικό. Ἴσως δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι ἔτσι, ἀλλὰ... ἔτσι εἶναι. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος πού μ' ἔκαμε νὰ μεταχειρισθῶ συγκεκομμένες ἢ μεταφορικὰς φράσεις, πῶς προηγούμενῃ μου ἀπάντησῃ, ἢ ὁποῖα ἔτσι ἔγινε, ἴσως, κάπως δυσνόητη.

«1. Σ.», Θεσσαλονίκη(202) - Πρόκειται, όπως αντιλαμβάνομαι από την περιγραφή που κάνετε, περί μιας σπανιστά παθήσεως, ή όποια επιβάρυνση μένολη προσοχή και άμεση επέμβαση γιατρού σε κάθε περίπτωση καθώς βαρύτερη από τις συνηθισμένες. Γι'αυτό το συνηθίζομαι να σας δώ

σω γενικές συμβουλές μονά
χα: να τονώσετε τὸν ὄργα-
νισμό σας με καλή, τακτική
δίαιτα καὶ ν' ἀποφεύγετε ἐ-
πιμελῆστα κάθε τραυματι-
σμό. Αὐτόματι καὶ τις ἐνέσεις
νὰ τις ἀποφεύγετε καὶ μάλι-
στα τις ἐνδοφλέβιες.
Με τι ἀπὸ πού σὰς γράφω

δὲν πρέπει νὰ
 τρομοκρατηθῇ·
 τε καὶ νὰ νομι-
 σετε πῶς εἰ-
 σθε... σοβαρὰ
 ἄρρωστη, κάθε
 ἄλλο. Οὔταν
 λέμε «προσο-
 χή» δὲν ἐννοοῦ-
 με... «τετέλε-
 σταί». Ἀπλῶς
 θέλω νὰ σὰς
 ὑποδείξω τὴν
 ἀνάγκη μιᾶς
 ἰατρικῆς ἐπι-
 βλέψεως. Εκτός
 ἀν' αὐτὸς τοῦ
 Κάθε ἀνα-
 μορεῖ νὰ
 τὸ γιαντὸ μ-
 δήποτε ἀσθέν-
 ῇ συγγενῶν
 μα τοῦ πρέπ-
 τομο, νὰ π-
 πτομερέσται
 ματα, καὶ νὰ
 μὰς πέντε
 ριστα γραμ-
 ποῖος ἀνα-
 θέλει ἰδιαί-
 ῶς ἀπάντησ-
 πέντε δρα-
 πενήντα.

παρεστήσατε
τὰ πράγματα υπερβολικό
και... γραφικά στο γράμμα
σας.

Δ. Ρ. Σ., Βόλον (203). —
 Σκοπὸς αὐτῆς τῆς σελίδας
 ἀγαπῇ τέ μου, Δὲν εἶναι ν
 ἀντικαταστήσῃ τὸ γιαιτρότῃ
 οἰκογενείας. Θὰ ἦταν τοῦλά
 χιστον κωμικὸ νὰ πιστέψῃ
 κανεὶς ὅτι θ' ἀνελάβαν αὐτὴ
 πὸ τῇ στήλῃ αὐτῇ ἢ καὶ δι
 ἄλλῃ οὐραφίας νὰ θεραπεύ
 σω... μὲν ἐπιλόχειο λοιμωξ

ή ένα τυφοειδή πυρετό. Μπορώ εὐχαρίστως νά σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή γιὰ μιὰ χρονία νοσηρὰ κατάσταση ἢ κάποιον ἄλλο ζήτημα ποῖ σχετίζεται μέ τήν υἰεία καί ποῦ ὅπως δῆποτε δέ ν ἐπελύει. Ἀλλά τὸ ν' ἀναλάβω καθήκοντα θεράποντος καί μάλι-

γνώστης μας
 συμβουλευθῇ
 ας γιὰ ὁποια-
 νεία δική του
 του. Τὸ γράμ-
 μι νᾶναι σύν-
 περιγράφη λε-
 α τὰ συμπτώ-
 περιέχῃ δραχ-
 εῖς ἀμεταχεί-
 ματόσημα. Ὁ
 γνώστης μας
 ερρῇ ἐπιστολὴ
 ἡ, ἀντὶ τῶν
 χμῶν, στέλνει
 στα παθολόγου
 παιδιάρτου, γυ-
 ναικολόγῳ οὐ,
 μαιευτῆρος καὶ
 ἱατροδικαστῶ
 συλλήβδην καὶ
 ἕξ ἀποστάσε-
 ως πολλῶν μιλ-
 λίων, εἶναι... ἃ
 μερικανισμὸς ὅς
 ποῦ μόνον στὴ
 στήλῃ «νέων
 καὶ περιέργων»
 θὰ μπορούσε
 κανεὶς νὰ συ-
 ναντήσῃ Ἐξη-
 γηθῇκαμε;
 NINETTA

Λήμνον (204)—'Η σδεησις τῆς
πίσεως δὲν προϋποθέτει ἀ-
παραιτήτως καὶ ἀρτηριο-
σπασμὸν.

σκληρυνσιν. Ὑπάρχουν καὶ
 ἄλλα αἰτία πρὸ προκαλοῦν
 αὐτὴ τὴν ὑπέρασιν. Ἐπειτα
 τὸ νὰ ἔχη κανεὶς ὕψηλὴ πίε-
 ση δέν σημαίνει ὅτι εἶναι
 καὶ καρδιακός. Ἀξιόλογα
 μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ τὸ ἔνα χω-
 ρὶς τὸ ἄλλο. Βέβαια ὑπάρ-
 χουν περιπτώσεις «ἀλλήλοε-
 πιδράσεως», ἀλλὰ αὐτῶν δ-

λών η εξακριβώσις δεν μπο-
ρει να γίνει παρά μόνον διά
προσεκτικής κλινικής εξέτα-
σεως. Όστε, η ιδέα σας νάρ-
θητε στὰς Ἀθήνας καὶ νὰ ἐ-
πισκεφθῆτε ἕνα καλὸ καρδιο-
λόγο, δὲν εἶναι ἀπορριπτέα.
Νομίζω μάλιστα, ὅτι θάπρεπε
νὰχάτε πάλι ὡς τώρα σ' ἕνα
γιατὸρ τῆς πόλεώς σας καὶ
νὰ μὴν ἀρκεῖσθε σὲ συμβου-
λές καὶ πρὸ παντὸς σὲ διαγ-
νώσεις ἀνευθύνων. Ναὶ μὲν
«ὁ παθὸς εἶναι γιατὸρς», ὅ-
πως γράφετε, ἀλλὰ μπορεῖ ὁ
«παθὸς» νὰ σᾶς κάνῃ καὶ ἐ-
σᾶς... «παθὸς» καὶ νὰ βρῆτε
οἱ δύο σας τὸν... «παθὼν» σας
τὸν τάρραχα...

«ΙΚΑΡΟΝ», Ἐνταῦθα (206).
Σᾶς ἀπήντησα δ' ἰδιαιτέρας
ἐπιστολῆς καὶ παρακαλῶ νὰ
μοῦ γνωρίσετε τὴν λήψιν της.
Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας
λόγια.

«Δδα Γ.Λ Δ, 'Ηράκλειον.—
Σᾶς συνιστῶ νά παίρνετε πρό
ἐκάστου γεύματος ἕνα ποτη
ράκι τοῦ κονιάκ ἀπό τὸ ἀκό-
7 ουθο τὸν κινικό :

Extrait de quinquina) a à
Eau distillée) 1) gr
Glycerine 20 gr.
Vin de Samos 1 litre
«ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ.
«ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΥΛΑΝ» — Σάς
ἔγραψα ἰδιαιτέρως. Γνωρίσα
τέ μου ἀποτέλεσμαθεραπειας
ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΡΑΒΙΑΣ

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΡΥΖΙ.—
Τίς καθαρίζομε, κόβομε τὰ κοτσάνια
καὶ ἀφαιροῦμε τὸ ἐσωτερικὸν τοὺς. Ἐ-
πειτα ἐτοιμάζομε τὴν γέμιση μὲ ἰσες δό-
σεις (δηλαδή 100 δρ. κρεμμύδια, 100
λάδι καὶ 100 δρ. ρύζι) ὥς ἑξῆς. Κα-
βουρντίζομε μὲ τὸ λάδι τὰ φιλοκομμέ-
να κρεμμύδια ἕως ὅτου ξανθίσουν καὶ
κατόπιν ρίχνομε μέσα λίγες φιλοκομμέ-
νες καὶ ἑμφλυδισμένες τομάτες, λίγο
μαϊντανό, ἄλατοπίπερο, νερό, λίγες μαϋ-
ρες σταφίδες καὶ τὸ ρύζι ποὺ τῷχομε
μουςκέψει σὲ χλιαρὸ νερό. Τὰ ἀφήνω-
με νὰ σιγοβράσουν ἕως ὅτου μισοψηθῇ
τὸ ρύζι καὶ πιῇ τὸ ὑγρὸ. Ἐπειτα γε-
μίζομε μ' αὐτὸ τίς μελιτζάνες, τίς τη-
γανίσας λίγο καὶ τίς τοποθετοῦμε στὴν
κατσαρόλα ὅπου ρίχνομε τὸ λάδι τοῦ
τηγανίου καὶ λίγο νερό. Ψήνεται στὴν
φωτιά ἢ στὸ φούρνο

ΜΠΡΙΑΜΙ.—Πέρνομε 200 δραμὰ
πατάτες, 100 δρ. κολοκυθάνια, λίγε
μαίητες, λίγες τομάτες, μαϊντανό καὶ
ἀνηθο φιλοκορμένο, ἀνάλογο ἀλατοπι
περο, 75—100 δράμα λάδι καὶ ξυ
κρεμμύδι. Καθαρίζομε τὶς πατάτες, τ
κολοκυθάνια καὶ τὶς τομάτες καὶ κ
βομε φέτες. Ὅλα αὐτὰ τὰ βάζομε εἰ
ἓνα ταψι κατὰ στρώσεις, καὶ τὰ ἄλ
τοπιπερώνομε κυλὰ, προσθέτοντες τ
μαϊντανό καὶ τὸν ἀνηθο. Κατόπιν β
ζομε στὴ φωτιά μικρὴ κατσαρόλα μ
τὸ λάδι καὶ λίγο νερὸ ρίχνομε μ
κρεμμύδι νὰ ξανθίσῃ καὶ περιλούζοι
τὰ χόρτα ποῦναι στὸ ταψι καὶ τὰ βάζο
μαίητες καὶ λίγες ἀνέμοι φέτες τομάτες

П Е М П Т Н

Άρνι κοκκιν.—πατάτες τηγ. Κολοκυθ. σκορδ.
Τυρί—Φρούτα Χόρτα Σαλάτα—Φρούτα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Καλαμαράκια γεμιστά
Χόρτα—Φρούτα

Ψάρι πλακί
Υάρι—Φορούτα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Εσκαλοπ—Ρωσική θαλ.
Τυρί—Παγωτό πεπόνι
Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ
Μαρίδες τηγαν. Μπάμιες βουτύρο

Χόρτα - Φρούτα ΤΡΙΤΗ Τυρί - Φρούτα

Γαρίδες λαδολ. 'Αμπελοφάσουλα γιαχ
Σαλάτα—Φρούτα Φρούτ

ΤΕΤΑΡΤΗ
Μελιζάνες Ιμάμ Κολοκυθοκορφάδες γιαχ

οὐκ ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ
αἰ λίνη γαλέττα. Τὰ στέλνο-

με στο φούρνο και σε μισή ώρα είναι
έτοιμο. Τρώγεται χυλό.

ΠΑΙΣΤΟ ΠΕΠΟΝΙ — Πέγνομε 150
δράμια πολύ πεπονιού. 150 δράμια α-
ρόπι και τὸ ζουμι 2 λεμονιών Πε-
ρούμε τὸ πεπόνι ἀπὸ μέσα σὲ μηχανή
κρέατος, καὶ κατόπιν ἐτοιμάζουμε τὸ α-
ρόπι μὲ τὴ ξάχαρη καὶ τὸ ἀνάλογον νε-
ρό. Τὰ ἀνακατεύουμε τότε καλὰ προ-
σθέτοντες καὶ τὸ ζουμι
Αὐτὸ τὸ παρασκεύασμα τὸν βάζουμε στὴ
παγωνιέρα καὶ φιάζουμε τὸ παγωτό
ΣΚΟΡΔΑΛΙ

σκόρδου καθαρισμένα, 25 δράμια ξη-
φλουδισμένα και ξεματισμένα αμύγδα-
λα, μιά πατάτα βρασμένη και ξεφλου-
σμένη, 200 δράμια λάδι, 20—25 θρ. ξύ-
δι και 5—6 κουταλιές της σούπας νερό.
Κοπανίζουμε ἐν πρώτοις εἰς τὸ γουδί τὰ
σκόρδα, μέχρις ὅτου γίνουν μιά αλοιφή.
Κατόπιν προσθέτομε τ' αμύγδαλα τὰ ὅ-
ποια κοπανίζουμε ἐπίσης καλά. Ὅταν
γίνῃ καὶ τοῦτο, τότε προσθέτομε σιγά-
—σιγὰ τὸ νερὸ καὶ τὴν πατάτα. Ἐπεί-
κολούθοῦμε τὸ δουλεμα μὲ τὸ γουδοχέ-
κι· ὅταν ὅλα γίνουν ἕνας πολτός, τότε
ἀρχίζομε μὲ προσθέτωμε ἕνας πολτός, το-
τὸ ξύδι, δουλεύοντας πάντοτε τὸ λάδι κα-
μύγμα. Ἡ σκόρδαλιὰ εἶναι ἐξοικη-
ῆ ὄψη της εἶναι μᾶλλον ἀποβλαβερή.

ΜΠΗΦΤΕΚΙΑ ΠΡΟΒΕΙΑ.—Παρών
τε ἕνα φιλέτο πρόβειο, τὸ κοπανίζετε
ρίπτετε ἀλατοπίπερο καὶ σχηματίζετε
γάλης κεφτέδας. Κατόπιν ψήνετε εἰς τὴν
τῆς ὥρας εἶναι ἑτοιμα